SHURUH

Kommentarer och förklaringar till Sayyid Qutbs,

Milestones

(Milstolpar eller Vägmärken)

Kamp för Allahs skull

Kapitel 4

SH. MUSTAFA KAMEL MUHAMMAD

Denna bok ingår i litteraturen från “Sanningens förkunnare”

https://www.facebook.com/sdaahaqqen

Alla rättigheter är reserverade för Sanningens förkunnare.

Översättningen av denna har gjorts avAbu Omar Olof Janson

Tillstånd ges att dela innehållet i denna bok, med korrekt källtillskrivning och ingen ändring av innehållet.

Kamp för Allahs skull

Introduktion

Kamp (på arabiska ordet jihad) för Allahs (swt) skull är islams höjdpunkt. Uttrycket ”islams höjdpunkt” ger intrycket att Kamp är kulmen på uppbyggnad och strävan, och det innebär kämpande under just den tid som föregår uppdragets slutliga fullbordande. Därför representerar den den slutliga kraft som upprättar Sanningen på jorden. Kamp som islams höjdpunkt betyder inte att den är islams kärna; snarare är den den mest avancerade och mest fysiska delen av uppdraget som kräver ansträngning och strävan. Det är därför den kallas Kamp för Allahs (swt) skull.

I själva verket är Kamp i sig själv, som strävan och kämpande, inte begränsad enbart till muslimer. Den är en mänsklig egenskap och en oskiljaktig aspekt av människolivet. Mänskligheten har faktiskt alltid befunnit sig i kamp och konflikt sedan människans skapelse. De särskiljande faktorerna i sådana konflikter är målen, drivkrafterna och avsikterna hos dem som kämpar, liksom konsekvenserna. När vi talar om Kamp syftar vi på den ”mindre Kampen”, vilken är kämpande och strävan mot jahiliyyah för Allahs skull, för att upphöja Allahs ord på jorden. Den ”större Kampen” är kampen inom människan själv för att undvika syndigt beteende och hålla sig på den raka vägen. Den ”större Kampen” är utan tvekan djupare, vidare och ännu svårare än den ”mindre Kampen”, eftersom de flesta människor kan finna det lätt att kämpa på ett slagfält, medan det är svårt att kämpa mot sina inre begär, onda frestelser och vilseledande nycker. Den inre kampen mot det egna jaget är mycket svårare eftersom den måste omintetgöra roten till Satans planer, vilka finns där för att hindra människans färd på jorden.

Sammanfattningsvis har ordet Kamp alla dessa betydelser: den fortgående kampen mot de egna begären, Satan och människans fiender. Den kampen upphör aldrig förrän livets slut, oavsett vilken form den tar: denna kamp kan vara abstrakt och inre eller fysisk och yttre. När vi fortsätter att tala om den ”mindre Kampen” kommer vi ytterligare att diskutera den ”större Kampen”.

Sayyid Qutub inleder sitt kapitel om Kamp med en enastående sammanfattning från Ibn al-Qayyims bok ”Zad al-Miaad”. Tvärtemot vad vi kanske hade förväntat oss, att Qutub först skulle presentera sina idéer om Kamp och därefter stödja dem med uttalanden från islams stora lärda, såsom Ibn al-Qayyim, börjar Qutub i stället med dessa stora lärdas verk för att betona att våra tidigare lärda undervisade om samma religiösa principer.

När vi granskar uttalandena från tidigare islamiska ledare kommer vi att finna att frågan om Kamp och alla relaterade ämnen tydligt förståddes som förankrade i rättsläran och dess principer, liksom baserade på en klar vision av islam.

Ärligt talat är Qutubs uppfattning om Kamp endast en upprepning av de klassiska muslimska lärdas uttalanden om Kamp (på arabiska Jihad). Likväl finns det en tydlig nyskapande aspekt i Qutubs ord och framställning, vilken härrör från den unika verklighet som han stod inför i det samtida samhället. Å ena sidan var den breda allmänheten, folket, fullständigt okunnig om islam, och dessutom hade islams fiender fullständigt undertryckt och förvrängt de islamiska sanningarna till den grad att de trodde att den sanna islam för alltid hade gått förlorad.

Dessutom kräver sanning och rättvisa att vi erkänner att Qutub inte var den förste som behandlade dessa föreställningar i vår samtid. Han drog stor nytta av al-Mawdudis banbrytande bidrag på området. Att säga att många punkter som vi uppfattade som Qutubs innovationer tidigare diskuterades av herr al-Mawdudi, minskar i själva verket inte Qutubs bidrag. Detta bevisar endast att muslimer överallt och i varje tid förenas i stor solidaritet när de framlägger Allahs (swt) stora Sanning.

Vägledning från Budbäraren i hans bemötande av de otrogna

Sayyid Qutub ger en sammanfattning av Ibn al-Qayyims kapitel med titeln ”Allahs Budbärares behandling av de otrogna och hycklarna från början av hans budbärarskap fram till hans död.” Det är en lång text om Kamp som innehåller det som Qutub vill framföra från och med denna punkt. Vi återger den också för att presentera fakta i sin helhet.

Ibn al-Qayyim säger: ”Den första uppenbarelsen från Allah som kom till Budbäraren – frid vare med honom – var:

﴿ اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ﴾ [العلق: ١]

”Läs i din Herres namn, Han som skapade.” (Surah Al-Alaq 96:1)

Detta var början på Budbärarskapet. Allah befallde Budbäraren – frid vare med honom – att recitera detta i sitt hjärta. Befallningen att predika hade ännu inte kommit. Därefter uppenbarade Allah:

﴿ يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ۞ قُمْ فَأَنْذِرْ ﴾ [المدثر: ١-٢]

”Du som är insvept i din mantel, res dig och varna.” (Surah Al-Muddathir 74:1–2)

Således var uppenbarelsen av ”Iqraa” hans utnämning till Budbärare, medan ”Ya ayyuha al-muddathir” var hans utnämning till Budbärarskapets uppdrag. Senare befallde Allah Budbäraren – frid vare med honom – att varna sina närmaste släktingar, därefter sitt folk, sedan araberna omkring dem, därefter hela Arabien och slutligen hela världen. Under tretton år efter början av sitt budbärarskap kallade han därför människor till Allah genom predikan, utan kämpande eller jizyah (en skatt som muslimer pålade icke-muslimska

män i områden som styrdes av muslimer, i stället för militärtjänst), och han befalldes att hålla sig tillbaka samt utöva tålamod och överseende. Därefter befalldes han att utvandra, och senare gavs tillstånd till kämpande. Därefter befalldes han att kämpa mot dem som kämpade mot honom och att avstå från dem som inte förklarade krig mot honom. Senare befalldes han att kämpa mot avgudadyrkarna tills Allahs religion var fullt etablerad.

Efter att befallningen om Kamp hade kommit delades de otrogna in i tre kategorier: för det första de med vilka fred rådde; för det andra de människor som muslimerna befann sig i krig med; och för det tredje ”dhimmierna”. (Ordet betyder bokstavligen ”ansvar” och syftar på de icke-muslimska folk som levde i en muslimsk stat och för vilkas skydd och rättigheter den muslimska regeringen bar ansvar.) Det befalldes att så länge de otrogna som hade ett fredsavtal uppfyllde sina förpliktelser skulle han uppfylla avtalsvillkoren, men om de bröt avtalet skulle de först underrättas om att avtalet hade brutits; fram till dess fick inget krig förklaras. Om de därefter fortsatte skulle han kämpa mot dem.

När suran ”al-Tawba” uppenbarades förklarades detaljerna om behandlingen av dessa tre grupper av otrogna. Det förklarades också att kämpande skulle förklaras mot ”Bokens folk” (kristna och judar) som öppet visade fientlighet, tills de gick med på att betala jizyah eller antog islam. Beträffande avgudadyrkarna och de när det gäller hycklarna befallde Allah Budbäraren – frid vare med honom – att acceptera deras yttre framträdande och överlåta deras avsikter åt Allah samt bedriva Kamp mot dem genom argumentation och övertygelse. Han befalldes att inte förrätta begravningsbön över dem, inte heller be vid deras gravar, och han skulle inte be Allah om förlåtelse för dem, eftersom deras sak låg hos Allah. Detta var alltså Budbärarens – frid vare med honom – förhållningssätt gentemot sina fiender bland de otrogna och hycklarna.

Kännetecken för denna religions dynamiska rörelse

Sannerligen är texten ovan en väl sammanfattad beskrivning av Kampens stadier i islam, vilket Qutub kommenterar: ”**I denna beskrivning finner vi en sammanfattning av den islamiska Kampens stadier, framställd på ett utmärkt sätt. I denna långa sammanfattning finner vi alla de utmärkande och långtgående kännetecknen hos den sanna religionens dynamiska rörelse; vi bör begrunda dem för djupare studium…**”

Det första kännetecknet – den allvarliga praktiska tillämpningen av denna religions metod

Praktisk tillämpning här innebär att hantera den faktiska verkligheten på ett sätt som bäst motsvarar behoven. Det innebär inte att hantera antaganden eller önsketänkande. Ett av islams dynamiska kännetecken är den allvarliga praktiska tillämpningen när den ställs inför sina fiender. Den bemöter dem med likvärdiga medel, både ideologiskt och fysiskt.

Allahs siste Budbärare, Muhammad (sas), var enligt Allahs (swt) befallning aldrig begränsad till enbart verbal förkunnelse, såsom vissa människor påstår. I stället använde han både verbal förkunnelse och militär styrka som medel för att föra Sanningens ord till människors hjärtan. Den islamiska konfrontationen med människor och samhällen syftar aldrig till att tvinga dem att anta den islamiska tron; snarare...

I stället används kraft för att undanröja varje förtryckande makt som hindrar människor från att acceptera den sanna Religionen. När människor befrias från varje form av mänskligt förtryck och styrs av Allahs gudomliga lag, först då kan de fritt välja vad de vill tro på. Då kommer det att förkunnas för dem att ”det inte skall finnas något tvång i Religionen”.

Det andra kännetecknet – gradvishet och praktisk tillämpning i denna religions metod

Detta kännetecken är inte nytt, såsom det vid första anblicken kan förefalla oss. Vi hade varit omedvetna om det eftersom vi hade trott att islamiska samhällen redan existerade och att Religionen redan var fullständig. Dessutom hade vi, på grund av denna verklighetsuppfattning (att islam redan var etablerad), trott att det var vår skyldighet att tillämpa de avslutande delarna av denna Religion (såsom Kamp), trots att verkligheten i våra samhällen är så långt från Allahs (swt) Religion som den kan vara.

Qutub kallade principen om gradvishet för ”progressiv praktisk tillämpning”. Han förklarar: ”Att denna Religion och dess rörelsemetod fortskrider steg för steg, och att den i varje steg använder resurser i enlighet med situationens praktiska behov och förbereder marken för nästa steg. Denna Religion möter inte praktiska problem med abstrakta teorier, och den konfronterar inte olika stadier med fasta medel.”

Islam behandlar inte teoretiska problem, utan löser praktiska problem. Därför är det onödigt att möta praktiska behov med abstrakta teorier. Dessutom kan praktiska problem inte lösas med fasta medel. Islam tillhandahåller därför realistiska lösningar på de problem som uppstår i verkliga livet. Islam står faktiskt alltid inför en dynamisk verklighet med föränderliga förmågor och anpassningsmöjligheter och bemöter denna verklighet med de flexibla gudomliga metoder som passar situationen. Detta framgår tydligt av Koranens texter och Allahs Budbärares levnadsexempel (Sunnah). Texterna är lämpade för särskilda stadier av Religionen, för att korrigera och lösa de särskilda frågor som hör till just det stadiet samt hjälpa muslimer att stiga vidare till ett högre stadium.

De tänkare som betraktar de slutliga principer som uppenbarades som den enda version som skall tillämpas av människor överallt känner i själva verket varken till islams realistiska gudomliga metod eller Allahs (swt) barmhärtighet. Allah den Allsmäktige behandlar Sina tjänare barmhärtigt, i enlighet med deras behov och förmågor. På grund av dessa tänkares misslyckande kräver de tillämpning av principer som kolliderar med

verkligheten i det stadium som det muslimska samfundet befinner sig i, och de belastar både sig själva och samhället med outhärdliga skyldigheter.

Qutub säger: ”De som talar om Kamp i islam och citerar koranverser tar inte hänsyn till denna aspekt, och de förstår inte naturen hos de olika stadier genom vilka denna rörelse utvecklas, eller förhållandet mellan de verser som uppenbarades vid olika tillfällen och varje stadium. När de därför talar om Kamp talar de klumpigt och sammanblandar de olika stadierna, förvränger hela begreppet Kamp och härleder ur koranverserna slutliga principer och allmänna regler för vilka det inte finns någon berättigad grund. Detta beror på att de betraktar varje vers i Koranen som om den vore denna Religions slutliga princip. Denna grupp av tänkare, som är en produkt av det beklagliga tillståndet hos den nuvarande muslimska generationen, har inget annat än islams etikett kvar och har lagt ned sina andliga och intellektuella vapen i nederlag. De säger: ’Islam har endast föreskrivit defensivt krig!’ och tror att de har gjort sin Religion en tjänst genom att beröva den dess metod, vilken är att avskaffa all orättvisa från jorden, föra människorna till dyrkan av Allah ensam och föra dem ut ur tjänarskap under andra till att vara tjänare åt Herren. Islam tvingar inte människor att acceptera dess tro, men det vill tillhandahålla en fri miljö i vilken där de har friheten att välja sin tro. Vad islam vill är att avskaffa de förtryckande politiska system under vilka människor hindras från att utöva sin frihet att välja vilken tro de vill ha, och därefter ge dem fullständig frihet att avgöra om de vill acceptera islam eller inte.”

De som sammanblandar den islamiska rörelsens olika stadier och betraktar vissa korantexter som slutliga principer som omedelbart skall tillämpas hamnar oundvikligen i motsägelser, eftersom de inte kan uppfylla dessa texters krav. Att förstå sanningen leder dem till insikten att dessa korantexter är progressiva; varje text behandlar verkligheten i ett specifikt stadium av den islamiska rörelsen. När ett stadium är avslutat kommer en ny text som leder rörelsen till ett högre stadium, och så vidare. När det islamiska samfundet når sin höjdpunkt blir den slutliga texten, som är anpassad till människornas verklighet och förmåga, tillämplig. Denna förståelse av Religionen motsäger inte Religionens principer. Med andra ord är korantexterna avsedda för en specifik verklighet och ett specifikt stadium. Först när samhället växer och utvecklas kan nya texter bli tillämpliga, och därmed undviks motsägelser. Tyvärr är motsägelser i dag mycket vanliga, eftersom denna princip om den stadieanpassade tillämpningen av korantexterna inte förstås.

För att bättre förstå denna tanke kan den jämföras med omsorgen om ett barn. Den som vårdar barnet anpassar dess näring och tillgodoser alla dess behov på ett sätt som är lämpligt för barnets utvecklingsstadium. Allteftersom barnet växer förändras dess behov och önskemål, och vårdnadshavaren bemöter varje stadium på ett annorlunda sätt.

Det tredje kännetecknet – att förena fasta grundprinciper och mål med flexibla medel

Såsom vi tidigare har bekräftat har denna Religion, även om den har olika utvecklingsstadier, en dynamisk rörelsemetod med stabila och oföränderliga principer och mål. Islam vilar på grunden att ingen herre får dyrkas utom Allah (swt); denna grund är fast och förändras aldrig. Islams grundläggande mål är att alla människor skall underkasta sig den Ende Herren, Allah den Allsmäktige, och förkasta varje annan herravälde vid sidan av Allah.

Å andra sidan kan medlen förändras under rörelsens utveckling, och därför använder islam olika medel för att etablera sina fasta och grundläggande principer utan motsägelse. Med andra ord utgår islam alltid från sina grundläggande principer för att uppnå sina fasta mål genom flexibla medel. Detta kännetecken är av största betydelse.

Det fjärde kännetecknet – regleringen av de rättsliga förhållandena mellan det muslimska samfundet och andra samhällen

Detta kännetecken framgår mycket tydligt av ett citat från Ibn al-Qayyim: ”Denna rättsliga ordning bygger på principen att islam – vilket är underkastelse under Allah – är ett universellt budskap som hela mänskligheten skall acceptera eller leva i fred med. Inget politiskt system eller någon materiell makt får resa hinder för förkunnelsen av islam…” Denna rättsliga reglering innebär att den islamiska lagen reglerar muslimernas liv och deras förhållande till andra jahiliyyah-samhällen som följer Satan under varje stadium som det muslimska samfundet genomgår, utan att motsäga det muslimska samfundets eller jahiliyyah-samhällenas principer, mål eller förmågor. Denna reglering anpassar den islamiska rörelsens steg så att de överensstämmer med dess fastställda principer och mål, vilket följande exempel ur Budbärarens levnadsbeskrivning kommer att visa.

Dessa fyra kännetecken är således av yttersta betydelse för att förstå kärnan i den islamiska rörelsens metod.

Förvånande nog diskuterades frågan om islams gradvisa och stadieanpassade tillämpning så tydligt av våra klassiska lärda att man undrar hur en sådan fråga har kunnat förbli dold i den samtida diskursen. Detta leder oss till slutsatsen att denna utelämning beror på människors övertygelse om att islam redan är fullständigt etablerad och att den levande verkligheten redan är islamisk, vilket skulle innebära att vi är skyldiga att tillämpa islams mest avancerade principer. Människor föreställde sig aldrig att de etablerade islamiska samfunden skulle kunna återgå till tidigare stadier, och därför tog de inte hänsyn till frågan om islams gradvisa tillämpning. Än mer betraktar de en stadieanpassad tillämpning som en förvrängning och förändring av denna Religions

slutliga principer. Att förbise denna fråga leder i själva verket till den förvirring som råder bland islamiska grupper i dag.

Bedömning av verkligheten och dess roll vid fastställandet av metodologin

Först och främst säger vi att den islamiska gruppen måste fastställa från vilket stadium av den dynamiska rörelsens metod den skall börja tillämpningen, och detta kommer att bero på dess bedömning av den samtida verkligheten. Det finns tre alternativ:

Det första alternativet: Att identifiera samhället som verkligt islamiskt, vilket därför endast behöver mindre justeringar och ett återupplivande för att åter bli troget sin genuint islamiska karaktär.

Tyvärr är detta en felaktig bedömning av samhällets verklighet, och detta leder till att islamiska grupper väljer fel metod för att kalla människor till islam, varigenom olämpliga botemedel tillämpas som inte botar människornas sjukdom.

En sådan islamisk förkunnare kommer att uppmana människor att fullborda och rätta till det som de saknar i Religionens läror och praktiska utövning, samtidigt som han försäkrar dem att de kommer att komma till paradiset eftersom de följer den sanna monoteistiska Religionen. Även om de begår synder står de under Allahs barmhärtighet; Han kan förlåta dem eller straffa dem. Verkligheten är emellertid inte sådan. Samhällets verkliga problem är att det inte befinner sig på den sanna monoteistiska Religionen, såsom man antar, och därför erbjuder den islamiske förkunnaren fel botemedel och botar inte problemet. Detta är i själva verket den felaktiga metod som de flesta islamiska grupper har följt när de behandlar samhällen och till och med härskare som om de vore muslimer. Därför bemöter de härskarna vänligt, deltar i alla jahiliyyahs institutioner och godtar människors acceptans av och lydnad inför dessa jahiliyyahs institutioner. Dessa islamiska grupper stagnerar på samma punkt utan att utvecklas och känner sig för det mesta förtvivlade. De hänför dessa misslyckanden till Allahs förutbestämmelse och till vissa mindre misstag. Ibland skyller de på härskarnas överdrifter och tyranni eller på människornas hårdnackade envishet och likgiltighet. Tyvärr har dessa islamiska grupper, såsom Muslimska brödraskapet, Legitimitetsgruppen och Ansar al-Sunnah-gruppen, aldrig övervägt att ifrågasätta sina egna metoder som en orsak till sitt misslyckande i den islamiska förkunnelsen. Även andra grupper befann sig i samma situation, såsom al-Mawdudis grupp. Trots att deras teoretiska trosuppfattning var korrekt blev de islamiska förkunnarna och deras anhängare vilseledda av Pakistans separation från Indien. De trodde att de levde i ett islamiskt land och använde därför en felaktig metod i sitt förhållningssätt till regeringarna, vilka i själva verket aldrig tillämpade islam.

Alla sådana islamiska förkunnare och islamiska grupper begår ständigt samma misstag, nämligen att uppmana människor att genomföra delar av islam samtidigt som de ignorerar huvudfrågan. Dessutom tenderar de att ge upp många av metodens

grundläggande principer för att tillfredsställa människors nycker, och för att locka människor överger de allt fler delar av sin metod. De gör detsamma gentemot regeringarna; regeringarna står i deras väg och hindrar dem, och därför avstår de från vissa grundläggande principer i hopp om nya framgångar. De ansluter sig till ministerier, parlament och andra institutioner som tillhör jahiliyyah.

De rättfärdigar allt detta med förhoppningar om att attrahera människor, skaffa skydd åt sig själva och vinna snabba framgångar och liknande.

Den mest beklagliga aspekten av hela detta misstag är att den islamiska rörelsens fiender, som iakttar allt detta, i själva verket känner till sanningen. De beskriver Muslimska brödraskapet och andra grupper som ”tämjda och kastrerade” rörelser som har övergett sina verkliga mål. De hävdar att dessa grupper, under ständig repression, inte utgör något verkligt hot.

Det andra alternativet: Islamiska förkunnare av denna typ identifierar vår nuvarande verklighet som icke-islamisk, men de gör förvånansvärt nog en åtskillnad mellan härskaren och de styrda. De identifierar korrekt härskarens tillstånd som icke-muslimskt, medan de ursäktar folket med okunnighet och därför betraktar dem som muslimer på ett eller annat sätt. En sådan åtskillnad i identitet leder dem till en mängd motsägelser. Med andra ord, när de hamnar i konflikt med härskarna, känner de skuld över offren bland det vanliga folket, och ibland avbryter de det kämpande arbetet av denna anledning, vilket leder till ännu större katastrofer. Samtidigt insisterar de på att samhället måste underkasta sig principerna för en fullständigt etablerad islam, och därför ser de ingen annan lösning än att använda vapen, varvid kämpandet blir obligatoriskt. Dessa islamiska förkunnare ålägger både sig själva och folket outhärdliga bördor. Det ödesdigra misstag de begår är att de inte verkligen förstår den islamiska ideologin och att de inte ger människorna en verklig möjlighet att förstå den sanna islam. Denna punkt kommer att förklaras mer ingående i de följande avsnitten.

Det tredje alternativet – det korrekta alternativet: Vi måste inse att hela den verklighet som omger oss är icke-islamisk. Detta omfattar härskarna och de styrda (folket), institutionerna, värderingarna, lagarna och så vidare. Samhällena har över huvud taget ingen anknytning till islam; vi måste börja kalla människor till islam på nytt genom att följa Sändebudens (as) metod och återupprepa deras uppdrag i deras respektive samhällen. Mer specifikt bör vi följa Allahs siste Sändebud, Muhammads (sas), metod och gå till väga på samma sätt som han gjorde med sin tids samhälle.

Denna korrekta diagnos av människornas verkliga tillstånd i vår tid, att de helt saknar islam, ger de islamiska grupperna möjlighet att erbjuda den rätta behandlingen för att kalla människor tillbaka till islam. Denna korrekta diagnos är särskilt avgörande för att fastställa från vilket stadium den islamiska kallelsen skall börja. Dessutom är en korrekt identifiering av den samtida verkligheten nödvändig för att den islamiska rörelsen skall kunna vägledas på ett riktigt och logiskt sätt så att den förblir trogen den islamiska

ideologins grundpelare. Medvetenhet om jahiliyyahs verklighet och om muslimernas förmågor är oumbärlig för en korrekt tillämpning av Allahs Sändebuds metod inom den islamiska rörelsen, vars mål är att erbjuda mänskligheten den rätta boten.

Den sanna definitionen av Kamp och dess viktiga roll i islam

Qutb fortsätter: **”När författare med en nederlagspräglad och ursäktande mentalitet skriver om ’Kamp i islam’ och försöker avlägsna denna (påstådda) ’fläck’ från islam, sammanblandar de två saker: för det första att denna Religion förbjuder att dess trosuppfattning påtvingas med våld, vilket tydligt framgår av versen: *’Det finns inget tvång i Religionen’* (Surah Al-Baqara 2:256), medan den å andra sidan strävar efter att undanröja alla de politiska och materiella makter som står mellan människorna och islam, som tvingar ett folk att böja sig för ett annat folk och hindrar dem från att acceptera Allahs suveränitet. Dessa två principer har inget samband med varandra och det finns ingen anledning att sammanblanda dem. Trots detta försöker dessa människor med nederlagsmentalitet sammanblanda de båda aspekterna och vill begränsa Kamp till det som i dag kallas ’försvarskrig’.”**

Kamp, såsom Qutb påpekar, är ett helt annat begrepp än att en människa försvarar sitt land om det hotas. Att beskriva Kamp som ett ”försvarskrig” är därför felaktigt i denna mening. Om vi över huvud taget skall använda termen ”försvar”, måste den syfta på att stå upp för och försvara Allahs Religion, Allahs gudomlighet, samt försvara mänskligheten från att förslavas av människor. En sådan förståelse av Kamp inom islam som ett ”försvarskrig” leder till den islamiska definitionen av Kamp som mänsklighetens ständiga kämpande, ända till Domedagen, för att upprätta Allahs Religion över hela jorden. Användningen av termen ”försvarskrig” är onödig, eftersom Kamp, såsom Qutb förklarar, kan förstås genom det faktum att:

”Denna Religion är i själva verket en universell förkunnelse om människans befrielse från slaveri under andra människor och från slaveri under sina egna begär, vilket också är en form av mänskligt slaveri; den är en förkunnelse om att suveräniteten enbart tillhör Allah och att Han är alla världars Herre. Den innebär en utmaning mot alla slags och former av system som bygger på föreställningen om människans suveränitet; med andra ord där människan har tillägnat sig ett gudomligt attribut. Varje system där de slutliga besluten hänvisas till människor och där all auktoritets källa är mänsklig, gudomliggör människor genom att utse andra än Allah till herrar över människorna. Denna förkunnelse innebär att Allahs tillägnade auktoritet skall återföras till Honom och att usurpatorerna skall avlägsnas – de som själva stiftar lagar som andra skall följa och därigenom upphöjer sig själva till herrars ställning och reducerar andra till slavars ställning. Kort sagt innebär förkunnelsen av Allahs auktoritet och suveränitet att avskaffa allt mänskligt kungadöme och tillkännage Universums Herres styre över hela jorden. Med Koranens ord:

﴿ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌ ﴾ [الزخرف: ٨٤]

”Han ensam är Allah i himlarna och på jorden.” (Surah Az-Zukhruf 43:84)

﴿ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ ﴾ [يوسف: ٤٠]

”Befallningen tillhör endast Allah. Han befaller att ni inte skall dyrka någon utom Honom. Detta är den rätta levnadsvägen.” (Surah Yusuf 12:40)

﴿ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴾ [آل عمران: ٦٤]

”Säg: Ni Skriftens folk! Kom till det som är gemensamt mellan oss och er: att vi inte skall dyrka någon utom Allah och inte sätta något vid Hans sida, och att vi inte skall ta herrar bland oss själva vid sidan av Allah. Och om de vänder sig bort, säg då: Vittna att vi är de som har underkastat oss Allah.” (Surah Al-i-Imran 3:64)”

Kamp för Allahs skull innebär således att upprätta Allahs rike på jorden, så att Allah, den Allsmäktige, är den verklige Herren över jorden och himlen. Uttrycken ”**Allahs rike**” eller ”**det gudomliga styret**” kan missförstås på grund av hur dessa begrepp har använts historiskt. Därför förtydligar Qutb: ”**Vägen att upprätta Allahs styre på jorden är inte att ge vissa invigda människor – prästerna – makten att styra, såsom var fallet under kyrkans styre, och inte heller att låta vissa talesmän för Allah bli härskare, såsom sker i en ’teokrati’. Att upprätta Allahs styre innebär att Hans lagar verkställs och att det slutliga avgörandet i alla angelägenheter sker i enlighet med dessa lagar.”**

Otvivelaktigt finns det några av dem som avvisar det gudomliga styret på grund av vissa missuppfattningar som uppstått till följd av samhällets förfall. Tidigare kontrollerade prästerskapet människors liv och religion på ett förtryckande sätt i Allahs namn. Detta ledde verkligen till den välkända korruptionen i de europeiska länderna och till upproret mot religionen, varje religion. Härskarna gjorde anspråk på att tala å Allahs vägnar i det som är känt som teokratiskt styre eller det heliga gudomliga styret. Liknande förhållanden gällde för de egyptiska faraonerna samt de persiska och indiska härskarna. Inget av detta är det verkliga gudomliga styret; i stället var det prästernas och härskarnas styre.

Å andra sidan betonar islam att det gudomliga styret endast existerar när Allahs lagar tillämpas inom varje aspekt av människans liv. Detta gudomliga styre är dessutom oupplösligt förenat med tron på Allahs Enhet, vilket innebär att Han, den Allsmäktige, inte har någon delägare i Sina egenskaper, Sina heliga namn, Sina rättigheter, Sina handlingar, Sin auktoritet eller Sin suveränitet. Det är endast inom denna förståelse av det gudomliga styret som kalifen eller andra muslimska befälhavare skall åtlydas: dessa muslimska härskare skall åtlydas så länge de lyder Allah (swt), men om de inte gör det

skall ingen lydnad visas dem. Detta begrepp, den villkorade auktoriteten hos muslimska härskare, är fullständigt tydligt och vederlägger varje påstående från sekulära tänkare att kaliferna skulle ha tilldelats diktatoriska eller gudomliga befogenheter. De fyra rätt vägledda kalifernas tid är det bästa exemplet på detta faktum, och inte ens sekulära tänkare kan förneka detta.

Qutb fortsätter: **”Upprättandet av Allahs herravälde på jorden, avskaffandet av människans herravälde, återförandet av suveräniteten från dem som har tillskansat sig den till Allah samt genomförandet av den gudomliga lagen (Shariah) och avskaffandet av människostiftade lagar kan inte uppnås enbart genom förkunnelse. De som har tillskansat sig Allahs auktoritet och förtrycker Allahs skapelser kommer inte att ge upp sin makt enbart genom förkunnelse; om så vore fallet skulle uppgiften att upprätta Allahs Religion i världen ha varit mycket enkel för Allahs Sändebud! Detta motsägs av bevisen från Sändebudens historia och berättelsen om den sanna Religionens kämpande genom generationerna.”**

Det finns de som anser att islamiska förkunnare endast skall predika och förklara fakta för människorna och inte använda fysisk kraft, och de grundar detta påstående på Koranversen:

”Kalla till din Herres väg med visdom och god förmaning, och argumentera med dem på det bästa sättet.” (Surah Al-Nahl 16:125)

Sådana islamiska förkunnare bortser från islams hela historia. Det räcker att beakta att Sändebudet Muhammad (sas) själv kämpade med vapen och inte begränsade sig till enbart muntlig förkunnelse. Innebörden av ”visdom och god förmaning” är faktiskt inte begränsad, såsom de har begränsat den, till enbart muntligt tal, utom som ett inledande stadium av kallelsen till islam och endast ett steg i den övergripande islamiska rörelsen. Ibland består ”visdomen” i själva verket av kämpande, och den ”goda förmaningen” består av fysisk konfrontation.

Verkligheten är att jahiliyyah är fullständigt institutionaliserad och inte bara har sin egen filosofi, ideologi och sina egna regler, utan även fysisk makt att påtvinga sin livsordning och försvara sig mot att ge upp någon av sina värderingar.

En sådan verklighet, som jahiliyyah besitter, kan inte bemötas enbart med muntlig förkunnelse. Al-Mawdudi säger i sina böcker ”Den islamiska staten” och ”Religionen och staten”, vilka vi anser vara värdefulla att läsa, att (parafraserat): ”det är löjligt och meningslöst att någon.**tjänar någon annan än Allah i denna mening står utanför Allahs Religion, även om han påstår sig bekänna sig till denna Religion. Sändebudet – frid vare över honom – förklarade tydligt att enligt Shariah är ”att lyda” detsamma som ”att dyrka”. Med denna innebörd av dyrkan blev judarna och de kristna, när de ”var olydiga” mot Allah, likställda med dem som ”sätter andra vid Allahs sida.”**

Sannerligen förklarade Allahs Sändebud Muhammad (sas) att judarna och de kristna i själva verket dyrkar sina munkar och biskopar genom att lyda de lagar och regler som deras munkar och biskopar har infört. Detta är ett tydligt bevis för att lydnad i själva verket är dyrkan.

Detta är den islamiska uppfattningen om tjänande av Allah. När Allahs lag inte följs och människor själva stiftar lagar, är detta i själva verket tjänande av människor och dyrkan av människor. Ett liv som inte helt och hållet vilar på fullständig underkastelse under Allahs lagar och regler kan aldrig betraktas som tjänande av Allah, eftersom ett sådant liv inte helt och hållet tillhör Allah. Det blir i stället tjänande av den sak eller den person som stiftar reglerna och som följs, antingen fullständigt eller delvis.

Shariah reglerar människors liv i varje avseende och tillgodoser alla deras behov. När människor tror att dyrkan enbart består av ceremonier och ritualer måste vi ifrågasätta deras förståelse av dyrkan, eftersom den är mycket vidare än enbart ceremonier och ritualer. Den sanna dyrkan av Allah (swt) är i själva verket fullständigt tjänande av Allah, vilket innebär att människan ordnar varje del av sitt liv enligt det som behagar Allah (swt). Om människor betraktar dyrkan som enbart ritualer, hur stor del av deras liv utgör då ritualerna? Även om vi inkluderar personliga angelägenheter i dyrkan, hur stor del av livet omfattar det då? Det utgör endast en liten del av människans liv, och dyrkan missar i själva verket sitt avsedda syfte när den huvudsakliga delen av livet inte står under Allahs (swt) suveränitet och jurisdiktion. Återigen: det verkliga tjänandet och den verkliga dyrkan av Allah (swt) består i att varje del av människans liv regleras av Allah (swt); med andra ord att Allahs lag har fullständig kontroll. Om Allahs lagar inte har fullständig kontroll, står människans liv inte alls i tjänst hos Allah, även om alla ritualer och ceremonier fullgörs och även om vissa av Shariahs regler och bestämmelser följs.

Dessutom är det av yttersta vikt att betona att Allah, den Allsmäktige, inte är i behov av människorna. Antingen lever de därför i fullständig underkastelse eller också träder de ut ur Allahs Religion. Med andra ord måste underkastelsen vara fullständig, ovillkorlig och omfatta varje ögonblick och varje del av livet, annars är det inte ett verkligt islamiskt liv. En följd av fullständig underkastelse under Allah (swt) är återigen att alla lagar och regler uteslutande tas emot från den enda källan, Allah (swt) själv, utan några tillägg eller avdrag.

Förenligheten mellan Allahs ord: ”Det finns inget tvång i islam” och ”Islam skall råda över hela världen”

”Om människornas verkliga liv visar sig vara annorlunda än denna frihetsförkunnelse[1], blir det islams plikt att träda in på arenan med både förkunnelse och rörelse samt slå hårt mot alla de politiska makter som tvingar människor att böja sig inför dem, som härskar över dem utan hänsyn till Allahs befallningar och som hindrar

[1] ”Den universella förkunnelsen om människans frihet på jorden från varje annan auktoritet än Allahs, och förkunnelsen om att suveräniteten enbart tillhör Allah och att Han är Universums Herre…”

människor från att lyssna till förkunnelsen och från att acceptera tron om de så önskar. Efter att den tyranniska makten har undanröjts, vare sig den har politisk form, rasmässig form eller formen av klasskillnader inom samma ras, upprättar islam ett nytt socialt, ekonomiskt och politiskt system där begreppet människans frihet tillämpas i praktiken. Det är inte islams avsikt att påtvinga människor dess trosuppfattning, men å andra sidan är islam inte enbart en ’trosuppfattning’.”

Det finns ingen motsättning mellan Koranens befallning ”det finns inget tvång i Religionen” och fastställandet av (en annan koranisk befallning) att islam skall råda över världen så att människorna underkastar sig Allahs lag. Islam är inte endast en trosuppfattning utan även ett fullständigt livssystem. Om människor väljer att underkasta sig både trosuppfattningen och systemet, betraktas de som muslimer och dyrkar Allah. Om de väljer att inte underkasta sig trosuppfattningen, måste de ändå underkasta sig systemet, eftersom jorden är en del av Allahs rike och det är Hans exklusiva rätt att styra den med Sin lag.

Det råder inget tvivel om att detta är ett barmhärtigt sätt att behandla mänskligheten på denna jord, medan de väntar på en ytterst ödesdiger dag, Domedagen. Islam tvingar inte människor att tro, trots att Allah har rätt att tvinga oss såsom vår Skapare och världens Konung. Allah (swt) vill emellertid att mänskligheten skall vara muslimsk och underkastad utan tvång, av fri vilja. Därför är det meningslöst att tvinga dem, eftersom detta endast skulle leda till hycklare och inte till sanna troende. De otrogna bör dock veta att även om de inte straffas i detta jordiska liv, väntar Helvetets outhärdliga straff dem på den Yttersta dagen, Straffets dag.

Det är i själva verket en ren barmhärtighet att tvinga människorna att styras av den gudomliga lagen, oavsett om de är muslimer eller inte. Allahs lag är verkligen uppenbar barmhärtighet, och den som lever under dess styre får åtnjuta dess stora välsignelser. Med andra ord låter Allah den gudomliga lagen styra människorna för att skänka dem lycka, även om de vägrar att tro på Hans gudomlighet och dyrka Honom utan medhjälpare.

Tyvärr har tillståndet där hela jorden styrs av den gudomliga lagen ännu inte förverkligats. Vissa delar av världen har ständigt förblivit långt borta från den gudomliga lagen, även under den islamiska dominansens höjdpunkt. Det kommer emellertid en tid då hela jorden kommer att underkasta sig Allah (swt) före Domedagen. Detta kommer att ske när Messias (as) kommer för att styra hela jorden enligt Allahs lag. Detta fullständiga, enade och strålande tillstånd i världen kommer att uppnås antingen genom mänskligt bidrag eller enbart genom ett gudomligt mirakel. Vid den tiden kommer alla människor att leva och njuta av den gudomliga lagens välsignelser, och detta kommer att vara ett levande bevis på det som de hade kallats till men vägrat att leva efter och

acceptera. Det kommer att vara den yttersta tiden av lättnad och fred, då till och med lejonet blir ofarligt, rikedom blir överflödande, fattigdomen försvinner och jorden verkligen frambringar sina välsignelser.

Muslimernas mål på jorden är att upprätta fullständig underkastelse under Allahs (swt) gudomliga lag, oavsett om detta uppnås under deras livstid eller inte. De måste konfrontera hindren och själva utgöra föredömen för god islamisk moral ända fram till Domedagen. Islam är, såsom Qutb påpekar, inte enbart en trosuppfattning; den är ett fullständigt livssystem som måste tillämpas praktiskt. Den måste först förkunnas muntligt och därefter måste människorna styras enligt den, även om det sker med tvång.

﴿ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ ﴾ [الأنفال: ٣٩]

”Och kämpa mot dem tills det inte längre finns någon fitnah och tills hela Religionen tillhör Allah.” (Al-Anfal 8:39)

dessa inflytanden, eftersom ”Det finns inget tvång i Religionen”; men när de ovan nämnda hindren och de praktiska svårigheterna läggs i dess väg, har den ingen annan utväg än att undanröja dem med kraft, så att när den riktar sig till människors hjärtan och sinnen är de fria att acceptera eller förkasta den med ett öppet sinne.”

Om muslimska islamiska förkunnare därför är allvarliga, kommer de att inse att Kamp som ett proaktivt, offensivt kämpande är nödvändig för islams spridning och inte endast ett försvar. Som vi tidigare har konstaterat genom historien spreds islam aldrig enbart genom muntlig förkunnelse, eftersom den konfronterade enorma och mäktiga institutioner som utan tvekan kämpade med fysiska medel. Därför behöver islam en bas att utgå ifrån, militära styrkor och all materiell makt för att fullgöra sitt uppdrag.

Här uppkommer begreppen ”Dar al-Islam” och dess motsats ”Dar al-Kufr” (Dar betyder hem eller land, och dessa begrepp betyder således islams eller de troendes hemland respektive de otrognas hemland). Muslimer bör först upprätta sitt hemland för att därefter börja rycka fram mot de otrognas land för att minska det tills hela jorden styrs av den gudomliga lagen och dyrkar Allah.

Islam avser att upprätta en sann fred som bygger på rättvisa, rättfärdighet, barmhärtighet och tro, och denna sanna fred kan inte förverkligas om inte den gudomliga lagen ensam styr människors liv och människorna lever under islamiskt styre. Islams kallelse till fred är tydligt den gudomliga lagens fred. Den islamiska definitionen av fred är inte den onda sataniska definitionen, som betraktar fred som islams underkastelse under jahiliyya, och detta är inte bara en förolämpning mot islam utan också mot mänskligheten i allmänhet.

Qutb säger därefter:

”Allah höll tillbaka muslimerna från kämpande i Mecka och under den första tiden efter deras utvandring till Medina och sade till dem:

﴿ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ﴾ [النساء: ٧٧]

”Håll tillbaka era händer, förrätta den regelbundna bönen och betala zakat.”
(Surah An-Nisa 4:77)

Därefter gavs de tillåtelse att kämpa:

﴿ أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَى نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ۝ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ۝ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴾ [الحج: ٣٩-٤١]

”Tillstånd att kämpa ges åt dem mot vilka krig förs, eftersom de har blivit förtryckta, och Allah har makt att hjälpa dem. Dessa är de människor som utan rätt har drivits bort från sina hem endast därför att de sade: ’Vår Herre är Allah.’ Hade Allah inte låtit vissa människor hejdas genom andra, skulle säkerligen kloster, kyrkor och moskéer, där Allahs namn ofta åkallas, ha rivits ned…” (Surah Al-Hajj 22:39–40)

Dessa är de människor som utan rätt har drivits bort från sina hem. Därefter kom nästa stadium då muslimerna befalldes att kämpa mot dem som kämpade mot dem:

﴿ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ ﴾ [البقرة: ١٩٠]

”Kämpa för Allahs sak mot dem som kämpar mot er.”
(Surah Al-Baqara 2:190)

Och slutligen förklarades krig mot alla avgudadyrkare:

﴿ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً ﴾ [التوبة: ٣٦]

”Och kämpa mot alla avgudadyrkare, liksom de alla kämpar mot er.”
(Surah At-Tawba 9:36)

﴿ قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴾ [التوبة: ٢٩]

”Kämpa mot dem bland Skriftens folk som inte tror på Allah och den Yttersta dagen, som inte förbjuder det som Allah och Hans Sändebud har förbjudit och som inte betraktar

den sanna Religionen som sin Religion, till dess att de underkastar sig och betalar jizya.” (Surah At-Tawba 9:29)

”Enligt Imam Ibn al-Qayyims förklaring förbjöds muslimerna först att kämpa; därefter fick de tillåtelse att kämpa; sedan befalldes de att kämpa mot angriparna; och slutligen befalldes de att kämpa mot alla avgudadyrkare.”

Det råder inget tvivel om att en sådan uppfattning kommer av att känna sanningen och känna stolthet över denna sanning. Att känna till storheten i Allahs gudomlighet och Hans rätt att låta Sina skapelser tjäna Honom skapar i själva verket en stark önskan att undanröja varje hinder för den islamiska kallelsen. Känslor av underlägsenhet, skam eller tvekan får inte smyga sig in i den troendes hjärta när han kallar till sanningen, om han har tillräcklig kunskap om Allahs gudomlighet, majestät och storhet. Om vi ser på den islamiska historien utvecklades Kamp genom flera stadier, där den till en början var förbjuden, därefter tillåten som en frivillig plikt när behov uppstod, sedan som en obligatorisk plikt mot dem som kämpade mot muslimerna och slutligen som en obligatorisk plikt för att sprida islam över hela världen och undanröja alla tyranner på jorden. Dessa allvarliga och väl etablerade stadier av Kamp inom islam lämnar inget utrymme för felaktiga påståenden att Kamp endast är tillfällig eller enbart handlar om försvar. Därför tillrättavisar Qutb dem som har denna inställning:

”Vad är det för slags människa som, efter att ha lyssnat till Allahs befallning och Sändebudets traditioner – frid vare över honom – och efter att ha läst om de händelser som inträffade under den islamiska Kampen, fortfarande tror att detta är ett tillfälligt påbud knutet till övergående förhållanden och att det endast handlar om försvaret av gränserna?

I versen som ger tillstånd att kämpa har Allah upplyst de troende om att verkligheten i detta världsliga liv är sådan att den ena gruppen människor hålls tillbaka genom den andra enligt Allahs förordning, så att jorden kan renas från fördärv:”

﴿ أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَى نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ۞ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا ﴾ [الحج: ٣٩-٤٠]

”Tillstånd att kämpa ges åt dem mot vilka krig förs, eftersom de har blivit förtryckta, och Allah har makt att hjälpa dem. Dessa är de människor som utan rätt har drivits bort från sina hem endast därför att de sade: ’Vår Herre är Allah.’ Hade Allah inte låtit vissa människor hejdas genom andra, skulle säkerligen kloster, kyrkor och moskéer, där Allahs namn ofta åkallas, ha rivits ned…” (Surah Al-Hajj 22:39–40)

Således är denna kamp inte en tillfällig fas utan ett evigt tillstånd – ett evigt tillstånd, eftersom sanning och falskhet inte kan samexistera på denna jord.”

Konfrontation och kamp är inte något nytt; de är i själva verket lika gamla som Satans förförelse av Adam (as), sedan Allah (swt) sade till Adam:

﴿ إِنَّ هَٰذَا عَدُوٌّ لَّكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَىٰ ﴾ [طه: ١١٧]

”Vi sade: ’O Adam! Detta är sannerligen en fiende till dig och din hustru. Låt honom därför inte få er att lämna Paradiset, så att du blir olycklig.’” (Surah Ta-Ha 20:117)

Denna konflikt började i det ögonblicket och kommer att fortsätta till världens slut; en kamp mellan Satans anhängare och Allahs (swt) anhängare. En sådan kamp är till nytta för jordens fortbestånd och för att hålla trons låga levande i de troendes hjärtan. Dessutom kan denna kamp aldrig upphöra; även om den ena sidan lugnar sig kommer den andra aldrig att upphöra att kämpa. Därför känner muslimer att de måste försvara sig mot den förbannade Satan och angripa hans fästen för att hela jorden ständigt ska dyrka Allah; denna känsla återupplivar deras tro. Med Qutbs ord:

”Således är denna kamp inte en tillfällig fas utan ett evigt tillstånd – ett evigt tillstånd, eftersom sanning och falskhet inte kan samexistera på denna jord. Varje gång islam reste sig med den universella förklaringen att Allahs Herravälde skulle upprättas över hela jorden och att människorna skulle befrias från tjänandet av andra människor, har dem som har tillskansat sig Allahs auktoritet på jorden slagit tillbaka mot den med full kraft och aldrig tolererat den. Därför blev det islams plikt att slå tillbaka och befria människorna över hela jorden från dessa usurpatorers grepp. Den eviga kampen för människans frihet kommer att fortsätta till dess att Religionen har renats för Allah.”

Vi bör observera att Kamp i sin fulla form kommer att fortsätta fram till Domedagen, eftersom muslimer måste befinna sig i ett ständigt tillstånd av vaksamhet mot Satan och hans anhängare så att de aldrig får en möjlighet att angripa islam. Ett sådant tillstånd av ständig vaksamhet bör råda även om hela jorden underkastar sig Allahs lag. Därför säger Qutb:

”Befallningen att avstå från kämpande under Meckaperioden var ett tillfälligt stadium under en lång resa. Samma skäl gällde under hijrans första dagar, men efter dessa tidiga stadier var orsaken till Kamp inte enbart att försvara Medina. Visserligen var dess försvar nödvändigt, men detta var inte det yttersta målet. Målet var att skydda rörelsens resurser och centrum – rörelsen för att befria mänskligheten och undanröja de hinder som hindrade människorna från att uppnå denna frihet.”

Förbudet mot Kamp är i själva verket ett stadium då den muntliga kallelsen är föreskriven. Uppmuntran till förlåtelse är också ett stadium, och därefter kommer det stadium då de slutliga principerna upprättas och de yttersta målen uppfylls. Vid den tidpunkten uppmanas muslimer att skynda sig att rena jorden från jahiliyya och krossa

den för att styra världen med den gudomliga lagen och upprätta hela jordens underkastelse under dyrkan av Allah (swt). Efter denna underkastelse är människorna fria att välja sin trosuppfattning, oavsett om de har blivit övertygade av islam eller inte.

Visdomen bakom förbudet mot Kamp i Mecka

Qutb sammanfattar skälen till förbudet mot Kamp under Meckaperioden på följande **sätt:**

”Ett skäl till att förbjuda användningen av våld under Meckaperioden kan ha varit att detta var ett stadium av utbildning och förberedelse i en särskild miljö, för ett särskilt folk och under särskilda förhållanden.

16 **Under dessa omständigheter var en viktig del av utbildningen och förberedelsen att träna den enskilde araben att ha tålamod under förtryck mot honom själv eller mot dem han älskade, att besegra sin stolthet och att inte göra personlig hämnd eller hämnd för sina närstående till sitt livs syfte. Utbildning behövdes också för att han skulle lära sig att behärska sina känslor, inte förlora besinningen vid den första provokationen såsom hans temperament annars var, och inte heller bli upphetsad vid den första impulsen, utan i stället utveckla värdighet och självbehärskning både i sitt temperament och i sina handlingar. Han skulle tränas att följa disciplinen i en gemenskap som stod under ledning av en ledare, att hänvisa varje angelägenhet till denne ledare och att lyda hans befallningar även om de stred mot hans vanor eller personliga smak. Syftet var att utveckla individer med hög moralisk karaktär som skulle utgöra det muslimska samfundet, följa ledarens anvisningar och vara civiliserade och framåtskridande, fria från vilda seder och stamväsen.**

Ett annat skäl till förbudet mot Kamp under Meckaperioden kan ha varit att Quraysh var stolta över sitt ursprung och sin heder, och i en sådan miljö kunde endast övertalning vara den mest tilltalande och verkningsfulla metoden. Under detta stadium skulle kämpande ha lett till att hämndens eldar antändes. Det förekom redan många stamkrig grundade på blodshämnd, såsom krigen Dahis, Gabra och Basus, vilka pågick i åratal och utplånade stam efter stam. Om blodshämnd hade kommit att förknippas med islam i deras medvetande, skulle detta intryck aldrig ha kunnat undanröjas. Följaktligen skulle islam, i stället för att vara en kallelse till den sanna Religionen, ha blivit en ändlös följd av stamfejder, och dess grundläggande läror skulle ha glömts bort redan från första början.

Ett annat skäl kan ha varit att undvika att så splittringens och blodsutgjutelsens frö i varje hushåll. Vid den tiden fanns det ingen organiserad regering som torterade och förföljde de troende; den troende förföljdes, torterades och ”lärdes en läxa” av sina egna beskyddare. Under sådana omständigheter skulle tillstånd att kämpa ha

inneburit att varje hus blev ett slagfält. Människorna skulle ha sagt: ”Så detta är islam!” Faktum är att detta sades om islam, trots att kämpande ännu inte hade tillåtits. Under den säsong då människorna från Arabien kom till Mecka för vallfärd och handel brukade Quraysh gå till dem och säga: ”Muhammad splittrar inte bara sitt folk och sin stam; han splittrar till och med söner från deras fäder! Vad är detta för något som uppviglar sonen att döda sin far och slaven att döda sin herre, i varje hus och på varje plats?”

Ett annat skäl kan ha varit att Allah visste att en stor majoritet av dem som förföljde och torterade de första muslimerna en dag skulle bli islams lojala soldater, till och med dess stora ledare. Var inte ʿUmar ibn al-Khattab en av dem?

Ett annat skäl kan ha varit att arabernas hederskänsla, särskilt inom stamgemenskapen, kom till hjälp för den person som förföljdes men inte gav efter, särskilt om den förföljde var en person som åtnjöt folkets respekt. Flera sådana händelser kan anföras till stöd för denna uppfattning. När Abu Bakr, som var en hedersam man, lämnade Mecka för att utvandra till en annan plats, kunde Ibn al-Daghna inte acceptera detta utan hindrade honom från att lämna staden, eftersom han ansåg att det skulle vara en skam för araberna. Han erbjöd därför Abu Bakr sitt eget beskydd. Det bästa exemplet på en sådan händelse är rivandet av det avtal enligt vilket Banu Hashim hade blivit instängda i Abu Talibs dal, när perioden av hunger och umbäranden hade blivit orimligt lång. Denna riddaranda var ett särdrag hos araberna, medan man i andra forntida ”civilisationer”, där man var van vid att se människor förödmjukas, skrattade åt dem som led och förföljdes, gjorde narr av dem och behandlade dem med förakt, medan förtryckaren och tyrannen visades respekt.

Ett annat skäl kan ha varit att muslimerna var få till antalet och endast levde i Mecka, eftersom islams budskap ännu inte hade nått andra delar av Arabien eller endast hade nått dem som ett rykte. De övriga stammarna betraktade detta som en intern konflikt inom Quraysh; de avvaktade utgången av denna kamp. Under sådana omständigheter skulle ett tillåtande av kämpande ha lett till att den begränsade konflikten slutade med muslimernas fullständiga utplåning. Även om de hade dödat ett stort antal av sina motståndare, skulle de själva ändå ha blivit fullständigt utplånade. Avgudadyrkan skulle då ha fortsatt, och gryningen för det islamiska systemet skulle aldrig ha inträtt och aldrig ha nått sin fulla blomstring, trots att islam har uppenbarats som en praktisk livsordning för hela mänskligheten.”

När muslimerna emellertid flyttade till Medina fanns det inte längre något behov av att förbjuda Kamp. Muslimerna hade nu en bas, makt och legitimitet som erkändes även av jahiliyyah. Logiskt sett hade muslimerna rätt att kämpa mot sina fiender och försvara sig mot övergrepp samt att skapa trygghet och säkerhet för sitt nygrundade hemland.

Således tilläts Kamp i Medina, och även detta tillstånd infördes inte på en gång utan utvecklades stegvis: tillståndet att kämpa gavs först i utforskande syfte, därefter för självförsvar och slutligen inleddes den allomfattande kampen mot varje otroende på jorden. Dessa steg exemplifierar principen om gradvis tillämpning inom islam, vilket vi senare kommer att förklara mer ingående.

Vi måste inse den stora betydelsen av att Medina upprättades som en trygg och säker maktbas av muslimerna, vilket möjliggjorde inledandet av Kamp. När muslimer befinner sig under jahiliyyahs styre, utan ett tryggt hemland, måste de inse att de inte befinner sig i en situation där de kan inleda Kamp. Avsaknaden av en säker bas och tillräckliga resurser skulle försätta muslimerna i en svag ställning utan stöd. Muslimer ska därför, såsom var fallet under Meckaperioden och vid varje annan tid med liknande omständigheter då de saknar en säker bas, inte försättas i en militär konfrontation med jahiliyyah. I en sådan situation kan jahiliyyah förväntas vara hundra gånger starkare än muslimerna, vilket skulle göra det omöjligt att uppnå islams mål. Eftersom det första islamiska samhället är vårt föredöme och vår förebild, bör vi följa samma steg. Därför är muslimer, när de saknar makt, en säker bas samt tillräckliga och skyddade resurser, ursäktade från att inleda krig mot jahiliyyah, vilket Meckaperioden visar.

Såsom vi ovan har redovisat de sju skälen till förbudet mot Kamp under Meckaperioden, kan genomförandet av Kamp under Medinaperioden på motsvarande sätt förstås mot bakgrund av de nya omständigheterna i Medina, där en säker bas nu hade upprättats.

Visdomen bakom förbudet mot Kamp i början av Medinaperioden

Även om förbudet mot Kamp fortfarande tillämpades under den allra första delen av Medinaperioden, varade det endast under en relativt kort tid, fram till det stora slaget vid Badr, vilket ägde rum under det andra året efter Allahs Sändebuds (sas) utvandring till Medina. Dessutom skickades, före detta stora slag, mindre grupper av kämpande ut runt Medina, eftersom Sändebudet Muhammad (sas) strävade efter att säkra Medina och inge fruktan hos de omedelbart omgivande fienderna och stammarna.

Det inledande förbudet mot Kamp under Medinas första tid var nödvändigt därför att den nybildade nationen behövde mer tid för att förklara islam och kalla människorna till den, särskilt eftersom det nu fanns en helt ny målgrupp bestående av hedniska araber, judar och Bokens folk (kristna) i Medina, som behövde höra direkt från Sändebudet själv. Dessutom behövde Allahs Sändebud (sas) mer tid för att organisera och reglera den nya nationens angelägenheter i dess nya hemland. Det fanns det fördrag som Sändebudet (sas) upprättade för alla grupper som bodde i Medina för att fastställa deras rättigheter, skyldigheter och ansvar, sedan han blivit Medinas ledare och ledare för hela nationen, både muslimer och icke-muslimer. Detta var en fredlig tid för att förbereda Medina att bli den nya säkra bas från vilken kallelsen till islam kunde fortsätta.

Ett annat skäl till förbudet mot Jihad under detta tidiga stadium var att Allahs Sändebud (sas) ville rikta nationens tid och ansträngningar helt och hållet mot att hantera Quraysh. Han (sas) började först övervaka Qurayshs rörelser efter sin utvandring och skickade därefter ut mindre spaningsexpeditioner huvudsakligen för rekognosering och inte för strid.

Med andra ord var förbudet mot Jihad i Medina endast av mycket kort varaktighet, som en förlängning av Meckaperioden, i enlighet med vad den nya situationen krävde, och därefter kom det stora slaget vid Badr.

Vi noterar den omfattande uppmärksamhet som Qutb ägnade åt frågan om Jihad genom att utförligt förklara dess innebörd och bemöta de kontroverser och de vilseledande knep som orientalisterna hade konstruerat. Detta visar att han ansåg denna fråga vara av mycket stor betydelse, särskilt för de islamiska rörelsernas framtid, eftersom han gång på gång återkom till den och kritiserade dem som hade lidit ett moraliskt nederlag.

Eftersom vi presenterar en kommentar och en fördjupad förklaring av Qutbs bok *Milstolpar*, är vi skyldiga att följa bokens ordningsföljd, även om det för oss kan förefalla finnas en överflödig upprepning.

Skälen till Jihad inom islam

Qutb säger:

”Om detta stadium av den islamiska rörelsen betraktas i sitt rätta perspektiv, finns det inget utrymme för att påstå att den islamiska rörelsens grundläggande mål var ’defensivt’ i den snäva mening som vissa människor tillskriver den i dag, besegrade av de förrädiska orientalisternas angrepp!

De som söker orsaker av försvarskaraktär i historien om islams utbredning har fångats av orientalisternas aggressiva angrepp vid en tid då muslimerna varken besitter ära eller besitter islam.”

Orientalisterna utnyttjar den svaghet som islam i dag befinner sig i, då de så kallade muslimerna i själva verket inte besitter någon islam. De moraliskt besegrade, så kallade muslimerna, söker rättfärdiganden såsom: **”Jihad är endast till för självförsvar.”** Detta gör de för att blidka orientalisterna och försvara sig mot deras angrepp på islam. Dessa moraliskt besegrade apologeter arbetar hårt för att på ett eller annat sätt bevisa att Jihad inte handlar om att angripa, erövra eller tvinga människor att underkasta sig islams system, trots att Koranens texter är tydliga i denna fråga. Koranens texter anger att Allah, den Allsmäktige, ålägger muslimerna att kämpa som en plikt för att sprida Allahs Religion, islam, över hela världen, såsom följande verser säger:

﴿ فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ۞ وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ۞ الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴾ [النساء: ٧٤-٧٦]

”De som har sålt det jordiska livet för livet i det kommande bör kämpa för Allahs sak. Och den som kämpar för Allahs sak och blir dödad eller segrar, honom skall Vi ge en stor belöning. Varför skulle ni inte kämpa för Allahs sak och för de män, kvinnor och barn som har blivit förtryckta därför att de är svaga och som ropar: ’Vår Herre! För oss ut från denna stad vars invånare är förtryckare, ge oss från Dig en beskyddare och sänd oss från Dig en hjälpare.’ De som tror kämpar för Allahs sak, medan de som inte tror kämpar för tyranniets sak. Kämpa därför mot Satans anhängare. Satans strategi är sannerligen svag.” (Surah An-Nisa 4:74–76)

Således är detta en tydlig befallning från Allah (swt) till muslimerna att kämpa för Allahs sak för att befria de förtryckta från tyrannernas orättvisor. Allah, den Allsmäktige, betecknade i följande vers Mecka som förtryckarnas stad och inte som den onda staden, eftersom Mecka i själva verket är den heliga staden:

﴿ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴾ [النساء:٧٥]

”’Vår Herre! För oss ut från denna stad vars invånare är förtryckare, ge oss från Dig en beskyddare och sänd oss från Dig en hjälpare.’” (Surah An-Nisa 4:75)

I en annan vers säger Allah, den Allsmäktige, att muslimer kämpar för Allahs sak, medan de otroende kämpar för tyrannernas sak, och att de otroende följer Satan, vars bedrägeri är svagt och inte bör fruktas.

Detta är alltså en tydlig kallelse från Allah (swt) till alla muslimer att kämpa för Allahs sak. Därför är det inte tillåtet för någon muslim att motsäga Allahs ord, inte ens med det påstådda rättfärdigandet att bemöta orientalisternas försök att genera islams förespråkare genom att hävda att islam spreds med svärd och förtryck. På samma sätt är det inte tillåtet för muslimer att ta hänsyn till orientalisternas påståenden om att islam begränsar människors vilja och fria tänkande eller att islam inte tillåter debatter.

Allah, den Allsmäktige, befaller i Surah Al-Anfal:

﴿ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ۞ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۞ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَاكُمْ نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴾ [الأنفال: ٣٨-٤٠]

”Säg till de otroende att om de avstår, skall det som de tidigare har gjort förlåtas dem. Men om de återvänder, då känner de till vad som hände med de tidigare folken. Och kämpa mot dem till dess att det inte längre finns något förtryck och Religionen helt och hållet tillhör Allah. Men om de avstår, då ser Allah vad de gör. Men om de vänder sig bort,

skall ni veta att Allah är er Beskyddare. Han är den bäste Beskyddaren och den bäste Hjälparen.” (Surah Al-Anfal 8:38–40)

Denna text klargör också att muslimer måste fortsätta framåt och oupphörligen kämpa till dess att hela jorden följer Allahs Religion, islam. Den säger också att de otroende måste ges en möjlighet att tro och följa, annars skall de bekämpas. Vidare säger denna koraniska text att Allah är muslimernas store Beskyddare och Hjälpare. Därför bör muslimer inte söka skäl att förbli passiva eller känna skam över att kämpa mot de otroende eller låta sig besegras av orientalisternas förrädiska angrepp.

Med andra ord är detta Allahs Religion, och denna jord är Allahs skapelse. Han, den Allsmäktige, har rätt att styra och härska över hela världen, och den som försöker hindra muslimerna från att tillämpa Allahs lag måste muslimerna kämpa mot för att undanröja honom.

Allah, den Allsmäktige, säger också i Surah At-Tawbah:

﴿ قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴾ [التوبة: ٢٩]

”Kämpa mot dem bland Skriftens folk som inte tror på Allah och den Yttersta dagen, som inte förbjuder det som Allah och Hans Sändebud har förbjudit och som inte betraktar den sanna Religionen som sin levnadsordning, till dess att de underkastar sig och betalar jizya.” (Surah At-Tawbah 9:29)

Efter denna vers bekräftar Allah, den Allsmäktige, att de otroende gör sitt yttersta för att släcka Allahs ljus med sina munnar, men trots dessa ansträngningar avser Allah att fullkomna Sitt ljus, även om de motsätter sig detta med all kraft. Därför måste muslimer arbeta hårt för att sprida Allahs Religion och fullkomna Hans ljus, även om de otroende och orientalisterna motsätter sig detta häftigt, och muslimer får inte låta sig tystas av deras propaganda.

Qutb säger om alla dessa tidigare verser:

”Skälen till Jihad som har beskrivits i ovanstående verser är följande: att upprätta Allahs auktoritet på jorden; att ordna människornas angelägenheter enligt den sanna vägledning som Allah har gett; att avskaffa alla sataniska krafter och sataniska livssystem; att göra slut på en människas herravälde över andra människor, eftersom alla människor är Allahs skapelser och ingen har rätt att göra dem till sina slavar eller att stifta godtyckliga lagar för dem. Dessa skäl är tillräckliga för att förkunna Jihad. Man bör emellertid alltid komma ihåg att det inte finns något tvång i Religionen; det vill säga att när människorna väl har befriats från människors herravälde och den lag som styr de samhälleliga angelägenheterna uteslutande är Allahs lag, skall ingen tvingas att ändra sin tro eller anta islam.”

Således behöver den troende ingen annan motivering än den som fastställs genom Allahs ord; skälen till Jihad är att den utgör en dyrkan av Allah (swt) och att hela jorden, i sin helhet, skall underkasta sig Allah (swt), såsom Qutb säger:

”Islams Jihad syftar till att säkerställa fullständig frihet för varje människa över hela världen genom att befria henne från tjänandet av andra människor. Detta är i sig ett tillräckligt skäl för Jihad (Allahs ord och Sändebudets uttalanden är tillräckliga för muslimerna). Dessa var de enda skälen i de muslimska krigarnas hjärtan. Om de hade blivit tillfrågade: ’Varför kämpar ni?’, skulle ingen av dem ha svarat: ’Mitt land är i fara; jag kämpar för dess försvar’, eller: ’Perserna och romarna har angripit oss’, eller: ’Vi vill utvidga vårt välde och vinna mer krigsbyte.’

De skulle ha svarat på samma sätt som Rabati bin ʿAmer, Huzaifa bin Muhsin och Mughira bin Shuʿba svarade den persiske generalen Rustum när han frågade dem, en efter en, under de tre dagar som föregick slaget vid Qadisiyyah: ’För vilket syfte har ni kommit?’ Deras svar var detsamma: ’Allah har sänt oss för att föra den som önskar från människors tjänst till tjänsten åt Allah allena, från denna världs trånghet till denna världs och det kommande livets vidder, och från religionernas tyranni till islams rättvisa. Allah sände ett Sändebud för detta ändamål, för att lära Sina skapelser Hans väg. Om någon accepterar denna levnadsordning, återvänder vi och lämnar hans land åt honom, och vi kämpar mot dem som gör uppror till dess att vi blir martyrer eller segrar.’”

Dessa var de muslimska krigarnas skäl till krig: Allah hade sänt dem för att befria mänskligheten från de otroendes tyranni. Om människorna underkastar sig Allahs lag, kommer de muslimska erövrarna att lämna dem och deras länder, eftersom muslimer inte är intresserade av landområden, inte heller av pengar eller egendom; de är i stället intresserade av att sprida Allahs Religion. Muslimska krigare kämpar med denna ideologi och dessa mål tills de antingen segrar eller blir martyrer för Allahs sak (swt).

Qutb säger:

”Dessa är skäl som är inneboende i själva naturen hos denna Religion. På samma sätt gäller detta dess förkunnelse om universell frihet, dess praktiska sätt att bemöta människornas verkliga förhållanden med lämpliga metoder och dess utveckling av nya resurser under olika stadier…”

Dessa inneboende skäl handlar om att stå upp för sanningen och för Allah (swt). En troende människa som vet att det inte finns någon annan herre än Allah, som känner till storheten i Allahs gudomlighet och vet att denna gudomlighet måste härska över världen och har rätt att dyrkas, kommer intuitivt att förstå att Jihad är nödvändig. Det finns en inre logik i denna Religions natur, och islam är varken i behov av eller kan begränsas till främmande sätt att resonera för att sprida och upprätta dyrkan av Allah, befria jorden

från människors tyranni och återge Allah Hans rätt att härska över Sina skapelser och vägleda dem.

Qutb klargör verkligen denna punkt:

”Jihad är också inneboende i budskapet [islam] redan från första början – och inte på grund av något hot om angrepp mot islams länder eller mot de muslimer som bor där. Skälet till Jihad finns i själva budskapets natur och i de faktiska förhållanden som det möter i mänskliga samhällen, och inte enbart i behovet av försvar, vilket kan vara tillfälligt och begränsat.”

Qutb säger också:

”Innan en muslim träder in på slagfältet har han redan utkämpat en stor strid inom sig själv mot Satan, mot sina egna begär och ambitioner, sina personliga intressen och böjelser, sin familjs och sin nations intressen, mot allt som inte kommer från islam och mot varje hinder som står i vägen för dyrkan av Allah och genomförandet av den gudomliga auktoriteten på jorden, genom att återföra denna auktoritet till Allah och ta den från de upproriska usurpatorerna.”

Detta innebär att muslimens medfödda natur måste överensstämma med denna Religions inneboende natur. Muslimer inleder inte Jihad för att uppnå personliga önskningar, vinna personliga fördelar eller känna sig segerrika. I stället går de ut i Jihad som ödmjuka tjänare till Allah för att uppnå ett tillstånd av fullständig underkastelse under Allah och för att visa vördnad för Allahs gudomlighet. Att förena sitt eget inre med denna Religions inre natur kräver en stor kamp inom människan själv, för att höja sig över sina instinkter, begär och ambitioner. Vi upprepar alltid att man inte får gå in i Jihad med seger som mål, inte någon seger alls, inte ens en seger för islam. En muslim får inte bry sig om huruvida striden slutar med seger eller med att han dör för Allahs sak. I själva verket bör båda utgångarna vara likvärdiga i muslimens ögon.

Muslimen måste förbereda sig för Jihad på ett objektivt sätt, som en ödmjuk tjänare till Allah som besvarar Allahs befallningar. Muslimen måste vara övertygad om att oavsett om segern uppnås i just den striden eller först senare, arbetar han endast för Allahs sak, och att alla utgångar är likvärdiga ur hans perspektiv. Personliga önskningar bör över huvud taget inte ha någon plats i en muslims sinne, inte ens önskan om en stor islamisk seger. Oavsett om resultatet blir seger eller inte, och oavsett om han dör eller inte, får dessa möjliga utgångar inte göra någon skillnad för en muslim, eftersom han redan har sålt sig själv, sina pengar och allt han äger till Allah (swt), så som han har befallts att göra i Koranen.

Qutb påpekar vidare:

”De som säger att islams Jihad endast var till för att försvara ’islams hemland’ förminskar storheten i den islamiska levnadsordningen och anser den vara mindre viktig än sitt ’hemland’. Detta är inte den islamiska synen.”

Qutb bekräftar här att de som betraktar ”**försvaret av det islamiska hemlandet**” som motivet för islams Jihad i själva verket nedvärderar den islamiska kallelsens uppdrag, eftersom de anser att bevarandet av landet är viktigare än själva uppdraget. Med andra ord är ”**landet**” för dem den grund som ska försvaras, medan Allahs Religion och den islamiska kallelsens uppdrag inte anses förtjäna ett sådant försvar. Qutb säger att detta är fullständigt främmande för det islamiska medvetandet och liknar de moderna formerna av jahiliyyahs tänkande som har smugit sig in i vårt intellekt. Som vi tidigare har diskuterat är det alla uttryck för jahiliyyah att framställa människans ringa egenskaper, såsom kön, födelseland (det vill säga nationalism), hudfärg, språk eller gemensamma intressen, som värden vilka bör förena och sammanbinda grupper av människor.

Islam försvarar däremot Allahs Religion och upprättar sanningen på jorden. I islam får landet sitt värde genom det sätt på vilket människorna styrs och den verklighet enligt vilken de lever. Om landet är islamiskt är det därför ärofullt, och om det är präglat av jahiliyyah är det fördärvat. Därför måste de icke-islamiska länderna renas och återföras till Allahs styre. Följaktligen underskattar de som hävdar att islams Jihad är ett försvar av det islamiska hemlandet den islamiska kallelsens uppdrag, eftersom islam inte betraktar landet på detta sätt, såsom Qutb säger:

”Hemlandets jord har i sig själv inget värde eller någon betydelse. Ur islamisk synvinkel kan jorden endast få sitt värde därför att Allahs auktoritet är upprättad där och Allahs vägledning följs där. Därigenom blir den en fästning för tron, en plats där dess levnadsordning råder, värdig att kallas ’islams hemland’, och ett centrum för rörelsen för människans fullständiga frihet.”

Därför försvarar vi landet eftersom det är den bas från vilken vi utgår för att fullgöra uppdraget att befria mänskligheten, det land där vi styr enligt Allahs lag och det land där vi lever i trygghet och frihet. Vi försvarar det alltså för att skydda vår tro och vår levnadsordning samt för att inleda Jihad. Att försvara landet enbart för dess egen skull accepteras inte inom islam.

Med Qutbs egna ord:

”Naturligtvis är försvaret av ’islams hemland’ i detta fall ett försvar av den islamiska tron, den islamiska levnadsordningen och det islamiska samfundet. Men dess försvar är inte det yttersta målet för den islamiska Jihad-rörelsen utan ett medel för att upprätta den gudomliga auktoriteten inom det, så att det blir högkvarter för den islamiska rörelsen, vilken därefter skall föras över hela jorden till hela mänskligheten.”

Vi bör alltså ha en bas att utgå ifrån, och när den angrips ska vi försvara den, men detta är inte vårt yttersta mål. Att ha kontroll över ett område där Allahs sharia fullt ut tillämpas är inte slutmålet för den islamiska kallelsen och dess uppdrag, utan endast ett mellanstadium. Vi ska försvara det för att kunna ta nästa steg och befria hela jorden från jahiliyyah. Som Qutb säger:

”Denna Religions mål är hela mänskligheten och dess verksamhetsområde är hela jorden.”

Qutb påpekar vidare:

”Som vi tidigare har beskrivit finns det många praktiska hinder för att upprätta Allahs styre på jorden, såsom statens makt, det sociala systemet och traditionerna samt, mer allmänt, hela den mänskliga miljön. Islam använder våld endast för att undanröja dessa hinder, så att ingen mur längre återstår mellan islam och den enskilda människan och så att islam kan tala till människors hjärtan och sinnen efter att de har befriats från dessa materiella hinder och därefter lämna dem fria att välja om de vill acceptera eller förkasta den.”

Därefter var den defensiva hållning som muslimerna hade genomgått endast ett tillfälligt stadium och en del av en större strategisk plan. Muslimerna stannade aldrig vid enbart försvar, utan fortsatte i stället att aktivt kämpa i sina försök att upprätta islam över hela jorden. Därför bör vi inte ge trovärdighet åt orientalisternas vilseledning och deras försök att få oss att stanna vid det tillfälliga stadium som den islamiska Jihad en gång hade genomgått.

Qutb säger vidare:

”När vi begrundar historiska händelser bör vi inte förbise de aspekter som är inneboende i denna Religions natur, dess förkunnelse om universell frihet och dess praktiska metod. Vi bör inte förväxla dessa med tillfälliga behov av försvar.”

Ett islamiskt samhälle genomgår perioder då dess främsta uppgift är att försvara sig självt, eftersom det fortfarande betraktas som en svag enhet. Ingen kan emellertid hävda att självförsvar är dess enda uppgift. När det är svagt måste det kunna stå emot varje angripare, men när det blir starkare måste det börja konfrontera andra länder, och därigenom fullgör det sin plikt. Därför bör vi inte förväxla de tillfälliga förhållanden som kan råda med de slutliga förhållanden som islam vill göra till verklighet. Dessutom bör vi aldrig föredra de tillfälliga förhållanden som kräver en defensiv strategi som ett bättre alternativ för det islamiska hemlandet. Vi bör vara uppmärksamma så att vi inte faller i jahiliyyahs tankefälla, särskilt när vi har blivit välsignade med det gudomliga sättet att tänka, vilket vi bör värna om och aldrig bortse från.

Jahiliyyah kan listigt hävda att vi bör respektera andras åsikter och att vi inte bör lägga oss i andra länders angelägenheter, och så vidare. Den framställer sådana argument på

ett tilltalande sätt, eftersom den betraktar människan som världens högsta makt och auktoritet, den makt som har rätt att avgöra allt i människors liv. Därför påstår den att alla människor är jämlika; den uppmanar till respekt för varje människas liv och beslut och förbjuder allt som den anser utgör ett intrång i andras gränser.

När däremot Allahs Religion och tjänandet av Allah blir människors val, visar de hycklande nog inte dessa människor någon betydelse eller uppmärksamhet. Därför bör muslimer hålla fast vid de värden som islam fastställer och inte vid vad jahiliyyah beslutar eller hyllar. Tyvärr hämtar andligt besegrade lärda sina värderingar från jahiliyyah och instämmer med jahiliyyah i allt den förkunnar. Sådana besegrade lärda utsätts ständigt för stark press, eftersom de betraktar dessa jahili-föreställningar som den stora måttstock efter vilken de själva måste mäta sig. De börjar förneka och försvara sig mot jahiliyyahs anklagelser om att islam angriper andra kulturer, inte respekterar deras åsikter och erövrar andra folks länder, medan jahiliyyahs eget beteende framställs som det fulländade idealet. Därför söker dessa besegrade lärda rättfärdiganden för den islamiska Jihad för att blidka jahiliyyah. De hävdar att den endast var en försvarshandling eller att den var nödvändig på grund av det ena eller det andra. En sådan reaktion är inte godtagbar inom islam, eftersom Qutb säger:

”Dessa förhållanden uppstår oundvikligen och kommer samtidigt med islams ankomst till varje samhälle. Det är inte fråga om huruvida islam tycker om eller ogillar en sådan situation, eftersom kampen påtvingas islam; detta är en naturlig kamp mellan två system som inte kan samexistera under någon längre tid.”

Utöver detta påminner Qutb oss om något som är ännu viktigare:

”Men det finns en annan omständighet som är långt viktigare än denna. Det ligger i islams själva natur att ta initiativet till att befria människorna över hela jorden från tjänandet av någon annan än Allah. Därför kan islam inte begränsas inom några geografiska eller rasmässiga gränser och samtidigt lämna hela mänskligheten över hela jorden kvar i ondska, kaos och underkastelse under andra herrar än Allah.”

I själva verket har muslimer inte rätt att själva avgöra hur, när eller varför de ska handla på jorden. I stället är det deras Herre, Allah den Allsmäktige, som ensam avgör allt för dem.

Den Allsmäktige befaller muslimerna att sprida sig över hela jorden. Han – den Allsmäktige – helgar inte de geografiska gränser på jorden som människor har uppfunnit. Alla måste i själva verket fullständigt underkasta sig Allah. De geografiska gränserna är i själva verket mänskliga konstruktioner, medan hela jorden är Allahs skapelse, och Han – den Allsmäktige – har den exklusiva rätten att härska över den, vilket betonas i följande vers ur Koranen:

﴿ وَٱلۡأَرۡضَ وَضَعَهَا لِلۡأَنَامِ ﴾ [الرحمن: ١٠]

”Det är Han som har brett ut jorden för (Sina) skapelser.” (Surah Ar-Rahman 55:10)

Allah har skapat människorna och gett dem tillåtelse att styra jorden med Hans gudomliga lag (det vill säga att vi är Hans ställföreträdare). Därför bör vi inte ta hänsyn till geografiska gränser, eftersom vi alla lever i Allahs (swt) odelbara och väldiga rike.

Qutb säger därefter:

”Det kan hända att islams fiender finner det lämpligt att inte vidta några åtgärder mot islam…”

Det är tänkbart att detta kan inträffa, och att de ber muslimerna att lämna dem i fred så att de får leva som de själva önskar och föreslår att man gemensamt ingår permanenta fredsavtal. Islam accepterar emellertid inte ett sådant val, där människor får leva som de själva vill, eftersom Allah (swt) har befallt att de antingen måste konvertera till islam eller underkasta sig och styras av den gudomliga lagen.

Qutb fortsätter:

”Det kan hända att islams fiender finner det lämpligt att inte vidta några åtgärder mot islam, om islam lämnar dem inom deras geografiska gränser så att några människor fortsatt kan utöva herravälde över andra människor och inte för fram sitt budskap och sin förkunnelse om universell frihet inom deras område. Men islam kan inte acceptera detta, om de inte underkastar sig dess auktoritet genom att betala jizya, vilket kommer att utgöra en garanti för att de har öppnat sina dörrar för islams förkunnelse och inte kommer att resa några hinder mot den genom statens makt.”

Det viktigaste är att muslimer inte bör tveka eller känna skam över denna hållning; de bör förkunna den tydligt och högt: ”Ni människor har inte rätt att själva välja den livsordning ni vill leva efter. Vi – som Allahs förespråkare för islam – låter er välja mellan att konvertera till Allahs Religion, så att ni blir jämlika med oss, eller att underkasta er Allahs Herravälde och betala jizya.” Även om jahiliyyah skulle önska ett permanent fredsavtal kommer islam därför inte att acceptera ett sådant tillstånd. Islam kräver att världen antingen konverterar till islam eller underkastar sig islams gudomliga system och betalar jizya. Som Qutb uttrycker det:

”Detta är denna Religions natur och detta är dess uppgift, eftersom den är en förkunnelse om Allahs Herravälde och människans frihet från tjänandet av någon annan än Allah, för alla människor.”

Vidare anmärker Qutb:

”Det finns en stor skillnad mellan denna uppfattning om islam och den andra uppfattningen, som begränsar islam till geografiska och rasmässiga gränser och

inte vidtar några åtgärder annat än av rädsla för angrepp. I det senare fallet går all dess inneboende dynamik förlorad."

Det råder utan tvekan stora skillnader i psykologi, motivation, inställning och handling mellan muslimer som omfattar dessa två skilda sätt att tänka. Den felaktiga mentaliteten kännetecknas av den som ser sig själv som ägare av ett land, som endast försvarar sig själv och anser sig sakna rätt att erövra grannländernas territorier för att sprida islam över hela jorden. Den alternativa och enligt detta synsätt korrekta hållningen kännetecknas av den som känner sanningen om islam: att han har ålagts uppgiften att sprida islam över jorden för att upprätta Allahs Herravälde över alla människor, så att de underkastar sig Allahs lag och det gudomliga systemet, och att alla hinder som försvårar islams spridning och etablering undanröjs, så att människorna fritt kan välja sin tro.

Qutb säger därefter:

"För att förstå islams dynamik med klarhet och djup är det nödvändigt att komma ihåg att islam är en levnadsordning för människan, föreskriven av Allah. Den är inte ett system skapat av människor, inte heller en ideologi för en viss grupp människor eller en levnadsordning som är särskild för en viss folkgrupp. Vi kan inte tala om yttre skäl till Jihad utan att förbise denna stora sanning och utan att glömma att den grundläggande frågan här är Allahs suveränitet och Hans skapelsers lydnad inför Honom. Det är omöjligt för en människa att minnas denna stora sanning och ändå söka andra skäl till den islamiska Jihad."

Om en muslim inte är fylld av övertygelse om denna sanning, glädje över den och stolthet över den, kommer han med säkerhet att vara svag och besegrad hela tiden. Om han inte litar på Allah, förlitar sig på Allah och modigt möter tyrannerna, kan han aldrig sprida islam eller bygga ett islamiskt samhälle. Muslimen bör känna stolthet över denna sanning och vara fullständigt övertygad om den, så att han aldrig känner rädsla eller blygsel inför att stå upp för sanningen, även om alla människor skulle avvisa honom och visa fientlighet.

En muslim med sådana egenskaper som övertygelse, mod, stolthet och tillit till Allah skulle i själva verket aldrig söka andra skäl till den islamiska Jihad. När muslimen känner till sin verkliga ställning och vet att han stöds av Allahs (swt) storhet och gudomlighet, kommer han automatiskt att förkunna sanningen, eftersom han med säkerhet vet att denna sanning i själva verket är en stor barmhärtighet och välsignelse för mänskligheten.

Qutb förklarar därefter:

"Den verkliga innebörden av skillnaden mellan uppfattningen att kriget påtvingades islam av jahiliyyah därför att dess egen natur gjorde det oundvikligt att jahili-

samhällena skulle angripa den, och uppfattningen att islam själv tar initiativet och träder in i denna kamp, kan inte förstås under rörelsens första stadier.”

Under rörelsens inledande stadier kommer den ovan nämnda begreppsliga skillnaden inte att framstå som tydlig. Detta beror på att muslimerna då skulle vara tvungna att kämpa av båda skälen: de skulle behöva kämpa därför att de blev angripna, samtidigt som de också skulle föra en offensiv kamp eftersom islam, enligt detta synsätt, kräver att budskapet sprids och det gudomliga systemet upprättas.

Därför säger Qutb:

”Under den islamiska rörelsens första stadier är det svårt att skilja mellan dessa två uppfattningar, eftersom islam i båda fallen måste föra strid. Men under de senare stadierna, när de första slagen har vunnits, blir skillnaden mellan de två uppfattningarna mycket stor – en avgörande skillnad för förståelsen av den islamiska kallelsens syften och betydelse. Och det är här faran ligger.”

Skillnaden mellan de två uppfattningarna blir tydlig när hotet mot och angreppen på muslimernas hemland och bas har upphört. De muslimer som endast kämpar utifrån den felaktiga defensiva uppfattningen skulle då upphöra att kämpa, och de högre och mer upphöjda islamiska målen skulle glömmas bort. Deras drivkraft skulle inte längre vara att förkunna Allahs ord, sprida islam eller undanröja tyranner och befria mänskligheten från tjänandet av andra människor. Sådana människor skulle fyllas av vrede över varje hot mot sitt land och sina ägodelar, men inte för Allahs skull.

De muslimer som däremot kämpar utifrån den enligt detta synsätt korrekta uppfattningen inleder Jihad oavsett om deras land är hotat eller inte. De känner en skuld till Allah, eftersom Han har befriat dem från den förnedrande träldomen under tyrannerna. Därför är deras drivkraft att helhjärtat tjäna Allah genom att befria och rädda mänskligheten från det elände och de orättvisor som de tyranner människor dyrkar orsakar. Sådana muslimer känner vrede över att Allahs tjänare har berövats sin frihet och förödmjukats genom att göras till andra människors tjänare. Alla dessa känslor skiljer sig fullständigt från den muslim som endast skulle kämpa för att försvara sig själv, sitt land och sin egendom. Skillnaden mellan dessa två sätt att tänka är oerhörd.

Även om känslorna av att kämpa för Allahs sak (swt), för att befria mänskligheten från den förnedrande träldomen under människor och upphöja dem till den ärofulla och barmhärtiga tjänsten och underkastelsen under Allah (swt)…

…kan till en början endast finnas i muslimernas hjärtan, sätter Allah (swt) genom dessa känslor stora händelser i rörelse och skänker slutligen segern åt de muslimer som är hängivna den rätta uppfattningen.

En trosfråga

Qutb säger:

”Oavsett vilken av de två uppfattningarna man utgår från måste islam sträva och kämpa; men dess syften och dess resultat är fullständigt olika, både begreppsmässigt och praktiskt.”

Det förvånar mig hur Qutb med sådan lätthet kan lösa och klargöra så djupt sammanflätade och komplicerade frågor med endast några få rader. Han förvandlar hela frågan från att enbart handla om strid till att bli en fråga om tro och uppfattning, vilket lämnar läsaren med frågan hur han själv inte tidigare kunde inse att Jihad i själva verket är en grundläggande trosfråga. Det är verkligen en allvarlig trosfråga. Allah, den Allsmäktige, har befallt muslimerna att kämpa tills hela jorden underkastar sig Allahs styre; detta är verkligen islams uppdrag. Denna klara förståelse är i själva verket en välsignelse som Allah har skänkt Qutb. Han behandlar frågor som läsaren aldrig tidigare har betraktat som allvarliga. Han skingrar förvirringen så att läsaren förvånas över hur allvarlig frågan verkligen är, och den blir en central del av hans religiösa övertygelse.

Qutb säger:

”Islam har verkligen rätt att ta initiativet. Islam är inte ett arv som tillhör någon särskild folkgrupp eller något särskilt land; detta är Allahs Religion och den är till för hela världen. Den har rätt att undanröja alla hinder i form av institutioner och traditioner som begränsar människans frihet att välja. Den angriper inte individer och tvingar dem inte att acceptera dess trosuppfattningar; den angriper institutioner och traditioner för att befria människorna från deras skadliga inflytande, vilket förvränger den mänskliga naturen och inskränker människans frihet.”

Således förkunnas sanningen tydligt; detta är islam. Muslimens plikt är att aldrig tveka eller känna skam över att förkunna denna sanning. Muslimen måste vara övertygad om att islam inte berövar människorna deras frihet, eftersom de i själva verket inte är fria på det sätt de själva tror. De är Allahs slavar, vare sig de accepterar detta eller inte, såsom Allah (swt) förklarar:

﴿ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ ﴾ [الإسراء: ٤٤]

”Det finns ingenting som inte prisar Honom, men ni förstår inte deras lovprisning.”
(Surah Al-Israa 17:44)

Ära vare Allah! Hur kan då människan våga påstå att hon är fullständigt fri, när Allah (swt) är hennes Skapare, ger henne hennes gestalt, ger henne livet och sedan tar hennes liv? Hur kan människor visa den sataniska benägenheten att påstå att de inte är Allahs tjänare? Eftersom Allah, den Allsmäktige, är deras Skapare, berövar vi dem inte deras frihet, när vi kräver att de underkastar sig Allahs lagar; vi återför dem till deras naturliga ställning som tjänare åt Allah. Faktum är att människorna har gjort uppror mot sin naturliga disposition, och vi återför dem under Allahs (swt) barmhärtighet för att de inte

ska förgöra sig själva. Vi är i själva verket alla Allahs slavar, och därför måste vi alla underkasta oss Allah.

Vi får inte låta oss provoceras eller förvirras av jahiliyyahs påståenden, vilka tyvärr fascinerar vissa godtrogna förespråkare för islam. Sådana meningslösa påståenden är i själva verket absurda, eftersom varje sann muslim kan bemöta dem och få jahiliyyah att skämmas över sådana innehållslösa angrepp. Muslimernas hållning gentemot de otroende, som muslimerna försöker återföra till deras naturliga tillstånd av tjänande under Allah, liknar en människa som försöker rädda en annan från att begå självmord, men som till sin förvåning blir bortknuffad och förbannad av den person som försöker ta sitt liv.

Qutb säger därefter:

”Islam har rätt att befria mänskligheten från tjänandet av människor, så att de endast tjänar Allah, och att ge praktisk innebörd åt sin förkunnelse att Allah är allas sanna Herre och att alla människor är fria under Honom. Enligt den islamiska uppfattningen och i verkligheten kan Allahs styre på jorden endast upprättas genom det islamiska systemet, eftersom det är det enda system som Allah har föreskrivit för alla människor, vare sig de är härskare eller undersåtar, svarta eller vita, fattiga eller rika, okunniga eller lärda. Dess lag är densamma för alla, och alla människor bär ett lika ansvar inom den. I alla andra system lyder människor andra människor och följer lagar som människor själva har skapat. Lagstiftning är en gudomlig egenskap; varje människa som tillerkänner någon annan denna rätt, vare sig hon betraktar honom som gudomlig eller inte, har gjort honom till en gudom.”

Detta är en utmärkt sammanfattning av sanningen; en sammanfattning som driver muslimer att av egen övertygelse sträva efter att Allahs gudomlighet ska upprättas på jorden. Den får också muslimen att frukta att hamna i tjänande under någon annan människa och att dyrka honom genom att lyda hans befallningar utanför den gudomliga lagen.

När frågan förkunnas med denna tydlighet blir den islamiska Jihad en naturlig följd, en rättighet och en plikt som muslimer inte bör tveka eller skämmas över att fullgöra. Detta är verkligen vad Allah (swt) befaller oss:

﴿ كِتَابٌ أُنْزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِنْهُ لِتُنْذِرَ بِهِ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴾ [الأعراف: ٢]

”En Skrift har uppenbarats för dig. Låt därför inte ditt hjärta känna någon tyngd på grund av den, så att du med den kan varna och ge de troende en påminnelse.”

(Surah Al-A'raf 7:2)

Muslimer skäms därför inte över Allahs Bok eller Hans gudomliga ord; tvärtom förkunnar muslimen dem fridfullt och värdigt.

Islam är en tro och en levnadsordning som måste organisera sina följares liv

”Islam är inte enbart en trosuppfattning, så att det skulle vara tillräckligt att endast predika den. Islam, som är en levnadsordning, vidtar praktiska åtgärder för att organisera en rörelse som befriar människan. Andra samhällen ger den inte någon möjlighet att organisera sina anhängare enligt dess egen metod, och därför är det islams plikt att undanröja alla sådana system, eftersom de utgör hinder på vägen mot universell frihet. Endast på detta sätt kan levnadsordningen helt ägnas åt Allah, så att varken någon mänsklig auktoritet eller någon form av tjänande under människor återstår, vilket är fallet i alla andra system som bygger på människans tjänande under människan.”

Det finns vissa intellektuella som hävdar att Jihad endast var nödvändig förr i tiden, eftersom den islamiska kallelsen då inte kunde nå människorna. De menar däremot att världen numera är som en liten by, med olika kommunikationsmedel såsom internet, och att sanningen därför kan nå jordens yttersta gränser och till och med andra planeter. Därför hävdar de att islam inte längre behöver Jihad, eftersom islam påstås ha nått överallt, och att detta skulle vara allt som Jihad var avsedd att åstadkomma.

Detta är ett förvirrat resonemang. Den islamiska kallelsen är inte endast ett muntligt budskap, utan en levd verklighet. Vi kan inte upprätta det islamiska samhället enbart därför att det finns många kommunikationsmedel, såsom internet, eftersom tyranner fortfarande styr människornas verkliga liv. Vad skulle det tjäna till att människor tror på Allah och accepterar islam, om tyranner samtidigt styr över dem och kanske till och med torterar dem för deras tro? Allahs Religion bygger på tro och måste komma till uttryck som en tillämpad lag och ett system, och människor kan inte påstå att de fullt ut lever i islam så länge inte alla politiska makter och hinder har undanröjts, vilket Allah den Allsmäktige visar oss genom berättelsen om Yusuf (as) i Koranen:

﴿ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴾ [يوسف: ٧٦]

”Så började han med deras packning före sin broders packning, och till sist tog han fram den ur sin broders packning. Så planerade Vi för Yusuf. Han kunde inte ha tagit sin broder enligt kungens lag, om inte Allah hade velat det. Vi upphöjer i rang vem Vi vill, men över varje människa med kunskap finns Den Allvetande.” (Surah Yusuf 12:76)

Vi måste därför undanröja alla tyranners makt för att kunna tillämpa Allahs lag, precis som Yusuf (as) var begränsad av kungens lag. De intellektuella som vi tidigare nämnde tycks ha glömt denna sanning.

Qutb – må Allah förbarma Sig över honom – tillägger också:

”De av vår tids muslimska lärda som har besegrats av trycket från de rådande förhållandena och av de förrädiska orientalisternas angrepp känner sig generade över att förkunna denna sanning. Detta beror på att orientalisterna har målat upp en bild av islam som en våldsam rörelse som med svärdets makt påtvingar människor sin tro. Dessa illvilliga orientalister vet mycket väl att detta inte är sant, men genom denna metod försöker de förvränga den islamiska Jihads verkliga motiv. Därefter söker deras motståndare – dessa besegrade människor – försvarsargument för att bemöta denna anklagelse, samtidigt som de är okunniga om islams natur, dess plikt och dess rätt att ta initiativet för människans frihet.”

Detta synsätt bygger utan tvekan på hån och förlöjligande. De förrädiska orientalisterna och de sataniska individerna är fullt medvetna om propagandans, bedrägeriets och provokationens metoder. De påstår att islam spreds genom muslimernas svärd, trots att de vet att detta inte är sanningen. De sprider denna falska propaganda som en medveten provokation och har noggrant beräknat vilken reaktion de besegrade muslimerna kommer att ge. De vet med stor säkerhet att dessa muslimer är moraliskt besegrade och vill få dem att försvara sig mot denna provokation genom att hävda att islam endast angriper i självförsvar och aldrig utan anledning. Samtidigt hånar och förlöjligar orientalisterna dem och deras ursäktande hållning, såsom islams fiender alltid har gjort. Det råder ingen tvekan om att en muslim som inte känner till grunderna i sin Religion i själva verket gör sig själv till åtlöje inför sina fiender, medan den sanna muslimen står rak och orubblig.

Dessutom påpekar Qutb att de besegrade lärda i vår samtid har assimilerats av den intellektuella invasionen och de förvrängda västerländska ideologier som berövar islam möjligheten att tillämpas i det praktiska livet och i samhällets system. De betraktar religionen som enbart en inre övertygelse, en privat relation mellan människan och hennes Herre, utan någon verklig koppling mellan det liv människan lever och hennes religion och dess läror, och lämnar henne därmed fri att leva som hon själv vill. Denna missuppfattning om religion har sitt ursprung i den tid då kyrkan kontrollerade och förtryckte Europa.

Tyvärr har okunniga så kallade muslimer överfört denna europeiska filosofi till islam och därigenom fördärvat muslimerna. Eftersom detta är deras uppfattning om hur religion bör fungera i människors liv – som enbart en personlig och inre angelägenhet – anser de att det inte längre finns något behov av Jihad inom islam. Enligt deras uppfattning har det islamiska budskapet redan nått alla människor. Därför frågar de:

Muslimer behöver Jihad med tanke på att det islamiska budskapet redan har nått alla människor? Människor kan ansluta sig till islam och leva enligt dess läror, och därför behöver de inte bekämpa tyrannerna och deras regeringar. Enligt detta vilseledda synsätt kan vem som helst vara en sann muslim var som helst, eftersom ingen hindrar dem från deras personliga religiösa plikter, såsom att be, ge allmosor eller uttala vissa

åkallelser. Därför är Jihad inte nödvändig enligt denna besegrade mentalitet, eftersom islam har reducerats till att vara enbart en inre trosuppfattning utan rätt att styra livet.

Qutb utvecklar detta ytterligare:

”Så är emellertid inte fallet i islam. Islam är en levnadsordning för människan, föreskriven av Allah. Den är en metod grundad på principen att tillerkänna Allah (swt) den exklusiva rätten till gudomlighet, vilken kommer till uttryck genom styre och suveränitet, och den reglerar och ordnar varje detalj av människans dagliga och praktiska liv.”

Islam reglerar hur en människa äter och dricker. Den reglerar vad hon säger när hon ser sig själv i spegeln, när hon tar på sig sina kläder, tar av dem, går in i eller lämnar toaletten och så vidare. På detta sätt omfattar islam varje rörelse och varje andetag, liksom varje offentlig och privat stund i människans liv. Hur kan man då hävda att islam endast är en inre trosuppfattning? Hur kan islams sanna form – som är en fullständig levnadsordning för mänskligheten – upprättas utan att undanröja tyrannerna och de hinder de skapar för att undertrycka islam och hindra människor från att leva enligt dess läror, vare sig det sker genom hot och tortyr eller genom distraktioner och frestelser?

Qutb fortsätter:

”Så är emellertid inte fallet i islam. Islam är en levnadsordning för människan, föreskriven av Allah. Den är en metod grundad på principen att tillerkänna Allah (swt) den exklusiva rätten till gudomlighet, vilken kommer till uttryck genom styre och suveränitet, och den reglerar och ordnar varje detalj av människans dagliga och praktiska liv. Jihad inom islam är helt enkelt benämningen på strävan att upprätta den islamiska metoden och det islamiska systemet. När det gäller den islamiska trons kärna lämnas den åt den enskilda människans fria val och övertygelse, under förutsättning att hon lever inom ett allmänt system där alla hinder för den personliga trosfriheten har undanröjts. Detta är uppenbarligen en helt annan fråga och kastar ett fullständigt nytt ljus över den islamiska Jihad.

När därför ett islamiskt samhälle som representerar den gudomliga metoden har upprättats, har det en av Allah given rätt att träda fram och ta kontroll över den politiska makten för att kunna upprätta det gudomliga systemet på jorden, samtidigt som frågan om tron lämnas åt individens frihet och samvete. När Allah under en viss period höll tillbaka muslimerna från Jihad var detta en fråga om strategi snarare än princip; det var en fråga som hörde samman med rörelsens krav och inte med trosläran. Utifrån denna tydliga princip kan vi förstå de många koranverser om Jihad som uppenbarades under olika historiska skeden, utan att blanda samman det som endast gäller ett visst stadium med det som utgör en allmän regel för det islamiska samhällets bestående och fortgående väg.”

Detta är verkligen mycket värdefulla ord. Allah (swt) ger de muslimer som lyder Honom privilegiet att upplysa hela världen med Allahs ord och befria mänskligheten från den förnedrande träldomen under andra. Allah (swt) välsignar och stärker den sanna muslimen, och därför är han lycklig, stolt, överlägsen och tillräckligt stark för att möta sina fiender, övervinna hinder och genomskåda bedrägerier och lögner. Dessutom underkastar han sig inte någon av känsla av nederlag, eftersom han står högre och är överlägsen, såsom Allah (swt) säger i Koranen:

﴿ وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴾ [آل عمران: ١٣٩]

”Ge därför inte upp och sörj inte, ty ni kommer att vara de överlägsna, om ni är sanna troende.” (Surah Al 'Imran 3:139)

Genom detta knyter Allah den Allsmäktige tron till känslan av stolthet och överlägsenhet, trots att muslimerna återvände sårade och skadade från slaget vid Uhud. Därför uppenbarade Allah denna vers.

Vi måste vara övertygade om att när ett islamiskt samhälle som tillämpar Allahs metod har upprättats, ger Allah det rätten att handla, ta initiativet, sprida och styra enligt det islamiska systemet, samtidigt som frågan om islams kärna och den inre tron lämnas åt människorna att antingen acceptera eller förkasta efter egen vilja. Det inledande förbudet mot Jihad var därför ett tillfälligt skede som krävdes av principen om gradvis utveckling och inte en bestående princip. Vi behöver verkligen förstå innebörden av gradvis utveckling inom islam, och därför kommer vi att förklara detta i följande avsnitt.

Principen om gradvis utveckling inom islam

Tidigare har vi behandlat frågan om Jihad inom islam och utvecklat dess innebörd och betydelse, liksom den metod för handlande som islam föreskriver samt dess natur och kännetecken. Vi har också diskuterat några av de missuppfattningar och avsiktligt konstruerade tvivel som omger Jihad. Vidare har vi förklarat den islamiska Jihads långtgående omfattning, liksom det islamiska perspektivet på denna plikt och dess vidsträckta syfte: att upphöja Allahs ord, upprätta Allahs gudomliga auktoritet på jorden genom att undanröja alla tyranner och deras lagar samt tillämpa Allahs lagar.

När vi förmedlar Allahs ord och inte fruktar någon annan än Honom (swt), bör vi vara medvetna om att Religionens grundläggande sanningar och principer inte behöver några yttre bevis; beviset finns i dem själva och är självklart. Detta blir tydligt om man betraktar Allahs Religion från den första Sändebudet till den sista – frid vare över dem alla – och ända fram till vår egen tid. Varje grundläggande princip är självklar, vare sig det gäller Allahs gudomlighet, Hans rätt att dyrkas eller Hans rätt att ensam vara världens lagstiftare och härskare. Detsamma gäller principen om Jihad, vilken utgår från det faktum att denna jord tillhör Allah och att den därför måste underkasta sig Honom (swt). Denna underkastelse kommer inte att äga rum utan Jihads kraft. Därför blir frågan om

Jihad och nödvändigheten av att sträva efter att upprätta Allahs gudomlighet på jorden en naturlig och självklar verklighet.

Vidare blir upprättandet av Allahs Religion på jorden genom Jihad, med användning av alla medel – däribland retorisk förkunnelse, vapen, strategi eller andra tillgängliga medel – en nödvändig uppgift som inte behöver några yttre bevis.

Om muslimerna skulle inleda arbetet med att upprätta Allahs Religion på jorden och mötte människor som motsatte sig dem och ställde sig i deras väg genom att använda all sin styrka och alla former av motstånd, såsom planer, intriger och strid, åligger det verkligen muslimerna att bemöta dem och kämpa mot dem med alla till buds stående medel. Den islamiska Jihad är därför en självklar fråga, grundad på självklara sanningar såsom den gudomliga befallningen att upprätta ett islamiskt samhälle.

Det är uppenbart att enskilda individer som arbetar var för sig varken kan upprätta Allahs Religion på jorden eller fullgöra Jihad, trots att båda är gudomliga plikter. Sådana utspridda individer är varken förenade eller organiserade och kan inte vara tillräckligt starka för att upprätta Religionen. Därför är det en självklar nödvändighet att muslimer samlas i en organiserad rörelse, och detta är följaktligen en gudomlig plikt som inte kräver några yttre bevis.

Detta synsätt och denna princip är inte begränsad till islam. Varje människa som strävar efter att upprätta en ny ideologi – oavsett om den är sann eller falsk – måste kämpa för den, bekämpa dess motståndare och försöka övervinna dem med styrka, tankekraft, planering och strategi. Dessutom måste anhängarna till denna ideologi samlas, samarbeta och förena sig för att möta den grupp som förkastar deras ideologi. Detta är därför en inneboende del av livet och inte en princip som är unik för islam.

Skillnaden är emellertid att islam ger en sådan rörelse och kamp gudomlig legitimitet, eftersom den förkunnar och upprättar Allahs ord på jorden. Alla samhällen, ideologier och målsättningar är inte legitima. De människor som tillhör den islamiska rörelsen och strävar efter att upprätta Allahs Religion på jorden och genom Jihad leda mänskligheten till dyrkan av Allah (swt) förtjänar Allahs belöning och räddning från Hans straff. Dessutom förtjänar de Allahs (swt) sällskap och stöd.

När det gäller de övriga ideologierna, vilka leder mänskligheten till dyrkan av tyranner och förtryckare, legitimerar falska herrar och strävar efter att sprida och upphöja dessa falska herrars idéer, system och regler samt samlar människor för att stödja dem, står de i själva verket i opposition till den sanning som Allah (swt) har uppenbarat. Deras herrar, deras dyrkan, deras gemenskaper, deras rörelser, deras ansträngningar och deras handlande representerar därför falskhet.

Legitimitet tillkommer endast dem som arbetar för Allahs Religion, eftersom Han (swt) är den Ende som förtjänar att ensam dyrkas och kämpas för. På samma sätt är det endast för Hans sak som mänskligheten bör samlas, och det är endast Hans lagar och

föreskrifter som har den exklusiva rätten att styra och reglera människorna. Alla andra herrar vid sidan av Allah (swt) är i grunden falska och saknar legitimitet. Därför är också allt som är knutet till dessa falska herrar eller bygger på deras grund falskt.

Om man ser frågan ur ett taktiskt och strategiskt perspektiv kan det finnas likheter mellan dem som stöder sanningen och dem som stöder falskheten. Den grundläggande skillnaden mellan dem är emellertid att de som dyrkar Allah handlar med legitimitet och kommer att få sin belöning, medan de som följer och stöder Satan saknar legitimitet och inte förtjänar Allahs (swt) stöd och sällskap.

Detta är verkligen den djupgående skillnaden mellan dem. När det gäller mänskliga ansträngningar kan de förefalla likartade, eftersom både sanningen och falskheten kräver arbete, planering, ekonomiska resurser, anhängare, vapen, uppoffringar och ett stödjande samhälle. Den avgörande skillnaden ligger därför i motiven och målen, liksom i resultatet av varje väg, både i detta jordiska liv och i det kommande livet.

Dessa sanningar bör därför vara tydliga för oss, och vi bör vara övertygade om dem. Ju mer människan studerar jorden, tillvaron och denna Religion, desto tydligare kommer hon att upptäcka att islams frågor är naturliga, enkla och självklara. Människans benägenhet att följa sina begär och nycker samt hennes stridslystna natur och vana att motsäga och diskutera har emellertid gjort det nödvändigt att lägga fram bevis för sanningens frågor. Sanningen i sig är inte beroende av bevis utan är självklart sann, men bevis behöver ändå läggas fram för att klargöra sanningen och undanröja alla former av oklarheter och ursäkter. Dessutom fungerar dessa bevis som vägledning och stöd för dem som möter människor vilka försöker förvränga sanningen genom konstruerade argument, åsikter, frestelser och hot. Dessa människor behöver en tydlig och fullständig förklaring för att bli medvetna om sanningen efter att ha blivit förblindade av de otrognas förvrängningar och villfarelser.

Allah, den Mest Barmhärtige, sände Sina Sändebud (as) med Sina böcker och vägledde dem som kallar till islam att fullgöra uppgiften att förkunna och kalla människor till islam, så att mänskligheten, efter att ha tagit emot denna vägledning, inte ska ha någon ursäkt eller invändning inför Allah (swt). Som vi tidigare har framhållit är alla islams grundläggande frågor synnerligen klara, okomplicerade och självklara, på ett sådant sätt att sanningen gör sig gällande för den människa som verkligen vill ta emot sanningen och vända sig bort från falskheten.

I verkligheten är det inte bevis som saknas för dem som på alla sätt undviker att höra sanningen. Den verkliga orsaken är att de inte vill ha sanningen och inte heller vill förändra sina liv så att de överensstämmer med sanningen. Allah (swt) säger i Koranen:

﴿ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَٰكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴾ [الأنعام: ٣٣]

”Det är inte dig de förnekar, utan det är Allahs tecken som de orättfärdiga förkastar.” (Surah Al-An'am 6:33)

﴿ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴾ [النمل: ١٣]

*”När Våra tydliga tecken kom till dem sade de: ’Detta är uppenbar trolldom.’” (Surah An-*Naml 27:13)

Allahs tecken är alltså tydliga och synliga, och islams frågor vittnar själva om sin sanning. De otroende vänder sig emellertid bort från sanningen på grund av sina begär och nycker, på samma sätt som Satan.

I detta avsnitt vill vi behandla en princip som vi benämner **gradvis utveckling**. När vi tidigare beskrev kännetecknen för den dynamiska metod som används för att upprätta islam nämnde vi att denna metod, förutom att vara målmedveten och allvarlig, också utvecklas genom olika stadier.

Själva begreppet kan förefalla nytt för de flesta muslimer, vare sig de är lärda eller förespråkare för islam i vår samtid. I själva verket är principen om gradvis utveckling enkel och lätt att iaktta. Att medvetenheten om denna princip är bristfällig beror därför inte på okunskap om islamisk rättsvetenskap eller om hur Allahs lag ska tillämpas. Den undgår snarare deras förståelse därför att de saknar insikt om samhällenas verklighet och deras aktuella tillstånd.

Principen förbises också därför att de islamiska rörelserna anser sig skyldiga att tillämpa islams slutliga bestämmelser, eftersom Religionen har fullbordats. De menar att alla islams principer bör genomföras i sin slutliga form. Därför tillämpar de varje princips slutliga utformning utan att ta hänsyn till de samtida samhällenas situation och levnadsförhållanden. Med andra ord betraktar de islams slutliga bestämmelser som direkt tillämpliga i vår tid, samtidigt som de bortser från den verklighet och de omständigheter under vilka dessa bestämmelser ursprungligen skulle tillämpas.

Detta är skälen till att de flesta samtida islamiska lärda förbiser principen om gradvis utveckling, trots att den utgör en grundläggande fråga inom islam. I själva verket är den en central del av den islamiska metodiken, oavsett om det gäller de inledande stadierna av att forma och utveckla ett islamiskt samhälle eller den fas som följer efter dess fullbordan och etablering.

Det är en grundläggande fråga som måste stå i förgrunden av varje muslims medvetande om han eller hon vill fördjupa sin kunskap om islam och härleda rättsliga avgöranden och föreskrifter ur islams grundläggande principer.

Principen om gradvis utveckling är ännu viktigare för dem som försöker återupprätta islam efter att mänskligheten har sjunkit ned i en verklighet och ett levnadssätt präglat av jahiliyyah. De som kallar till islam är i synnerhet i behov av att förstå principen om

gradvis utveckling, dess legitimitet, dess omfattning och dess metod för tillämpning. Detta beror på att principen om gradvis utveckling är avgörande för att fastställa...

...den dynamiska metodiken för rörelsen, liksom metodiken för att förhålla sig till jahiliyyah, bygga det islamiska samhället, upprätta relationer med andra grupper samt hantera de gudomliga plikterna. Därför är detta den mest avgörande fråga som fullt ut måste förstås av dem som leder den islamiska kallelsen och uppmanar människor till Allah (swt).

Principen om gradvis utveckling bör förstås av alla islamiska grupper, oavsett hur de bedömer den samtida situationen. Detta omfattar grupper som anser att islam fortfarande finns närvarande i dagens samhällen och att människorna endast behöver vissa korrigeringar och justeringar i sina liv, liksom grupper som anser att islams grund fortfarande består men att dess verkliga tillämpning och levnadssätt har försvunnit och därför vill förnya islams läror. Det omfattar även de grupper som menar att islam helt har utplånats från jordens yta och därför måste återupprättas. Alla dessa islamiska grupper behöver förstå principen om gradvis utveckling. I själva verket behöver även en rättslärd som lever under en islamisk stat förstå denna princip, eftersom den hjälper honom att lösa problem som uppstår i ovanliga situationer och att hantera islams lagar och rättsliga avgöranden.

När vi ser tillbaka i historien finner vi att våra tidigare muslimska lärda och rättslärda verkligen förstod principen om gradvis utveckling, även om de använde andra benämningar för den. Bland de uttryck de använde återfinns ”nödvändighetens princip”, ”nyttan och dess regler” samt många andra termer. Själva principen är därför inte ny, eftersom de tidigare muslimska lärda tillämpade den med full kunskap om dess innebörd och dess regler.

Som vi tidigare har påpekat är de frågor och principer som vi behandlar varken nya eller uppfunna av oss. I vårt arbete med att återupprätta islam och den islamiska rörelsen vill vi emellertid undersöka och förstå varje fråga som berör islam. Vi vill också förstå metodiken för att forma och upprätta islam samt ett muslimskt samhälle. Allah (swt) vare all lov och tacksamhet, varje fråga som vi undersöker har redan klargjorts i de tidigare muslimska lärdas verk, vare sig det gäller Sändebudets (sas) följeslagare, deras efterföljare eller andra muslimska lärda som har lämnat betydande bidrag till den islamiska rättsvetenskapen.

Qutb beskriver principen om gradvis utveckling med följande ord:

”Den andra egenskapen hos islams metodik är att den är en praktisk rörelse som utvecklas genom olika stadier, där varje stadium har sina egna motsvarande och tillräckliga medel för att möta sina praktiska krav och behov, och där varje stadium leder vidare till nästa. Den bemöter inte praktiska problem med abstrakta teorier och den möter inte olika stadier med oföränderliga metoder.”

Detta är vad som avses när den islamiska metodiken beskrivs som en metod som utvecklas genom flera stadier. Den är en metodik som börjar från grunden och steg för steg utvecklas tills den når sin fullbordan. Den passerar genom flera olika stadier, där varje stadium har sina egna krav och rättsliga bedömningar som motsvarar dess behov.

Därför måste det islamiska samhället ha en rättsvetenskap som vägleder den dynamiska rörelsen i varje stadium. Denna rättsvetenskap måste dessutom vara anpassad till respektive stadiums natur, mål, behov och de hinder som det möter. En sådan rättsvetenskap hjälper muslimer att härleda de islamiska avgöranden som är lämpliga för varje stadium. Detta är vad som avses med principen om **gradvis utveckling**.

Vikten av att bedöma verkligheten i relation till principen om gradvis utveckling

Tyvärr utgår många av dem som arbetar för islam i vår tid från att de samtida samhällena är muslimska och att deras uppgift endast är att rätta till och justera vissa brister. På grund av denna bedömning anser de sig skyldiga att tillämpa islams principer i deras slutliga form. De anser inte att det finns något behov av en annan rättsvetenskap, eftersom de utgår från att islam fortfarande är etablerad och praktiserad i verkligheten, att muslimer finns spridda över hela världen och att deras hemländer verkligen är islamiska. Därför varken uppmärksammar eller förstår de frågan om gradvis utveckling.

Följaktligen avviker de från den metodik som här beskrivs, antingen på grund av okunskap i denna fråga eller därför att de gör en felaktig bedömning av de nutida samhällenas verkliga levnadssituation. I stället för att utgå från det stadium i metodiken som motsvarar den verklighet de befinner sig i och därefter utvecklas på ett naturligt och konsekvent sätt, behandlar de de existerande samhällena som om de verkligen vore muslimska. I verkligheten står islams sanna form och de samtida samhällenas nuvarande tillstånd och levnadssätt, enligt detta synsätt, på motsatta sidor. Dessa förespråkare för islam finner därför oundvikligen sig själva förvirrade och tvingas ständigt förändra och omarbeta sin metodik i ett försök att uppnå mål som i grunden är omöjliga att nå på detta sätt. Ibland tar de dessutom till metoder som står i strid med islams väsen, dess grund och den islamiska trosgrund som de säger sig vilja upprätta. Detta visar sig, enligt denna framställning, i deras relationer med regeringar, förhandlingar med tyranner, deltagande i lagstiftande församlingar och accepterandet av många sedvänjor och traditioner som beskrivs som jahiliyyah, allt på islams bekostnad.

Å andra sidan finns det de som försöker tillämpa islam i dess slutliga form utan att först gå igenom metodikens inledande och grundläggande stadier. Därför lägger de nästan all tyngdpunkt på Jihad och uppgiften att döda varje otroende på jorden med alla tillgängliga medel. I verkligheten ålägger sådana människor sig själva en outhärdlig uppgift och hamnar i direkt konflikt med motståndarnas styrka därför att de saknar förberedelser.

Dessutom leder dessa förespråkare för islam människors uppmärksamhet bort från islams grundläggande begrepp och frågor genom att uppta dem med frågor om Jihad, dödande och attentat. Att utöva och genomdriva Jihad innan dess rätta tid har, enligt denna framställning, fått människor att uppfatta islam som en hård Religion och därigenom hindrat dem från Allahs väg. Islams fiender utnyttjar dessutom detta misstag och denna felaktiga framställning av islam som en möjlighet att leda människor bort från islam. På så sätt har dessa förespråkare för islam blivit en orsak till att människor hindras från Allahs väg, trots att deras avsikt var att leda människor till islam och vinna Allahs (swt) välbehag.

Det råder, enligt denna framställning, inte heller något tvivel om att de först nämnda grupperna på liknande sätt hindrar människor från Allahs väg genom att framställa islam som en Religion utan fasta principer, villig att acceptera varje norm oavsett hur mycket den strider mot dess grundläggande principer. Därefter gör de som framställer islam på detta sätt anspråk på att vara muslimer. I själva verket lägger dessa förespråkare för islam hinder i vägen för de rättfärdiga människor som förstår sanningen och håller fast vid dess metodik.

De som följer den rätta vägen till islam är de som korrekt bedömer verkligheten och de nutida samhällenas tillstånd genom en riktig förståelse av den islamiska trosbekännelsen: **"Det finns ingen gud utom Allah."** När en människa verkligen förstår denna trosbekännelse och alla de betydelser som den omfattar kommer hon, enligt denna framställning, utan tvekan att inse att de samtida samhällena i verkligheten inte praktiserar islam, oavsett vilken yttre form de har. Detta gäller alla samhällen, vare sig de är kommunistiska, kapitalistiska eller hedniska, liksom de samhällen som kallar sig islamiska men åsidosätter Allahs lag (swt), avstår från att tillämpa den inom livets alla områden, följer tyranner, bekämpar muslimer, hindrar människor från Allahs väg och förlöjligar Allahs Religion och Hans bud Således har varje samhälle på jorden återfallit till det levnadssätt präglat av jahiliyyah som rådde under Sändebudets (sas) tid, eller, annorlunda uttryckt, det tillstånd av jahiliyyah som mänskligheten sjunker ned i varje gång den avvisar och avviker från Allahs lag.

Sanningens människor uppfattar verkligheten med denna klarhet. Alla människor betraktas som icke-muslimer, med undantag för dem som förkastar Taghut (allt och alla som dyrkas vid sidan av Allah) och vittnar om den sanna innebörden av trosbekännelsen: **"Det finns ingen gud utom Allah."** Denna bedömning gäller varje människa som inte i verklig mening håller fast vid islam, oavsett om hon är härskare eller undersåte, lärd eller okunnig.

De som tror på och håller fast vid sanningen inser därför att de står i samma ställning som Sändebuden (as) gjorde när de först sändes till sina folk för att kalla dem till den islamiska trosbekännelsen: **"Det finns ingen gud utom Allah."** Syftet med denna kallelse var att föra människorna från avgudadyrkan till monoteism, från otro till tro och övertygelse samt från underkastelse under tyranner till sann och exklusiv underkastelse under Allah (swt). Därför bör de som står i Sändebudens (as) ställning följa deras väg och påbörja sin kallelse och sitt förkunnande på samma sätt.

Innebörden av gradvis utveckling

Det råder ingen tvekan om att det mest fullständiga exemplet på metoden för att upprätta islam är den metod som visades genom Sändebudet Muhammad (sas), den siste av Sändebuden. Allah (swt) visade Religionens sanna praktiska tillämpning genom

Sändebudet (sas), och därför var han (sas) det mest fullkomliga levande exemplet på islams uppfattning, metodik, handlingssätt, uppförande och etik.

Muslimer bör uteslutande följa sin Sändebuds (sas) steg, från hans allra första steg till hans sista, liksom varje stadium däremellan. Muslimer är verkligen i stort behov av att förstå principen om gradvis utveckling och hur den ska tillämpas, sådan den tidigare tillämpades av Sändebudet (sas), från den hemliga kallelsen till islam i Mecka ända fram till de avslutande stadierna då Mecka befriades och islam spreds till jordens yttersta gränser.

Begreppet gradvis utveckling innebär därför att känna till islams olika stadier och rörelse samt det sätt på vilket Sändebudet (sas) tillämpade dem. Som nämndes i början av detta kapitel beskrev Ibn al-Qayyim Sändebudets (sas) första steg och utvecklingen av Jihad. Han (sas) befalldes först att **"Läs!"**, när den första versen i Surah Al-'Alaq (Surah 96) uppenbarades.

Därefter uppenbarades verserna i Surah Al-Muddaththir (Surah 74), vilka befallde honom att i hemlighet kalla människor till islam. Sedan följde en uppenbarelse som befallde honom att enbart förkunna budskapet för sin egen släkt. Därefter kom en uppenbarelse som förde honom vidare till att kalla alla människor till islam:

﴿ فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ ﴾ [الحجر: ٩٤]

”Förkunna därför öppet det som du har blivit befalld.” (Surah Al-Hijr 15:94)

Vid denna tidpunkt bedrev muslimerna den öppna kallelsen till islam samtidigt som Jihad fortfarande var förbjuden. Därefter kom befallningen att de skulle utvandra och att Jihad var tillåten mot dem som först angrep dem. Slutligen befalldes muslimerna att kämpa mot alla otroende för att sprida islam över jorden. Denna beskrivning klargör principen om gradvis utveckling när det gäller frågan om Jihad.

Principen om gradvis utveckling är emellertid inte begränsad till området Jihad. Den omfattar tvärtom varje aspekt av muslimens liv. Dessutom berör den många islamiska plikter. och plikter, liksom regler för tillämpning och förbud. Vi kommer att utveckla hur vart och ett av dessa områden utvecklades enligt principen om gradvis utveckling.

Detta är den allmänna innebörden av principen om gradvis utveckling. Vi ska nu gå vidare till att undersöka denna princip med stöd av exempel från Sändebudets (sas) handlande samt den islamiska rättsvetenskap som har överlämnats till oss av våra stora muslimska föregångare.

Att tillämpa principen om gradvis utveckling är inte en eftergift

När det gäller principen om gradvis utveckling finns det en viktig fråga som måste klargöras.

När en muslim eller ett islamiskt samhälle tillämpar principen om gradvis utveckling är det av yttersta vikt att förstå att den rättsvetenskap eller det rättsliga avgörande som gäller för varje stadium är det korrekta och legitima avgörandet just för det stadiet.

Varje stadium kräver sin egen rättsvetenskap och sina egna rättsliga avgöranden. Därför är det avgörande som gäller för ett visst stadium den rättsvetenskap som ska tillämpas just då. Att tillämpa detta avgörande och hålla fast vid denna rättsvetenskap är dessutom ett sätt för den enskilde muslimen eller det muslimska samhället att fullgöra sin dyrkan och underkastelse inför Allah (swt).

Jag vill särskilt uppmärksamma att när en muslim tillämpar det rättsliga avgörande som hör till ett visst stadium av den gradvisa utvecklingen är det av största vikt att han är fullt medveten om att han därigenom fullgör sin dyrkan och underkastelse inför Allah (swt). Det är lika viktigt att han förstår att de rättsliga avgöranden och den rättsvetenskap som han följer varken utgör en eftergift eller kompromiss och inte heller är uttryck för försummelse, överdriven eftergivenhet eller överträdelse, även om de skiljer sig från islams slutliga rättsliga form.

Muslimen bör känna att han verkligen gör det som krävs av honom för den aktuella tiden och att det som kan förefalla vara en begränsad form av islam i själva verket är sann underkastelse inför Allah, eftersom det utgör den rättsvetenskap som är lämplig för den aktuella fasen.

När en muslim befinner sig i ett visst stadium av den gradvisa utvecklingen bör han dessutom påminna sig om att han står i samma ställning som Sändebudets (sas) följeslagare en gång stod i, då de själva tillämpade just dessa rättsliga avgöranden innan islam hade nått sitt slutliga etablerade stadium.

De regler och avgöranden som de tillämpade innan islam hade fullbordats betraktades då som den högsta och mest fullständiga formen av islamisk rättsvetenskap som gällde vid den tidpunkten. När Sändebudets (sas) följeslagare följde dessa regler upplevde de att de verkligen lydde Allah och accepterade Hans (swt) befallningar.

När den nutida muslimen eller det muslimska samhället därför befinner sig mitt i den gradvisa utvecklingen mot islams slutliga form bör de i varje stadium uppleva att de står på samma plats som Sändebudets (sas) följeslagare en gång stod och att de tillämpar den rättsvetenskap som hör till just detta stadium, på samma sätt som följeslagarna tidigare gjorde.

Samtidigt bör nutidens muslimer uppleva att de verkligen lyder Allah, även om de ännu inte tillämpar islams slutliga stadier och rättsliga avgöranden. I själva verket tillämpar de den rättsvetenskap som är anpassad till det stadium där de för närvarande befinner sig, och därför är detta allt som krävs av dem. Genom att följa dessa regler lyder de därför Allah fullt ut.

Följaktligen kom varje nytt steg framåt och varje nytt uppenbarat rättsligt avgörande från Allah (swt), den Allvetande och den Fullt Medvetne. Han (swt) uppenbarade varje avgörande utifrån människornas behov och den verklighet som präglade det stadium eller den fas de genomgick. Allah (swt) styrde och ledde i själva verket kampen mellan islam och jahiliyyah, samtidigt som Han (swt) reglerade den lagstiftande sidan av muslimernas liv. Allah (swt) var sannerligen fullständigt medveten om …de tidigare muslimernas behov och gav dem därför allt de behövde i form av vägledning och rättsvetenskap.

Nutidens muslimer och islamiska samhällen bör därför anstränga sig efter bästa förmåga för att objektivt, uppriktigt och ärligt bedöma verkligheten och fastställa vilket rättsligt avgörande som är lämpligt för varje stadium. När de har bedömt att ett visst avgörande är det rätta för ett visst stadium blir detta det korrekta avgörandet som de ska tillämpa, och genom att tillämpa dessa avgöranden dyrkar de verkligen Allah (swt).

En muslim får därför aldrig betrakta ett sådant rättsligt avgörande eller en sådan rättsvetenskap som en kompromiss, försummelse, överdriven eftergivenhet eller ens ett avsteg från principerna. Tvärtom kommer denna process – att bedöma den aktuella situationen och fastställa det korrekta avgörandet för den fortsatta utvecklingen – att fortgå kontinuerligt allteftersom man går vidare genom de olika stadierna, tills man på ett naturligt sätt når de slutliga stadierna där varje islamisk princip tillämpas i sin fullständiga form.

Den islamiska Sharias gradvisa utveckling

Vår behandling av principen om gradvis utveckling leder oss till frågan om den gradvisa utvecklingen av den islamiska lagen (Sharia), liksom till de olika formerna och områdena för denna utveckling. Vi vill också belysa de frågor där våra muslimska föregångare tillämpade principen om lagstiftningens gradvisa utveckling och ge exempel på vart och ett av dessa områden.

När vi behandlar dessa frågor kommer vi att finna att principen om gradvis utveckling – utöver att vara naturlig, realistisk och nödvändig – bär själva prägeln av och kärnan i Sharia. Den skapar dessutom trygghet för det muslimska samhällets psykologiska, praktiska och rättsliga dimensioner, så att människorna i detta samhälle leds av Allahs (swt) ljus i varje steg de tar. Därigenom kan muslimer känna tillfredsställelse och trygghet i vissheten om att de uppfyller Allahs (swt) krav.

Det är av största vikt att vi förstår denna fråga när vi talar om den islamiska lagen, eftersom vi lever mitt i ett tillstånd av jahiliyyah och ännu inte har uppnått makt och auktoritet eller möjlighet att fullt ut och fritt tillämpa Sharia. Så länge vi befinner oss i ett tillstånd av jahiliyyah är vi därför skyldiga att förstå rättsvetenskapen och principen om gradvis utveckling i varje stadium av islam. Likaså måste vi förstå hur övergången från ett

stadium till nästa ska ske, vilka krav som följer av varje stadium samt vilka rättsliga avgöranden och bevis som gäller för dessa krav.

Som vi tidigare har framhållit är principen om gradvis utveckling nära förbunden med den islamiska lagens gradvisa utveckling. Denna utveckling utgör utan tvekan ett praktiskt, historiskt och realistiskt exempel från vilket vi kan lära oss hur principen om gradvis utveckling ska tillämpas genom att noggrant studera det första muslimska samhällets utveckling.

När vi gör detta upptäcker vi att alla de gudomligt uppenbarade principerna för detta samhälle utvecklades stegvis, på samma sätt som Koranen uppenbarades gradvis i enlighet med samhällets behov och omständigheter, både i Mecka och i Medina.

Det är allmänt känt och erkänt att de gudomliga uppenbarelser som uppenbarades i Mecka huvudsakligen fokuserade på att etablera och befästa den islamiska trosgrunden samt allt som följer av den, såsom etik och uppförande. Vad gäller de detaljerade bestämmelserna om lagar och deras tillämpning uppenbarades dessa först efter att det islamiska samhället hade lämnat Mecka och flyttat till Medina.

De koranverser som uppenbarades under den meckanska perioden berörde de grundläggande islamiska plikterna, men de närmare bestämmelserna för dessa plikter uppenbarades inte förrän muslimerna hade utvandrat till Medina. Detta tillvägagångssätt följde av islams karaktär av allvar och målmedvetenhet. Muslimerna hade vid den tiden inget behov av detaljerade föreskrifter och utförliga regler om vissa principer, eftersom de saknade makt och auktoritet att faktiskt genomföra dem i en stad som styrdes av de otroende.

Det finns också ett annat skäl till att fokus under den meckanska perioden uteslutande låg på den islamiska trosgrunden, vilket vi tidigare har behandlat i kapitlet **"Den koraniska metodens natur."** Detta skäl är att den islamiska trosgrunden utgör islams fundament. Det är nödvändigt att människan verkligen lär känna sin Herre, att hon hyser djup vördnad och gudsfruktan inför Honom (swt) samt känner stolthet över att tillhöra Honom. När dessa känslor har slagit djupa rötter i människans hjärta kommer hon utan svårighet och med lätthet att lyda och följa varje befallning och varje vägledning som Allah (swt) ger henne. Därför var det naturligt att koncentrera sig på den islamiska trosgrundens frågor i Mecka. Detta tillvägagångssätt var dessutom nära förbundet med principen om gradvis utveckling, eftersom den islamiska trosgrunden utgjorde den grundläggande och bärande bas på vilken hela den islamiska strukturen skulle byggas.

Att etablera den islamiska trosgrunden är därför den första prioriteringen och det första steget i uppbyggnaden av den islamiska rörelsen. Dess etablering kräver en gradvis, naturlig och systematisk utveckling för att grunden ska befästas och stabiliseras innan resten av den islamiska strukturen byggs upp. Denna gradvisa metodik är inte något onaturligt, eftersom den återfinns inom många områden i våra liv, vare sig det gäller

uppförandet av en byggnad eller utbildning, där elever först får lära sig de grundläggande principerna inom ett ämne innan de förväntas förstå dess detaljer och specifika tillämpningar.

På samma sätt gäller denna metod för islams etablering. Det är nödvändigt att först bygga upp den islamiska trosgrunden innan islams struktur fullbordas. Detta tillvägagångssätt är därför nära knutet till själva kärnan i principen om gradvis utveckling, samtidigt som det överensstämmer med livets natur, där allting utvecklas från ett svagt och enkelt stadium till dess fulla styrka och mognad.

Nationer, gemenskaper och samhällen liknar också levande organismer i detta avseende. De börjar i ett svagt tillstånd men utvecklas gradvis tills de når höjden av sin styrka och mognad. Detta är en fortlöpande lag som Allah har fastställt och som gäller för allting. Därför är det naturligt att denna princip också tillämpas på den islamiska Sharia och dess regler för tillämpning.

Om vi analyserar principen om gradvis utveckling finner vi att den gäller både lagstiftningen och tillämpningen av varje enskild princip. Den första formen av gradvis utveckling – den som rör lagstiftningen av principerna – är tydlig och allmänt erkänd, och därför behöver vi inte lägga fram ytterligare bevis för den. Det är välkänt att Koranen, som fastställde de islamiska principerna, uppenbarades stegvis. Därmed etablerades även dessa principer gradvis. Däremot kräver frågan om den gradvisa tillämpningen av varje princip ytterligare undersökning och diskussion.

De olika formerna av gradvis utveckling i den islamiska lagstiftningen

Den gradvisa utvecklingen av den islamiska lagstiftningen skedde på olika sätt:

1. Genom att den allmänna innebörden av varje princip eller lag först uppenbarades utan att dess detaljer och specifika tillämpning angavs.
2. Genom att själva lagarna successivt etablerades och stadfästes på ett övergripande sätt.

Den första formen av gradvis utveckling innebar att principernas innebörd uppenbarades i allmänna ordalag utan att deras detaljerade tillämpning angavs. Exempelvis förbjöds **zina** (otillåtna sexuella relationer utanför äktenskapet) först utan någon närmare redogörelse för hur förbudet skulle tillämpas eller vilka straff som skulle utdömas för den som begick denna synd. På samma sätt nämndes skyldigheten att ge av sin förmögenhet till välgörenhet, men den obligatoriska handlingen **zakat** och dess närmare bestämmelser...

Inte heller skyldigheten att bekämpa och strida mot de otroende förklarades inledningsvis med avseende på Jihads olika stadier, metoder och tillvägagångssätt. Den första formen av gradvis utveckling inom den islamiska Sharia bestod därför i att

fastställa principerna och deras allmänna innebörd utan några närmare föreskrifter om hur de skulle tillämpas.

Den andra formen av gradvis utveckling benämns **"kvantitativ utveckling."** Detta innebär helt enkelt att antalet principer ökade i takt med att uppenbarelsen fortsatte. Inledningsvis hade endast ett fåtal principer fastställts, men deras antal växte gradvis.

Den tredje formen av gradvis utveckling är **"kvalitativ utveckling"**, vilket innebär en utveckling inom själva principen. Själva principen uppenbaras först och utvecklas därefter stegvis tills den når sin slutliga form. Ett exempel på detta är förbudet mot alkoholkonsumtion. Alkohol förbjöds inte genom den första uppenbarelsen, utan förbudet utvecklades genom flera stadier. Till att börja med uppenbarades en vers som antydde att alkohol och vin inte var något gott:

﴿ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ ﴾ [البقرة: ٢١٩]

”Och av dadelpalmernas och vinrankornas frukter framställer ni berusningsmedel och god försörjning. I detta finns sannerligen ett tecken för människor som använder sitt förstånd.” (Surah An-Nahl 16:67)

Allah (swt) gjorde här en åtskillnad mellan berusningsmedel och god försörjning, vilket antyder att de står i motsats till varandra och på ett indirekt sätt pekar på alkoholens negativa karaktär.

Därefter uppenbarades den andra versen om vin och alkohol, vilken uttrycker sig betydligt tydligare. Allah säger:

﴿ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ ﴾ [البقرة: ٢١٩]

”De frågar dig om vin och spel om pengar. Säg: I dem finns stor synd och också viss nytta för människorna.” (Surah Al-Baqarah 2:219)

Därmed beskrivs vindrickande som en stor synd, medan de eventuella fördelarna inte framställs som stora. Det finns vissa fördelar, men deras natur och omfattning anges inte. Ordet **"synd"** väcker fruktan i den sanna troende muslimens hjärta. Dessutom beskrivs den inte som en obetydlig synd, utan uttryckligen som **en stor synd**. Det samlade intrycket av denna vers fick människorna i det muslimska samhället att tänka efter innan de drack vin och att förvänta sig ett kommande rättsligt avgörande eller ett förbud.

Det tredje stadiet föregick det slutliga förbudet. Muslimerna förbjöds då att utföra bönen medan de var påverkade av alkohol. Följden blev att de under större delen av dagen tvingades avstå från att dricka, eftersom de obligatoriska bönerna låg så nära varandra i tid. De kunde inte dricka mellan **Dhuhr**-bönen (middag) och **Asr**-bönen (eftermiddag), inte heller mellan **Maghrib**-bönen (solnedgång) och **Isha**-bönen (kväll), eftersom

tidsintervallet mellan dessa böner var alltför kort. Däremot var tidsperioden mellan **Isha** och **Fajr** (gryning), liksom mellan **Fajr** och **Dhuhr**, tillräckligt lång för att ge möjlighet att dricka. Nattens timmar användes emellertid vanligen till sömn, medan tiden mellan gryning och middag ofta ägnades åt arbete. Detta tillvägagångssätt utgjorde därför ett sätt att vänja muslimerna vid att avstå från alkoholkonsumtion. Allah, den Mest Barmhärtige, ville befria dem från deras beroende av denna skadliga vana och deras ständiga behov av den.

Slutligen uppenbarades den slutliga bestämmelsen:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۞ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴾ [المائدة: ٩٠-٩١]

”Troende! Berusningsmedel, spel om pengar, offerstenar och spådomspilar är endast en styggelse, ett verk av Satan. Håll er därför borta från detta, så att det må gå er väl. Satan vill endast skapa fiendskap och hat mellan er genom berusningsmedel och spel om pengar samt hindra er från att minnas Allah och från bönen. Vill ni då inte avstå?” (Surah Al-Ma'idah 5:90–91)

Detta utgör alltså den kvalitativa utvecklingen av förbudet mot alkohol i islam. Samma gradvisa utveckling återfinns även i frågan om Jihad. Allah (swt) inledde det första stadiet med versen:

﴿ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ ﴾ [النساء: ٧٧]

”Håll tillbaka era händer [från att strida].” (Surah An-Nisa 4:77)

Därefter utvecklades lagstiftningen om Jihad genom flera olika stadier tills den nådde sin slutliga form genom Allahs (swt) befallning:

﴿ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً ﴾ [التوبة: ٣٦]

”...och kämpa mot de otroende allesammans, liksom de kämpar mot er allesammans.” (Surah At-Tawbah 9:36)

Detta skedde för att hela världens angelägenheter skulle underställas Allahs herravälde:

﴿ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ ﴾ [الأنفال: ٣٩]

”Och kämpa mot dem tills det inte längre finns någon förföljelse eller förtryck och Religionen helt och hållet tillhör Allah.” (Surah Al-Anfal 8:39)

Jihad utvecklades således genom dessa olika stadier, vilka beskrevs av Ibn al-Qayyim och klargjordes både i Koranen och genom Sändebudets (sas) levnadsexempel.

En annan plikt som lagstiftades gradvis genom flera stadier var utförandet av **Salah** (bönen). Inledningsvis befalldes muslimerna att be två gånger om dagen: två rak'ah (böneenheter) på morgonen och två på kvällen. Efter den välkända nattliga resan **Al-Isra och Al-Mi'raj** utökades emellertid några av bönerna till fyra rak'ah, medan bönen under resa samt **Fajr**-bönen förblev två rak'ah och **Maghrib**-bönen fastställdes till tre rak'ah. Även den islamiska bönen genomgick alltså en gradvis utveckling, både vad gäller antalet böneenheter och antalet obligatoriska böner per dag.

Även arvsreglerna utvecklades stegvis. Inledningsvis ärvde muslimer som var bröder i tron varandra. Därefter ändrade Allah (swt) bestämmelsen så att endast blodsförvanter ärvde varandra. Detta är ett exempel på en kvalitativ utveckling.

Visdomen bakom den gradvisa utvecklingen av den islamiska lagstiftningen

När det gäller visdomen bakom den gradvisa utvecklingen av den islamiska lagstiftningen finns det vissa aspekter som endast Allah (swt) känner till och andra som vi människor känner till. I följande avsnitt kommer vi att redogöra för fem skäl till att den islamiska lagstiftningen utvecklades stegvis.

Det första skälet: Att visa människorna barmhärtighet

Allah (swt) är den Mest Barmhärtige mot Sina tjänare. Därför var den gradvisa utvecklingen av den islamiska lagstiftningen och dess tillämpning ett uttryck för barmhärtighet och mildhet mot människorna.

Allah (swt) vägleder i Sin barmhärtighet mänskligheten steg för steg tills den når sin fulla mognad, på samma sätt som en förälder vägleder sitt lilla barn tills det växer upp och blir moget. Att behandla människor med mildhet är i själva verket något som utgår från islams natur, och Allah (swt) belönar vänlighet och mildhet.

Det första skälet var därför att visa människorna barmhärtighet och skona dem från den hårdhet som följer av den falskhet de hade omfamnat. Att stegvis leda människor framåt med mildhet är därför både nödvändigt och obligatoriskt för att föra dem från ett stadium till ett annat, vare sig det gäller att befria dem från skadliga vanor eller att gradvis ålägga dem nyttiga religiösa plikter.

Qutb säger om detta:

”Den gudomliga metodiken är en långsiktig ordning som är känd av människans Skapare och Koranens Upphovsman. Den handlar varken förhastat eller godtyckligt när den förverkligar sina höga mål och syften, eftersom dess tidshorisont är vid och omfattande. Den är inte begränsad till en enskild människas liv, drivs inte av

förgängliga begär och skyndar inte mot sina avlägsna mål av rädsla för att upphöra att existera. Så är däremot fallet med människoskapade läror, vilka förhastar sig genom utvecklingen under en enda tidsålder och hoppar över den mänskliga naturens balanserade steg därför att de saknar tålamod och uthållighet. Därför följer de en väg där massakrer inleds, blod utgjuts, värderingar rivs ned och allting blir förvirrat. Slutligen går de själva under och deras människoskapade läror krossas av den mänskliga naturens kraft, eftersom denna natur inte kan bära upp förhastade ideologier. Islam däremot följer varsamt den mänskliga naturen, vägleder den på dess väg och rättar den när den avviker. Islam bryter inte ned och förstör den inte, utan väntar tålmodigt på den, fullt medveten om målet och med full tillförsikt till dess uppfyllelse. Det som inte fullbordas vid första försöket kommer att fullbordas vid det andra, det tredje, det tionde eller det hundrade, eftersom tiden är vidsträckt, målet är tydligt och vägen till det stora målet är lång. På samma sätt som trädet växer, slår djupa rötter i jorden och utvecklar grenar som breder ut sig och flätas samman, växer och sprids också islam långsamt och gradvis. Därefter består den för evigt i den form som Allah (swt) har velat." (*I Koranens skugga*, inledning)

Detta är alltså islams metod för gradvis lagstiftning: den kännetecknas av mildhet, barmhärtighet, tålamod och tillförsikt när den hjälper människor att stegvis utvecklas och ta nya steg framåt.

Det andra skälet: Den gradvisa utvecklingen av principerna gjorde dem lättare för människorna att acceptera

När vi behandlar denna fråga påminns vi om ett uttalande av Aisha, de troendes moder, må Allah vara nöjd med henne. Hon sade:

"Det första som uppenbarades i Koranen var en sura ur Al-Mufassal, och i den nämndes Paradiset och Helveteselden. När människorna hade omfamnat islam uppenbarades verserna om det tillåtna och det förbjudna. Om det första som hade uppenbarats hade varit: 'Drick inte alkohol', skulle människorna ha sagt: 'Vi kommer aldrig att avstå från alkohol

si "...vi kommer aldrig att avstå från alkohol.' Och om det hade uppenbarats: 'Begå inte otillåtna sexuella handlingar', skulle de ha sagt: 'Vi kommer aldrig att avstå från otillåtna sexuella handlingar.' Medan jag ännu var en ung flicka i lekåldern uppenbarades följande vers i Mecka för Muhammad:

﴿ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَدْهَى وَأَمَرُّ ﴾ [القمر: ٤٦]

"Nej! Timmen är deras utsatta tid, och Timmen kommer att vara ännu svårare och bittrare." (Surah Al-Qamar 54:46)

Däremot uppenbarades Surah Al-Baqarah och Surah An-Nisa [som innehåller detaljerad lagstiftning] medan jag levde tillsammans med honom [i Medina].”

Det Aisha (ra) avser är att de första uppenbarelserna etablerade den islamiska trosgrunden och fick människorna att frukta Domedagen. Först efter en lång tidsperiod, när människornas hjärtan hade fästs vid Allah och det kommande livet, uppenbarades den lagstiftning som återfinns i Surah Al-Baqarah och Surah An-Nisa.

Aisha (ra) framhåller att den gradvisa utvecklingen av den islamiska lagstiftningen, etableringen av den islamiska trosgrunden och uppgiften att knyta människorna till Allah (swt) alla var nödvändiga. Hon antyder att om buden hade uppenbarats så snart människorna först hörde talas om islam, skulle de varken ha lyssnat, lytt eller ens trott och antagit islam. Resultatet skulle ha blivit en förlust för alla. Därför var det den första och viktigaste uppgiften att först skapa övertygelse innan de troende ålades några förpliktelser. Allah (swt) känner sannerligen dem Han har skapat, och Han är den Milde och den Allvetande.

Qutb säger:

”Denna Religion förbiser eller försummar inte människans verkliga natur när den strävar efter att höja henne till en hög nivå. Den bortser inte från att människan har begär och böjelser och inte heller från hennes fäste vid sådant som hon har vant sig vid. Den underkuvar henne inte för att tvinga henne att överge det hon har blivit fäst vid. I stället leder islam henne till att omvärdera dessa saker genom att etablera tron i hennes hjärta och korrigera hennes syn på tillvaron. Därigenom kommer hon att omfamna sanningen och frivilligt och med tillfredsställelse överge all falskhet, i stället för att göra det under tvång och motvilligt.”

Denna Religion strävar efter att vinna och styra människornas hjärtan snarare än deras kroppar. Islam använder dessutom varje tillåtet medel och varje legitim möjlighet för att uppnå sina mål. Ett av dessa medel är att underlätta för människorna.

Tvång och påtvingad underkastelse kan utan tvekan varken leda till sann tro eller uppriktiga hjärtan. Det enda de åstadkommer är ett yttre och oäkta underkastande. Allah, den Allsmäktige, vill att människorna ska dyrka Honom med tillfredsställelse, tro och övertygelse. Därför är det nödvändigt att islam presenteras gradvis, så att människor kan ta emot den på ett enkelt och fridfullt sätt.

Ett exempel som belyser detta är en händelse från Sändebudets (sas) tid. Abu Hurayrah (ra) berättade:

”En beduin urinerade i moskén, och människorna skyndade fram för att slå honom. Sändebudet befallde dem att låta honom vara och endast hälla en hink vatten över platsen där han hade urinerat. Därefter sade Sändebudet: ’Ni har sänts för att underlätta för människorna, inte för att göra det svårt för dem.’”

I ett annat exempel berättade Abu Musa (ra) att när Sändebudet (sas) sände honom och Mu'adh ibn Jabal (ra) till Jemen instruerade han dem:

”Underlätta för människorna och gör det inte svårt för dem. Ge dem glada budskap.

” och låt dem inte känna motvilja [genom att få dem att avsky de goda handlingarna]. Samarbeta med varandra i samförstånd och lyd varandra.”

Aisha (ra) berättade också:

”Närhelst Sändebudet ställdes inför valet mellan två tillåtna alternativ valde han det lättare av dem, så länge det inte innebar någon synd. Om det däremot var syndfullt höll han sig längst borta från det.”

Dessa berättelser visar alla islams omsorg om mildhet och om att underlätta för människorna. Ett av de viktigaste sätten att underlätta för människor är den gradvisa utvecklingen av lagstiftningen samt att förklara skälen bakom denna lagstiftning.

Betydelsen av att underlätta för människor framgår också av den välkända berättelsen om Mu'adh ibn Jabal (ra), som ledde muslimerna i bön och gjorde bönen så lång att en man lämnade bönen. När Mu'adh fick veta att mannen hade gått därifrån utbrast han: ”Han är en hycklare!”

Mannen gick då till Sändebudet (sas) och klagade över Mu'adhs anklagelse. Sändebudet (sas) sade:

”Mu'adh, vill du sätta människor på prov och utsätta dem för svårigheter? När du leder människor i bön ska du recitera: *Vid solen och dess morgonljus*, *Prisa din Högste Herres namn*, *Läs i din Herres namn* och *Vid natten när den sveper in*.”

(Han syftade på korta suror ur Koranen.)

När någon leder människor i bön bör han alltså visa mildhet och göra det lätt för dem, medan längre böner bör begränsas till de tillfällen då man ber ensam.

Det tredje skälet: Att förbereda människorna genom att förändra deras synsätt

Det råder ingen tvekan om att människor engagerar sig i det som de tror på och känner tillfredsställelse inför. Om deras syn på en viss fråga förändras kan också deras beteende och förhållningssätt förändras. Om vi vill förändra människors handlande måste vi därför först förändra deras inställning och syn på dessa frågor. Människan handlar naturligt utifrån den uppfattning och övertygelse hon har om en viss sak.

Som exempel kan nämnas ett litet barn som ser elden som en vacker och lockande leksak och därför försöker röra vid den. När barnet blir något äldre och inser att elden bränner undviker det däremot att röra vid den. Detta beror på att barnets uppfattning har

förändrats. Synen på elden har förändrats, och därför förändras också dess handlande gentemot den. Att förändra människors uppfattning om olika frågor är därför av yttersta betydelse.

Jahiliyyah betraktade tidigare vindrickande som något ädelt och orättfärdighet som en hedersam sedvänja. Därför var det nödvändigt att förändra människornas syn på dessa frågor för att de skulle överge dessa förkastliga handlingar.

Följande versrader illustrerar hur människorna under den tidigare jahiliyyah uppfattade dessa frågor och hur djupt de var försjunkna i vilseledande och felaktiga föreställningar. Dessa verser är hämtade från Hassan ibn Thabit, där han sörjer en arabisk krigare när han passerar dennes grav. Det var vid denna tid sed att människor offrade sina kameler vid graven som ett uttryck för heder och vördnad. Hassan säger:

Min kamel skyggade undan gravens stenar…
Dessa stenar hade rests över den ädle mannens grav…
Vänd inte tillbaka! Han var alltid en stor vindrickare, en som tände krigens eldar…
Om jag bara inte hade varit på resa, och öknarna är vida och vilda för den som färdas…

…och utgjuta dess blod, då skulle jag ha lämnat henne vid graven…

Han säger alltså att om inte hans resa hade varit så lång, skulle han ha offrat den kamel han red på till ära för den ”store” krigaren. Denne krigare prisades för sin vana att ständigt vara berusad och för att sätta i gång strider och krig. Detta var alltså den uppfattning som Sändebudets (sas) följeslagare hade innan de antog islam. Att ständigt dricka sig berusad och starta krig hörde till deras så kallade stora bedrifter.

Följande är några versrader från en poet som hånar en av den tidens stammar:

Om Allah skulle göra någon till fiende bland de usla och föraktliga människorna,
skulle Han ha valt Banu al-Ajlan, Ibn Moqbils stam.
De är en stam som aldrig sviker någon åt vilken de har gett ett löfte,
och de tillfogar aldrig någon någon orättvisa.

Enligt deras föreställningar var lojalitet något förkastligt och rättvisa något utan värde. Det råder ingen tvekan om att om detta var tillståndet hos de människor som islam först presenterades för, behövde de bemötas med vishet och mildhet. Annars skulle de aldrig ha accepterat att överge avgudadyrkan och polyteismen för islam och monoteismen. Dessutom hade det varit praktiskt taget omöjligt att övertyga dem att överge sina dåliga vanor och principer samt sina förvrängda föreställningar, där svek och orättvisa betraktades som uttryck för heder, makt och mod. Det var nödvändigt att stegvis förändra deras syn på dessa frågor med varsamhet och mildhet, så att de själva blev verkligt övertygade om att förändras. Om deras uppfattning om vin och orättvisa förändrades, skulle de med säkerhet komma att avsky dem liksom alla sina övriga felaktiga trosföreställningar och sedvänjor.

Detta är vad islam gradvis åstadkom. Den etablerade och befäste den islamiska trosgrundens fundament samt den moral som utgår från denna. Samtidigt visade den den skada och det fördärv som jahiliyyahs förvrängda sedvänjor medförde och vilka följder de fick för mänskligheten. Islam klargjorde att dessa fördärvliga vanor utgjorde handlingar av orättvisa och stod i motsättning till dyrkan av Allah (swt). När dessa grundläggande principer väl hade etablerats uppenbarades den islamiska lagstiftningen, dess rättsliga bestämmelser och dess förbud, och muslimerna var då beredda att med glädje och frivilligt lyda dem.

Det fjärde skälet: Att rädda människor från förvirringen i att fördjupa sig i den islamiska lagstiftningens detaljer samtidigt som de försummar dess grundläggande principer

Detta är en fråga som vi har behandlat under lång tid. Om vi får människor att fästa sig vid de sekundära grenarna av den islamiska lagstiftningen och dess principer innan de har förstått denna Religions grundvalar, kommer de att försumma det grundläggande. Följden blir oundvikligen att de grundläggande frågorna blir otydliga. Därmed kommer de varken att hålla fast vid grunderna eller vid de sekundära principerna.

Det är just därför vi avstår från att uppmana människor att be, fasta eller följa islams sekundära principer innan vi först uppmanar dem att verkligen lära känna och dyrka sin Herre (swt). Likaså kommer vi inte att hindra dem från att ägna sig åt meningslösa och tidsödande vanor såsom television, fotboll, biografer, teatrar eller ett överdrivet intresse för mode, innan vi har etablerat och djupt rotat i deras hjärtan den sanna innebörden av dyrkan och fullständig tjänst inför Allah (swt), liksom den sanna innebörden av Allahs gudomlighet.

Om vi insisterar på att diskutera med dem om sekundära principer och detaljer kommer vi med säkerhet att bli fångade i en ändlös och meningslös diskussion.

Det råder inget tvivel om att islam uppmuntrade till och insisterade på denna princip ända sedan den etablerades. Dr Ali Abdul Jabar presenterade många exempel för att illustrera denna princip. Ett av dessa exempel visades i frågan om adoption. Han säger: ”Låt oss försöka föreställa oss vad som skulle ha hänt om en mans äktenskap med sin adoptivsons före detta hustru [vilket vid den tiden ansågs vara otillåtet] hade blivit tillåtet under den mekkanska perioden; eller om den lokala sedvänjan Thihar [en tidigare arabisk tradition där en man skiljer sig från sin hustru som bestraffning utan att samtycka till skilsmässa] också hade förbjudits under den mekkanska perioden. Dessa sekundära frågor skulle ha sysselsatt människorna och den stora Sanning som islam betonar, Sanningen att ’det finns ingen gudom utom Allah och Muhammad är Allahs Sändebud’, skulle ha gått förlorad i de häftiga diskussionerna! Säkerligen skulle den grundläggande och stora Sanningen ha gått förlorad. Dessutom skulle de inte ha kunnat förstå skälen till sådan lagstiftning från första början, eftersom de ännu inte hade förstått

begreppet underkastelse inför Allah, deras Skapare. På samma sätt skulle alla andra skyldigheter ha framstått som meningslösa för dem.”

Här betonar Dr Ali att bud och skyldigheter som inte genomdrivs vid rätt tidpunkt inte kommer att medföra några fördelar.

Det femte skälet: Att förbereda det lämpliga sammanhanget för genomförandet av lagar

Dr Ali säger: ”Varje bud eller föreskrift behöver ett lämpligt sammanhang för att fungera. På samma sätt som blommor inte kan gro utan lämplig jord, temperatur och ljus, kan föreskrifter och lagstiftning inte heller fungera utan det rätta sammanhanget. För att de islamiska lagarna ska kunna förhindra fördärv och åstadkomma nytta för mänskligheten kräver de att följande kriterier upprättas:

A. För det första: Närvaron av individer med särskilda egenskaper.
B. För det andra: Förekomsten av ett särskilt socialt sammanhang och samhälle.
C. För det tredje: Förekomsten av en makt som övervakar genomförandet av lagarna, bestraffar dem som bryter mot reglerna och förhindrar att andra lagar eller traditioner övertrumfar de islamiska lagarnas syften och undergräver deras resultat.”

Det är nödvändigt att de islamiska lagarna uppenbaras för individer som kännetecknas av vissa egenskaper för att de ska kunna acceptera dem samt överge allt som har förbjudits. Det är av avgörande betydelse att dessa individer är av ett visst slag. Denna särskilda typ av individ är någon som är tillfreds med att uppriktigt dyrka, älska och vörda Allah. När de därför befalls att genomföra eller avstå från en viss sak är de beredda att villigt och med glädje lyda.

På samma sätt är det nödvändigt att upprätta ett socialt sammanhang i form av ett samhälle som underlättar förpliktelsen och efterlevnaden av de islamiska principerna. De måste alla stå tillsammans för att hjälpa varandra att lyda Allah (swt), avstå från det förbjudna och fullgöra skyldigheterna. Förekomsten av ett integrerat samhälle hjälpte sannerligen Sändebudets (sas) följeslagare att aktivt genomföra lagar och lagstiftning, på samma sätt som detta samhälle hjälpte dem att avstå från förbjudna handlingar. Trots svårigheten i att avstå från dessa handlingar kunde följeslagarna med lätthet göra det, eftersom de var disciplinerade och påverkade av den islamiska kärntron som var djupt rotad i deras hjärtan.

Det tredje villkoret är att det måste finnas en makt liknande den som Sändebudet (sas) hade i Medina. I Mecka hade han (sas) ingen makt över sig själv eller andra. Å andra sidan hade han (sas) ensam makten att styra och förvalta i Medina. Därför måste det finnas en styrande makt kapabel att upprätta och genomföra lagar, förhindra överträdelser av dessa lagar, belöna lydnad och bestraffa överträdelser av dessa lagar.

Därför måste dessa tre villkor vara uppfyllda för att man ska lyckas med att upprätta de islamiska lagarna: förekomsten av vissa särskilda individer, upprättandet av ett samhälle som samarbetar i rättfärdighet och gudsfruktan samt en stark muslimsk makt och auktoritet som är kapabel att reglera och förvalta angelägenheter på deras rätta sätt.

Qutub säger: ”**Ett av islams praktiska tillvägagångssätt var att avstå från att genomdriva skyldigheter och ansvar om de avgörande förutsättningarna och faktorerna för deras framgång inte förelåg. Som exempel hade de tidigare muslimerna i Mecka ännu inte erhållit makt inom det samhälle där de levde, och därför var de endast ålagda att fullgöra ett fåtal individuella skyldigheter inom gränserna för sin förmåga. När muslimerna däremot upprättade ett samhälle och erhöll auktoritet i Medina började lagarna och buden följa på varandra, eftersom sammanhanget var lämpat för ett korrekt genomförande och efterlevnad av dessa lagar**.” (Ur ”I Koranens skugga”)

Eftersom vi strävar efter att återupprätta islam och kalla till Allah genom att följa det första muslimska samhällets stadier och steg, hjälper förståelsen av visdomen och skälen bakom den gradvisa utvecklingen av den islamiska Sharian oss att härleda de lämpliga principerna för det aktuella stadiet, samtidigt som vi känner tillfredsställelse och trygghet. Det hjälper oss också att bygga upp samhället utan att överbelasta det med outhärdliga skyldigheter. Dessutom hjälper det oss att förhålla oss till samhället på ett praktiskt sätt som kommer att leda till upprättandet av islam och dess grundprinciper. Dessa grundprinciper måste upprättas innan samhället engageras i islams detaljer och sekundära principer och innan det ges möjlighet att angripa oss på grund av en felaktig förståelse av islam.

Skälen bakom lagstiftningens gradvisa utveckling är således följande:

1) För det första: Att visa vänlighet mot människor
2) För det andra: En gradvis utveckling av principerna var mer ägnad att vinna människors acceptans
3) För det tredje: Att förbereda individerna genom att förändra deras uppfattning om olika frågor
4) För det fjärde: Att rädda människor från den oordning som uppstår genom att de fördjupar sig i detaljerna i de islamiska lagarna samtidigt som de försummar grundprinciperna
5) För det femte: Att förbereda det lämpliga sammanhanget för genomförandet av lagar

Den gradvisa utvecklingen i tillämpningen av islamiska lagar

Vid denna punkt kan vi undra om den gradvisa utvecklingen i tillämpningen av lagar är tillåten under alla omständigheter och i alla frågor, eller om det finns vissa områden där

den är oacceptabel. Det råder inget tvivel om att det finns vissa områden där en gradvis tillämpning av principerna inte accepteras på grund av deras natur. Till exempel:

Den islamiska kärntrons grundprinciper: gradvis utveckling är oacceptabel inom detta område, eftersom den islamiska kärntron är det som avgör och definierar islam. Därför kan gradualism och gradvis utveckling inte tillämpas i frågan om Tawhid (att uteslutande tillskriva Allah Allahs högsta egenskaper och rättigheter). Det är obligatoriskt att verkligen upprätta Tawhid och fullständigt avstå från Shirk (att sätta medhjälpare vid Allahs sida). Det är på samma sätt viktigt för varje individ som är intresserad av att verkligen bli muslim att fullkomna sin Tawhid och avstå från alla frågor som leder till Shirk. Detta är således islams första och grundläggande stadium och måste finnas i alla muslimer. Dessutom måste varje angelägenhet eller fråga som påverkar ens Tawhid överges omedelbart. Man kan således inte ta tid på sig för att gradvis avstå från sådana angelägenheter; de måste i stället överges omedelbart.

Etik: det andra området där gradvis utveckling och gradualism inte kan tillämpas är inom etikens område. Muslimer är skyldiga att vid alla tidpunkter följa den islamiska etiken och dess principer. Därför finner vi att etiska principer betonas utförligt i de verser som uppenbarades under perioden i Mecka, såsom: Sura Al-Furqan, Sura Al-Muminun, Sura Al-Maarij osv. Koranens verser från Meckaperioden reglerade och fastställde den moral och etik som muslimer skulle följa och kännetecknas av.

Det finns ytterligare två områden inom lagstiftningen där gradvis utveckling och gradualism inte är tillåtna. Det ena av dessa områden berör individen och det andra berör samhället.

Det råder inget tvivel om att en muslim är skyldig att vid alla tidpunkter fullgöra sina personliga skyldigheter, förutsatt att fullgörandet av dessa skyldigheter inte är beroende av andra. Detta är således regeln för de islamiska skyldigheter som berör individen, och den gäller för vårt stadium på samma sätt som den gällde för det första muslimska samhället.

I slutändan har Sharians lagstiftning fullbordats och vi är skyldiga att tillämpa den i sin helhet. Trots detta finns det ibland hinder och svårigheter som förhindrar oss från att genomföra Sharian. Dessa hinder består antingen i att vi på grund av omständigheter och svaghet är oförmögna att verkställa vissa lagar, eller i att vissa fördelar kräver att vi gradvis går framåt i tillämpningen av vissa lagar. Därför är vi tvungna att skjuta upp tillämpningen av vissa lagar.

Regeln för de skyldigheter som är specifika för varje individ är att de måste fullgöras vid alla tidpunkter så länge deras fullgörande inte är beroende av andra och dessa skyldigheter inte orsakar skada.

De lagar och skyldigheter där man kan tillämpa gradualism och gradvis utveckling vid genomförandet delas således in i två kategorier. Den första kategorin utgörs av de

skyldigheter och lagar som är specifika för varje individ, och den andra är den som riktar sig till samhället som helhet. Regeln och normen för den första kategorin av lagar har klargjorts.

Vad gäller den andra kategorin, det vill säga den skyldighet som berör samhället som helhet, är regeln att dessa måste tillämpas vid alla tidpunkter, förutsatt att de är förenliga med prioriteringarna och inte orsakar skada.

Det finns andra områden inom den islamiska Sharian där man kan tillämpa principen om gradualism, såsom sociala seder och bruk. Dessa förändras emellertid över tid, liksom de förändras från plats till plats på grund av de skilda sedvänjorna i varje samhälle. Därför kan skyldigheter som tidigare krävdes av samhället som helhet inte nödvändigtvis vara det i vår tid.

Till exempel var det förr ett kriterium på manlighet och generositet att dricka vin, och en person var skyldig att bjuda sina gäster på alkohol, annars skulle han bli förolämpad. I dag betraktas vin inte på samma sätt (bland befolkningarna i Mellanöstern), och därför är det som tidigare var en social skyldighet inte längre det i dag.

Frågorna kring adoption har också upphört. Även om vissa människor fortfarande adopterar barn betraktas det som en personlig angelägenhet snarare än som en sedvänja, en trosföreställning och ett system, såsom fallet var under den föregående jahilliya. Adoption var för de tidigare jahili-araberna en trosföreställning, en tradition och en

system genom vilket en adopterad son placerades i samma ställning som en biologisk son och där samma arvsregler tillämpades. Å andra sidan finns det andra sedvänjor som människor i denna tid betraktar som traditioner och sociala skyldigheter, varvid en person som inte följer dem skulle kritiseras eller till och med utsättas för skada.

Därför måste muslimer skilja mellan skyldigheter som berör varje individ och som inte är relaterade till andra, och skyldigheter som åläggs samhället som helhet och som kräver gradvis utveckling och gradualism. Till exempel är hälsandet på kvinnor på ett visst sätt och det fria umgänget mellan män och kvinnor ett vanligt förekommande fenomen i väst, liksom i andra samhällen såsom de egyptiska och libanesiska samhällena, vilka har påverkats av västerländska samhällen. Därför kommer skälet till att överge denna sedvänja inte att förstås, och den som gör det kommer att betraktas som vanhedrande. Därför bör muslimen gradvis överge denna handling i stället för att omedelbart avstå från den. Han måste dock hålla i minnet att det slutliga målet är att avstå från och överge denna företeelse.

På samma sätt betraktades tagandet av ränta på skulder som en ekonomisk nödvändighet och en grundläggande faktor i ekonomin i arabiska och icke-arabiska jahili-samhällen. Därför hörde verserna som förbjuder ränta till de sista buden som uppenbarades, eftersom detta var en djupt rotad tradition som behövde avskaffas

gradvis, såsom vi har sett i frågorna om alkohol och adoption. Alla dessa frågor behandlades således gradvis tills de slutligen nådde den form som Allah (swt) ville.

Vi har också sett gradvisa förändringar i seder, traditioner och relationer med andra samhällen. En sådan fråga är behandlingen av fiender som tillfångatagits under Kamp: sättet att behandla dem började med antingen att benåda dem eller döda dem. Allahs Sändebud (sas) klandrades för att han inte dödade fångarna från det första stora slaget, slaget vid Badr. Därefter gav Allah (swt) imamen möjligheten att antingen döda eller frige fången.

Att ta ränta eller ägna sig åt andra förbjudna ekonomiska verksamheter krävde således ett gradvis förbud, eftersom dessa företeelser var djupt rotade och allmänt accepterade vid denna tid, och nationen behövde också förberedas för att acceptera de nya tillåtna förhållningssätten. En sådan gradvis hantering som slutligen ledde till förbud mot ekonomiska missförhållanden var nödvändig för att inte orsaka en förvirrande kris i samhällets relationer, resurser och verksamheter.

Riktlinjerna och de vägledande principerna för den gradvisa utvecklingen i tillämpningen av islamiska lagar

Slutligen har vi nått fram till de vägledande principerna för den gradvisa utvecklingen i tillämpningen av islamiska lagar. Vilka är riktlinjerna och de vägledande principerna för den gradvisa utvecklingen i tillämpningen av buden enligt de muslimska lärda och föregångarna? Här behöver vi citera några av våra tidigare muslimska lärda.

De vägledande principerna för den gradvisa utvecklingen i tillämpningen av lagar kan sammanfattas i tre punkter:

Den första: Den dynamiska lagstiftningen

Den andra: Att vara medveten om Sharians syften

Den tredje: Att förstå de rättsliga principerna

Den första vägledande principen – Den dynamiska granskningen av principerna:

Detta innebär att ett rättsligt avgörande eller en lag upphör att tillämpas när dess grund och orsaker upphör, genom uppenbarelsen av ett gudomligt bud. Detta skiljer sig avsevärt från det som benämns ”upphävande av ett rättsligt avgörande”. I det senare fallet upphävs rättsliga avgöranden genom Allahs (swt) vilja och inte därför att de faktorer som ledde till deras lagstiftning har upphört.

Att förstå den avgörande skillnaden mellan den dynamiska granskningen av principerna och upphävandet av lagstiftning leder till en förändring av ens syn på rättsliga principer. I den första typen, som vi benämnde den dynamiska granskningen av rättsliga avgöranden, dras de lagstiftade principerna och lagarna tillbaka därför att de faktorer som ledde till deras lagstiftning har upphört. När dessa faktorer återkommer träder

principerna och lagarna således åter i kraft. Våra lärda grundar sin uppfattning på denna princip och fastslår att varje lag som har dragits tillbaka inte därmed har upphävts. Det finns i stället vissa lagar som har dragits tillbaka för att aldrig mer tillämpas, och andra som åter kommer att tillämpas om de bakomliggande faktorerna åter föreligger.

Imam Al-Zarkashi förklarade principen om dynamisk granskning av rättsliga avgöranden genom följande exempel som rör skyldigheten att påbjuda det rätta och förbjuda det orätta. Han säger: ”Ett exempel på denna princip är Ayah:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ ﴾ [المائدة: ١٠٥]

”O ni som tror! Ni ansvarar för era egna själar …” (Sura Al-Ma’ida 5:105)

Detta gudomliga bud uppenbarades under de inledande stadierna; när muslimerna emellertid blev starka ålades de att med kraft påbjuda det rätta och förbjuda det orätta. När muslimerna däremot åter befinner sig i ett tillstånd av svaghet, vilket de kommer att göra såsom Allahs Sändebud (sas) har berättat för oss: ’Islam började som något främmande och kommer att återgå till att vara främmande, så välsignade är de främmande.’ (Källa: Sahih Muslim: 145), kommer de att återgå till det tidigare gudomliga budet: ’Ni ansvarar för era egna själar.’ Till stöd för detta sade Allahs Sändebud (sas) också: ’Men när ni ser snålhet åtlydas, människor följa sina begär, världsliga intressen föredras och var och en vara hänförd av sin egen åsikt, då skall ni ta hand om er själva.’

Allah är den Barmhärtigaste och den Vise, och Han befallde Sitt Sändebud (sas) att inta den hållning som passade muslimernas svaghet och deras brist på fysisk kontroll. När de emellertid blev starka, kapabla att utöva kontroll och segerrika, befallde Han dem det som passade dem i detta stadium av styrka: att påbjuda det goda och förbjuda det onda samt att kräva att de otroende valde mellan att övergå till islam eller betala Jizyah (skatt), om de tillhörde Skriftens folk, och mellan islam eller kamp, om de inte tillhörde Skriftens folk.

Sammanfattningsvis är således den gudomliga ordningen att vara icke-konfrontativ när man är svag och att övergå till kamp när man är stark och mäktig två aspekter av denna dynamiska lagstiftning, vilken växlar fram och tillbaka beroende på sammanhanget, nämligen den fysiska auktoritet som muslimerna kan utöva över samhället. Ingen av dessa aspekter av lagstiftningen upphäver någonsin den andra.”

Ett annat exempel har återgivits för oss av Imam Al-Shafei. Han säger: ”Yahya återgav för mig från Malik, från Abdullah ibn Abi Bakr, att Abdullah ibn Waqid sade: ’Allahs Sändebud (sas) förbjöd att man åt köttet från offerdjuren efter tre dagar.’ Abdullah ibn Abi Bakr sade: ’Jag nämnde detta för Amra bint Abd ar-Rahman, och hon bekräftade att han hade talat sanning, eftersom hon hade hört A’isha, Allahs Sändebuds (sas) hustru, säga: ”Några människor från öknen kom vid tiden för offret under Allahs Sändebuds (sas) tid, och Allahs Sändebud (sas) sade: ’Förvara det i tre dagar och ge det som blir

över som sadaqa.'" Hon sade att någon därefter sade till Allahs Sändebud (sas) att människorna hade varit vana vid att använda

av sina offerdjur genom att smälta fettet och bereda skinnen. Allahs Sändebud (sas) sade då: "Vad är det med det?" De svarade: "Du har förbjudit köttet från offerdjuren efter tre dagar." Allahs Sändebud (sas) sade då: "Jag förbjöd er detta endast med anledning av de människor som kom till er. Ät, ge sadaqa och förvara." Med "dessa människor" avsåg han de fattiga människor som kom till Medina.

Al-Shafei (ra) kommenterade således: "Tillåtelsen att förvara, liksom att äta och ge en del som välgörenhet, gäller under förhållanden av välstånd, men när det råder hungersnöd är det förbjudet att förvara; man får endast äta under tre dagar och resten måste ges som välgörenhet."

Ett tredje exempel framfördes av Sheikh al-Islam, Ibn Taimiah, beträffande Allahs Sändebuds (sas) avrättning av hycklare efter att de hade tillkännagivit sin otro. Ibn Taimiah sade: "Man kan fråga: varför dödade inte Allahs Sändebud hycklarna innan de tillkännagav sin otro, eftersom han visste vilka de var (genom gudomlig uppenbarelse som endast var känd för honom)? Svaret kan vara ett av två skäl:

Det första är att majoriteten av dem inte gjorde uttalanden som otvetydigt bevisade deras otro.

Det andra är att Sändebudet (sas) fruktade att dödandet av dem faktiskt skulle leda till betydligt större skada än att lämna dem i fred. Han uttryckte denna fruktan när han sade: "så att människorna inte säger att Muhammad dödar sina följeslagare." Vi lär oss mycket om den dynamiska och gradvisa tillämpningen av islamiska rättsliga avgöranden genom det sätt på vilket Allahs Sändebud hanterade denna fråga. När Allahs Sändebud och hans följeslagare var svaga i Mecka var Kamp förbjuden. Därefter, när de utvandrade till Medina och hade ett hemland där de hade makt, kontroll och frihet, beordrades de inledningsvis att leva i fred med dem som inte öppet tillkännagav sin fientlighet, såsom Sändebudet uttryckte ovan, och detta för att inte skrämma de omgivande araber som iakttog muslimerna och själva övervägde att övergå till islam. Om Allah, den Allsmäktige, vid denna tidpunkt hade beordrat dem att bestraffa hycklarna, skulle dessa utomstående iakttagare, som inte kände till de fullständiga omständigheterna kring islam och de rättsliga avgörandena beträffande hycklarna, felaktigt ha fruktat att muslimer kunde avrättas utan någon uppenbar anledning. Denna hållning ålades muslimerna när Allah (swt) uppenbarade dessa verser för Sitt Sändebud:

﴿ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذَاهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴾[الأحزاب: ٤٨]

”Och lyd inte de otroende och hycklarna, och bry dig inte om deras oförrätter, utan sätt din tillit till Allah. Och Allah är tillräcklig som den som förvaltar alla angelägenheter.” (Sura Al-Ahzab 33:48)

Denna Sura uppenbarades i Medina efter slaget vid Al-Khandaq. Allah beordrade Sitt Sändebud att inte fästa någon uppmärksamhet vid de otroendes och hycklarnas oförrätter och därmed undvika att angripa dem för att inte orsaka någon oordning och förvirring. Detta tillstånd bestod tills Mecka öppnades för islam och de omgivande arabiska stammarna övergick till islam. Sändebudet började kämpa mot romarna och Sura At-Tawbah uppenbarades. Vid denna tidpunkt närmade sig alla religionens rättsliga avgöranden sin fullständiga form, såsom Kamp, Hajj och det med kraft genomdrivna påbjudandet av det goda, eftersom religionen var fast etablerad, klart förstådd och genomdriven med makt. När de slutliga stadierna närmade sig, tre månader före Sändebudets död, beordrade Allah (swt) muslimerna att avsluta alla fördrag med de otroende genom versen:

﴿ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ ﴾ [التوبة: ٧٣]

”*O Sändebud! Kämpa mot de otroende och hycklarna och var sträng mot dem …*” (Sura At-Tawbah 9:73)

Från och med då ersatte denna vers den föregående heliga versen:

﴿ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعْ أَذَاهُمْ ﴾ [الأحزاب: ٤٨]

”*Och lyd inte de otroende och hycklarna, och bry dig inte om deras oförrätter, utan sätt din tillit till Allah. Och Allah är tillräcklig som den som förvaltar alla angelägenheter*.” (Sura Al-Ahzab 33:48)

Vid detta fullt utvecklade stadium av den islamiska staten hade en känd hycklare ingen möjlighet att få medkänsla eller stöd om han bestraffades såsom den gudomliga lagen föreskrev. Viktigast av allt var att ingen otroende i Medina eller dess omgivningar längre kunde bli förvirrad och tro att Muhammad (sas) helt enkelt dödade sina följeslagare utan rättfärdigande. Det stod nu klart att Allah hade beordrat Sändebudet och muslimerna att öppet kämpa mot de otroende och vara stränga mot dem. Efter att religionen hade fullbordats uppenbarade Allah slutligen:

﴿ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ ﴾ [المائدة: ٣]

”*Denna dag har Jag fullkomnat er religion åt er.”* (Sura Al-Ma’ida 5:3)

Vi lär oss således här att när hycklaren är stark och vi fruktar en större oordning inom nationen om vi dödar honom än om vi lämnar honom i fred, tillämpar vi det gudomliga budet ”och bry dig inte om deras oförrätter”, precis som när vi är oförmögna att kämpa. I detta tillstånd av svaghet bör vi tillämpa verserna om förbud mot Kamp och om förlåtelse, och när vi är starka och överlägsna befalls vi genom Allahs ord: ”*Kämpa mot de otroende och hycklarna och var sträng mot dem.*”

Här kommenterar Dr. Ali Abd Al-Jabbar: ”Det är således på detta sätt som muslimen dynamiskt går från ett rättsligt avgörande till ett annat; inte utifrån personliga önskningar, utan på grundval av religionens fastställda kriterier. Om alla kriterier och förutsättningar är uppfyllda går han således vidare till Allahs mest långtgående bud.”

I islam utvecklas således rättsliga avgöranden dynamiskt till andra rättsliga avgöranden just därför att kriterierna och förutsättningarna för ett nytt stadium har uppfyllts. Om situationen däremot förändras och dessa kriterier inte längre föreligger, är normen att återgå till det tidigare stadiet och dess rättsliga avgöranden. Detta är således den första vägledande principen för den gradvisa tillämpningen av rättsliga avgöranden i islam.

Den andra vägledande principen – att vara medveten om Sharians syften:

För att klargöra denna punkt säger Imam Ibn Al-Qayyim – må Allah välsigna honom –: ”Sharian är uppbyggd på grunden att gagna människorna, inte endast i deras världsliga liv utan även på Domedagen; den representerar den yttersta rättvisan, barmhärtigheten, nyttan och förnuftet. Därför är varje föreskrift som innefattar minsta orättvisa, hårdhet, ogiltighet eller meningslöshet med säkerhet inte en del av den gudomliga lagen, Sharian, och även om den har tolkats som sådan är denna tolkning felaktig.”

Ibn Al-Qayyim framför därefter ett exempel som visar hans store läromästare Ibn Taimiahs kunskap och visdom: ”Jag hörde Sheikh al-Islam, Ibn Taimiah – må Allah helga hans själ och lysa upp hans grav – säga: ’Jag passerade tillsammans med min vän förbi några av tatarerna (de mongoliska inkräktarna ledda av Djingis Khan, vilka förde med sig förstörelse och omfattande blodsutgjutelse till den islamiska världen) under tiden för deras styre, och de var berusade. Mina vänner kritiserade dem då för att de berusade sig, men jag kritiserade i min tur mina vänner och sade till dem att Allah har förbjudit alkohol därför att den distraherarmänniskor från att dyrka Allah och från bönen, men tatarernas drickande distraherar dem från att döda människor, ta familjer till fånga och lägga beslag på människors förmögenheter; låt dem därför berusa sig, så kommer människorna att känna sig trygga.”

Dr. Ali Abd Al-Jabbar kommenterar också: ”Att fördöma och förbjuda det onda är inte ett mål i sig, utan ett medel för att uppnå det goda som Allah och Hans Sändebud önskar. Om fördömandet och förbjudandet av ett visst ont därför skulle leda till ett ännu större ont som Allah avskyr, blir det i sig förbjudet att förbjuda detta ursprungliga onda. Allahs

Sändebud hade förvisso sett många onda handlingar begås i Mecka, till exempel kvinnor som gick runt Ka'bah utan kläder och många former av otukt, men han fördömde inte något av detta. Sändebudet (sas) var tvunget att fördöma och undanröja det värsta onda av dem alla – att sätta medhjälpare vid Allahs sida (shirk) – och han var tvungen att påbjuda det goda som är av allra största betydelse – Tawheed och underkastelse under Allah. Han visste också att varje försök att förändra dessa andra onda företeelser, vilka är följder av shirk, skulle vara meningslöst och bortkastad möda. Att vara medveten om Sharians avsikter kan i själva verket leda till att vi skjuter upp verkställandet av vissa bud, eftersom deras tillämpning vid just den tidpunkten och i det sammanhanget skulle strida mot Sharians avsikter."

Således måste Sharians syften beaktas innan ett beslut eller rättsligt avgörande verkställs. Allahs Sändebud (sas) gav muslimerna rådet: "Umgås endast med en troende, och låt endast en man som fruktar Allah dela dina måltider med dig." Detta råd är helt riktigt inom det islamiska samhället, där den otroende eller hycklaren bör finna sig avvisad och där allt omkring honom uppmuntrar honom att återvända till islam för att återförenas med muslimerna; denna sociala utestängning blir i själva verket den bästa hjälpen för honom. Om vi däremot tog detta råd och tillämpade det nu, i en tid då islams sanna form har blivit främmande, skulle vi bryta banden med alla människor. Vi skulle till slut bojkotta våra fäder och familjer; vem skulle vi då kalla till islam? Om vi således tillämpade detta uttalande av Allahs Sändebud (sas) i dag, skulle vi undvika ett ont men orsaka ett större ont. Om vi däremot tills vidare sköt upp tillämpningen av denna princip, skulle vi umgås med de otroende, knyta band till dem och bjuda in dem till våra hem så att de delar en del av sina liv med oss, och vi skulle därmed få möjlighet att kalla dem till islam och vägleda dem mot Sanningen. Detta är exakt vad vi är avsedda att göra i detta stadium, och den motsatta hållningen skulle i själva verket innebära olydnad och en överträdelse av Sharians syften.

Den sista vägledande principen – förståelse av de rättsliga principerna:

En rättslig princip – enligt juristernas definition – är en övergripande grundprincip som kan utgöra grunden för att härleda detaljerade rättsliga avgöranden. Detta är ett område som är känt som rättsvetenskap.

När vi således tydligt förstår kärnan i de rättsliga principerna kan vi korrekt härleda rättsliga avgöranden i många mindre frågor, även om vi inte känner till den fullständiga rättsvetenskap som är knuten till vissa frågor.

Rättsliga principer inom rättsvetenskapen är viktiga därför att:

För det första: De utvecklar den rättslärdes förmåga, så att de kan hjälpa honom att härleda de korrekta rättsliga avgörandena i många frågor som rör rättsvetenskapen.

För det andra: De systematiserar alla de små detaljer som är svåra att memorera och återkalla.

För det tredje: De uppfyller målet att vara medveten om Sharians syften, eftersom kunskap om de övergripande principer som utgör rättsvetenskapens grund hjälper oss att förstå Sharians mål och syften.islamiska lagen. Att exempelvis känna till den rättsliga principen ”undanröjande av skada” innebär att vi förstår att ett av den islamiska lagens syften är att undanröja allt som kan skada människor.

Ett annat exempel på en rättslig princip är: ”Om fullgörandet av två skyldigheter står i konflikt med varandra, måste den större skyldigheten ges företräde.” Om vi vill fullgöra en skyldighet men detta hindrar oss från att fullgöra en annan skyldighet som är viktigare, måste vi skjuta upp den mindre viktiga skyldigheten.

På samma sätt finns en annan princip: ”Svårighet kräver lättnad.” Det finns således många rättsliga principer.

När vi förstår alla dessa fakta kommer vi att inse att dessa rättsliga principer i själva verket stöder användningen av gradvis progression inom islam. När vi faktiskt tillämpar de rättsliga principerna i verkligheten finner vi oss skyldiga att skjuta upp tillämpningen av vissa föreskrifter på grund av de rättsliga principerna och Sharians syften, eftersom en omedelbar tillämpning i själva verket kan stå i strid med större skyldigheter. Vi kan också finna oss utföra vissa felaktiga handlingar därför att avhållsamhet från dem skulle leda till fler felaktiga handlingar. Ett exempel på detta är frågan om män som rakar sina skägg. Att låta skägget växa är, enligt juristerna, en skyldighet för män, men att låta skägget växa i vår tid hindrar muslimens rörelsefrihet inom samhällen som visar fientlighet mot varje islamisk hållning. Ett annat exempel är ansiktsslöjan för kvinnor; även om den endast är en rekommenderad sedvänja inom islam bör den ändå läggas åt sidan, eftersom den ger muslimer ett särskilt kännetecken som hindrar deras rörelsefrihet. På samma sätt är kläder i västerländsk stil, såsom skjortor och byxor, inte det bästa valet av klädsel, men vi behöver leva på ett visst sätt för att undvika att särskiljas och utsättas för större faror. När vi förstår rättsvetenskapens principer kan vi således härleda många rättsliga avgöranden i frågor som dessa, vilka är lämpliga för det stadium av rörelsen som vi står inför.

Detta är således de tre vägledande principerna för den gradvisa tillämpningen inom islam: den dynamiska lagstiftningen, medvetenhet om Sharians syften samt förståelse av islams grundläggande rättsliga principer. I själva verket var det dessa principer som våra tidigare lärda grundade och undervisade principen om gradualism inom islam på, även om de inte benämnde den som sådan.

Vi måste förstå att vi är skyldiga att tillämpa gradualism på samma sätt som de första muslimerna gjorde, eftersom vi genomgår liknande stadier och faser.

Tyvärr är många samtida lärda inte medvetna om betydelsen av principen om gradualism, och följaktligen ägnar islamiska förkunnare som deltar i islamiska rörelser inte den minsta uppmärksamhet åt denna fråga. En sådan okunskap och brist på

uppmärksamhet får inte leda till tvekan i vårt tänkande eller få oss att betvivla sanningen i denna fråga, eftersom denna fråga egentligen inte behöver något yttre bevis, såsom vi tidigare har konstaterat. Vi lägger emellertid fram bevis enbart för att bekräfta sanningen och inge oss själva trygghet. Följande ord från Allah (swt) är fullt tillräckliga för att för en muslim bevisa legitimiteten hos principen om gradualism:

﴿ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ﴾ [البقرة: ٢٨٦]

”Allah belastar inte en själ utöver dess förmåga.” (Sura Al-Baqarah 2:286)

Denna vers klargör för oss att människan inte klandras eller straffas för att underlåta något som hon är oförmögen att göra. Om du således befinner dig i ett jahiliskt samhälle klandras du inte för att inte tillämpa Sharia fullständigt. På samma sätt gäller att om en muslim befinner sig i en situation där han måste välja mellan två skyldigheter, är han befalld att skjuta upp den mindre skyldigheten för att kunna fullgöra den större. Om exempelvis en tjuv vill döda din son och du har möjlighet att betala en lösensumma, skulle du offra pengarna för att rädda din son, även om det också är skyldigheter att stå upp mot angriparen, bevara din heder och visa mod. När du emellertid finner att ett motstånd mot angriparen skulle utsätta dig och din son för större och outhärdliga faror, väljer du att offra de mindre skyldigheterna för att fullgöra den större skyldigheten, vilken är att rädda din son.

Det var exakt vad en av Allahs Sändebuds (sas) följeslagare gjorde när han såg Omar Ibn Al-Khattab, före Omars övergång till islam, vara på väg för att döda Sändebudet (sas). Följeslagaren fördröjde Omar genom att rikta hans uppmärksamhet mot hans syster och svåger. Han sade till Omar: ”O Omar, varför slutar du inte att bedra dig själv och börjar i stället lösa problemen inom din egen familj först; din syster och hennes make har övergått till islam!” Denne muslim försökte rädda Allahs Sändebud (sas), eftersom dödandet av honom skulle innebära den större faran och synden, även om räddandet av Sändebudet (sas) skulle leda till att Omars syster Fatima (ra) och hennes make Saied Ibn Zaid (ra) dödades. Trots att förlusten av dem skulle vara stor, skulle den vara mindre farlig och inte leda till lika katastrofala följder för den islamiska rörelsen som Sändebudets (sas) död. Denne följeslagare offrade således i praktiken Fatima och Saied för att rädda Sändebudet (sas); med andra ord utförde han en ond handling för att förhindra ett större ont. Det var på detta sätt som de tidigare muslimerna intuitivt var medvetna om sådana angelägenheter, och det är på detta sätt som en seriös, realistisk och omdömesgill muslim skulle handla genom att använda sitt förnuft för att bedöma.

Vi har således lagt fram de rättsliga bevisen för denna fråga i syfte att försäkra oss om sanningen att vi lyder Allahs befallningar och dyrkar Honom, oavsett vad som sägs om oss.

Det muslimska samhället

Vi ska nu diskutera ett ämne som är djupt förbundet med frågan om Kamp för Allahs sak, och denna fråga är det muslimska samhället, dess betydelse i muslimernas liv och dess betydelse inom den gudomliga lagen och metodologin.

Vi vill upprepa och betona att alla de grundprinciper som bygger på islams största grundval – frågan om Tawheed och förklaringen att ”det finns ingen gudom utom Allah” – i själva verket är intuitiva.

När någon verkligen förstår vittnesbördet ”det finns ingen gudom utom Allah” och begriper allt som det omfattar samt dess väsen och mål, kommer han säkerligen att inse att det finns nödvändiga medel som krävs för att tillämpa denna Sanning. Vidare är de medel som förverkligar den praktiska tillämpningen av denna stora Sanning intuitiva för muslimen och behöver inga yttre bevis.

När vi väl förstår att ”det finns ingen gudom utom Allah” i grunden innebär att upprätta Allahs herravälde på jorden, bör vi inse att det måste finnas en metod som förbinder människorna med deras Herre och Skapare. Det måste också finnas ett livssystem som deras Allsmäktige Härskare befaller dem att tillämpa; ett system som människorna måste kämpa för att upprätta. Därmed blir Kamp, frågor som rör den islamiska metodologin, efterlevnaden och lydnaden av allt som islam kräver samt upprättandet av ett muslimskt samhälle alla intuitiva angelägenheter som är nödvändiga för att upprätta islam. Alla dessa angelägenheter är i själva verket självklara och vittnar om den troendes sanna tro. Med andra ord är alla dessa frågor en naturlig följd när någon tror på den stora Sanningen ”det finns ingen gudom utom Allah”. Sambandet mellan islam och ett muslimskt samhälle är uppenbart. Nödvändigheten av att bilda ett muslimskt samhälle är av liknande betydelse som alla andra begrepp inom islam, såsom Kamp, lagstiftning, suveränitet, förpliktelse och lydnad. Alla dessa är i själva verket förbundna med islams grundläggande fundament: ”Det finns ingen gudom utom Allah.”

Vidare finner vi att dessa frågor aldrig sysselsatte Sändebudets (sas) följeslagare eller de muslimska generationer som efterträdde dem. De blev aldrig föremål för studier, forskning, debatter eller insamling av bevis och belägg. De tidigare muslimerna förstod dessa frågor när de väl hade förstått denna Religions väsen, och därför fördjupade de sig aldrig i dessa frågor.

När muslimerna däremot började försvagas och splittras började källor från andra kulturer påverka deras kultur och kunskap. Därefter inleddes diskussioner och debatter om det muslimska samhällets betydelse, skyldigheten till förpliktelse och lydnad, klargörandet av Allahs egenskaper samt Hans rättigheter över Sin skapelse och frågan om Kamp.

I slutändan gäller att ju mer människorna fjärmas från islams stora och intuitiva fundament, desto mer förvandlas sådana frågor – vilka i grunden härrör från den stora

Sanningen – till problem som kräver en lösning. Det råder dessutom inget tvivel om att vår tids samhällen befinner sig längst bort från islams första epok, vare sig i fråga om den tidsrymd som skiljer de två generationerna åt eller i fråga om vår bristande efterlevnad av islam i jämförelse med den första generationen. Därför finner vi att dessa frågor i denna tid görs till förbryllande dilemman och utsätts för förvrängning, hån, debatter, missförstånd och onda avsikter.

När vi i själva verket närmar oss och begrundar den grundläggande frågan – vilken är den centrala trosövertygelsen ”det finns ingen gudom utom Allah” – finner vi att det inte finns något behov av ytterligare bevis och debatter om dessa frågor. Eftersom vi emellertid lever i en bedrövlig verklighet och möter människor som debatterar sådana intuitiva frågor, och till och med debatterar Allahs (swt) existens, finner vi oss tvungna att diskutera och bevisa dessa frågor.

Vi har utförligt behandlat frågan om ”det finns ingen gudom utom Allah”, villkoren för dess upprättande samt allt som är förbundet med den, såsom moral, uppförande och efterlevnad. Vi har också diskuterat den koraniska metodologins natur, nödvändigheten av att börja med att upprätta den islamiska centrala trosövertygelsen, betydelsen av att hålla fast vid denna trosövertygelse utan att ge sig in i sekundära frågor trots att islams fiender provocerar oss att fördjupa oss i dem. Därefter diskuterade vi det islamiska samhällets kännetecken och den korrekta metoden för dess bildande, och slutligen behandlade vi utförligt frågan om Kamp och dess gradvisa stadier samt dess egenskaper som en praktisk och dynamisk rörelse. Efter att ha diskuterat alla dessa frågor kommer vi nu att behandla ämnet det muslimska samhället. Detta ämne – liksom de föregående – emanerar ur den islamiska centrala trosövertygelsen, men trots detta debatterar och tvistar många om det.

Om Kampen är en skyldighet som inte kan fullgöras av utspridda individer utan kräver en organiserad grupp som har samlats för Allahs sak för att kunna genomföras, blir nödvändigheten av att bilda ett samhälle således tydligt uppenbar utan att några ytterligare bevis behöver framläggas. Denna fråga blir i själva verket en allvarlig fråga om islamisk tro och central trosövertygelse för en muslim som ivrigt strävar efter att upprätta Allahs herravälde på jorden.

Det råder inget tvivel om att detta är en viktig inledning, eftersom vi måste vara övertygade om vår Religion. Vi måste vara övertygade om att vår Religion är en klar och rättfram Sanning som gör sig gällande inför varje sanningsenlig och uppriktig människa som helt enkelt eftersträvar Sanningen för dess egen skull. En sådan förnuftig och ärliga människor kommer inte att fråga om självklara frågor såsom nödvändigheten av att bilda ett muslimskt samhälle, Kampen, de obligatoriska plikterna eller nödvändigheten av att styras av den gudomliga lagen!

Denna förvirring återspeglar i själva verket tomheten och bristen hos en individ, eftersom den visar att den som frågar säkerligen inte förstår Religionens kärna. Om

muslimen förstod islams kärna skulle han likna individerna i den första muslimska generationen, vilka varken var förbryllade eller förvirrade över sådana frågor, eftersom de trodde på islam med största allvar, beslutsamhet, klarhet, öppenhet och ärlighet gentemot sig själva.

Varje muslimskt samhälle behöver förvisso uppfatta de islamiska principerna som intuitiva fakta och inte finna något behov av att bevisa dessa självklara fakta. Detta beror inte på brist på bevis, utan snarare på att de i grunden är fakta av yttersta tydlighet. De är lika tydliga som solen en klar dag; ingen kan förneka att solen skiner en sådan dag, såvida han inte är blind, oförnuftig eller en otroende som avsiktligt vill dölja Sanningen. Trots detta är vi skyldiga att bevisa dessa fakta, eftersom människorna behöver ett klargörande av Sanningen.

Nödvändigheten av ett muslimskt samhälles existens

Vi ska tala om denna enkla och medfödda fråga; frågan om nödvändigheten av det muslimska samhället. Det är ett medfött resonemang eftersom mänskligheten är överens om att oavsett syftet kan ingen stor uppgift fullbordas av en enda person eller ens av ett fåtal individer. Mänsklighetens verklighet har alltid varit att människor har bestått av grupper med system och styrts av vissa lagar och regler samt av ett system med belöningar och bestraffningar. En människa är oförmögen att leva ensam och skapades därför från början med en partner. Adam (as) och Eva skapades för att utgöra den första gruppen i mänsklighetens historia. Därefter fortsatte efterföljande generationer att samlas och bilda grupper på ett eller annat sätt. Företeelsen att bilda grupper är således en historisk verklighet som ingen människa kan förneka, oavsett om hon är muslim, jahilisk, kommunist, kapitalist, hindu, buddhist etc. Hela mänskligheten måste samarbeta för att bygga ett samhälle och skydda sina ideologier.

Den enda detalj som islam tillför frågan om att bilda ett samhälle är att islam förbinder den med den islamiska centrala trosövertygelsen och inte gör den till en fråga om val, utan snarare till en skyldighet som måste fullgöras. Jahiliyya kan förklara att bildandet av ett samhälle är nödvändigt, men erbjuder dem som är missnöjda med att ansluta sig till ett samhälle möjligheten att leva någon annanstans. Islam tillåter däremot aldrig detta. I stället förklarar islam att: Förekomsten av ett muslimskt samhälle är islam, och det finns ingen islam utan ett muslimskt samhälle. Vidare är ingen muslim tillåten att överge samhället. Varje muslim måste vara förbunden med samhället, Imamen (ledaren) och metodologin.

Likheterna mellan de jahiliska och islamiska uppfattningarna om samhällen består i att båda bekräftar nödvändigheten av ett samhälle för att bygga upp mänskligt liv, liksom nödvändigheten av att reglera och upprätta det samt trygga det från hunger och rädsla för att utveckla mänskligheten. Skillnaden mellan den islamiska och den jahiliska uppfattningen hänför sig emellertid till det faktum att islam betraktar denna fråga som

en fråga om den centrala trosövertygelsen och ett villkor för tron, så att islam inte anses vara fullständig utan ett samhälle. Muslimer tror att människorna skapades för att dyrka Allah och att detta inte kan förverkligas om det inte finns en grupp muslimer som strävar efter att skydda Allahs Religion så att människorna fullständigt kan dyrka Allah (swt).

Jahiliyya har i själva verket inga yttersta mål; dess mål är helt enkelt att äta och njuta av livet, och därför är bildandet av ett samhälle inte en avgörande fråga för dem och de överlåter det åt varje individs eget val. Det grundar sig därför på individens behov snarare än på samhällets behov och krav för att uppnå vissa mål, och därför tillåter de människor att distansera sig från ett samhälle. Islam ålägger däremot muslimer som verkligen vill tjäna Allah att hålla fast vid det islamiska samhället.Begreppet att samla muslimer i en grupp är obestridligt och kräver ingen debatt, eftersom det är en logisk nödvändighet. När vi således presenterar begreppet det muslimska samhället ser vi det såsom islam ser det: det är en trosfråga, och muslimer kan inte leva som muslimer om de inte lever inom ett samhälle där de samarbetar i goda gärningar och fruktar Allah (swt).

Följande är uttalanden från Sändebudet (sas) beträffande upprättandet av en muslimsk grupp. Koranen är också fylld av föreskrifter som klargör samma fråga; emellertid är Sändebudets (sas) uttalanden betydligt fler i detta avseende. Därutöver kommer vi att definiera innebörden av termen ”grupp” samt liknande termer som den ofta används omväxlande med, trots skillnaderna i deras betydelser. Vi kommer också, om Allah vill, att undersöka den muslimska gruppens grundpelare och fördelarna med att upprätta den.

Slutligen kommer vi att förklara stegen för att bilda den muslimska gruppen, från det första steget till det sista, och vi kommer att beröra andra punkter som rör detta ämne, såsom den muslimska gruppens natur, kännetecken och villkor.

För det första: Uttalanden från Allahs Sändebud (sas) beträffande den muslimska gruppen

Ordet ”grupp” återfinns i Sändebudets (sas) uttalanden i olika sammanhang. Ibland syftar det på organisationer och institutioner bestående av lärda, personer som är förtrogna med kunskapen om Hadith (Sändebudets [sas] uttalanden och handlingar), eller visa personer som fattar beslut. Termen används också i betydelsen en grupp muslimer som är organiserad och reglerad för ett särskilt ändamål av en ledare. Den kan även syfta på en grupp muslimer som har en ledare men som kanske inte är reglerad eller kontrollerad. ”Grupp” har således olika betydelser i Sändebudets (sas) Hadith, men vi kommer att fokusera på de uttalanden som betonar nödvändigheten av en grupp i muslimens liv, nödvändigheten av att tillhöra en grupp, att ha en ledare, att vara lojal mot denna ledare och att hålla fast vid gruppen.

Detta är de punkter som för närvarande berör oss, eftersom grupper som avser organisationer och institutioner bestående av lärda, personer som är förtrogna med kunskapen om Hadith eller personer med visdom och ledarskap är mer relevanta för muslimer som redan har upprättat en islamisk stat och regering, bildat en grupp och har en ledare.

Det har funnits tillfällen då muslimer behövde känna till alla relevanta typer av ”grupper” för att avgöra vilka som hade rätt att fatta det slutliga beslutet i en viss fråga: var det de lärda, personer som var förtrogna med kunskapen om Hadith, personer med visdom eller den högste ledaren? Dessa frågor berör oss emellertid inte för närvarande, eftersom vårt ämne avser den mest allmänna betydelsen av ”grupp”, nämligen samlingen av muslimer som förenas för Allahs sak och kämpar för Allahs (swt) sak.

Vi kommer att presentera uttalanden från Sändebudet (sas) och de lärdas uttalanden beträffande denna fråga:

Uttalanden från Allahs Sändebud (sas) som innehåller termen ”grupp” i betydelsen en grupp organiserade människor, reglerade och ledda av en enda ledare

Ibn 'Abbas berättade: Sändebudet sade: ”Om någon ser den muslimske härskaren över honom göra något som han ogillar, bör han ha tålamod, ty den som skiljer sig från den muslimska gruppen ens med ett handspanns avstånd och därefter dör, kommer att dö såsom de som dog i jahiliyya (som upproriska syndare).”

Ibn Omar berättade: ”Jag såg Allahs Sändebud göra en gest med sin hand som om han demonstrerade något och säga: ’Den som skiljer sig från den muslimska gruppen har tagit islams krona från sitt huvud, och den som motsätter sig gruppen kommer på Domedagen att märkas med en fana fäst vid sin baksida, och den som dör utan lojalitet till en gruppledare kommer att dö såsom de som dog i jahiliyya.’”

Innebörden av detta uttalande är att de som inte håller fast vid den muslimska gruppen kommer att få sin bok över gärningar överlämnad till sig bakifrån på Domedagen, vilket är den behandling som tilldelas de otrogna.

Al-Tabarany meddelade oss att Sändebudet (sas) sade: ”Fråga inte om tre: En man som skiljer sig från samfundet, gör uppror mot härskaren och dör medan han fortfarande är upprorisk – fråga inte om honom; eller en slav eller slavinna som rymmer från sin herre och dör; eller en kvinna vars make är frånvarande och som har tillräcklig försörjning men därefter visar sina utsmyckningar för främmande män och umgås fritt med dem.”

Abu Malik Al-Asha’ri berättade: Allahs Sändebud (sas) sade: ”Och jag befaller er fem saker som Allah har befallt mig: att lyssna och lyda, Kamp, Hijrah och Jama'ah (gruppen). Den som skiljer sig från Jama'ah med ett handspanns avstånd har

sannerligen kastat av sig islams ok från sin hals, såvida han inte återvänder. Och den som kallar med jahiliyyas kall tillhör Helvetets glödande kol.” En man sade: ”O Allahs Sändebud! Även om han förrättar Salah och fastar?” Då sade han (sas): ”Även om han förrättar Salah och fastar. Kalla därför med det namn som Allah har gett er: muslimer, troende, Allahs tjänare.”

Detta är den egenskap som Allah gav muslimerna och dem som trodde på Honom: att de är Allahs, den Allsmäktiges, tjänare, som tillhör en muslimsk grupp, accepterar och lyder Allahs och Hans Sändebuds (sas) befallningar, utvandrar till islams land och för Kamp för Allahs sak, och inte kallar med jahiliyyas kall, vars främsta uttryck är otro, att sätta medhjälpare vid Allahs sida (shirk) och att skilja sig från gruppen. Om muslimen inte kännetecknas av allt detta kommer varken böner eller fasta att gagna honom.

Al-Noaman Bin Basheer berättade: Allahs Sändebud (sas) sade: ”Gruppen är en välsignelse, och splittring är en plåga.”

Abu Hurairah berättade att Allahs Sändebud (sas) sade: ”Den som gör uppror mot lydnaden till härskaren, överger det muslimska samfundet och därefter dör, hans död kommer att vara som om han hade dött under jahiliyya.”

Arfajah berättade att han hörde Allahs Sändebud (sas) säga: ”Allahs Hand är med Jama'ah (gruppen), och Shaitan är med den som skiljer sig från Ummah (nationen) och följer med honom.”

Således innebär ”Shaitan är med den som skiljer sig från Ummah” att Satan kommer att följa honom.

Hudthaifah berättade också att Allahs Sändebud (sas) sade: ”Den som skiljer sig från gruppen och förringar ledarskapet kommer att stå inför Allah på Domedagen utan att någonsin kunna framföra någon ursäkt.” Han gjorde detta uttalande med anledning av mordet på den tredje Khalifah Othman (ra).

Al-Harith Bin Qais sade att Abdul Allah sade till honom: ”O Harith, skulle det inte glädja dig att leva mitt i Paradiset?” Jag sade: ”Jo.” Då sade han: ”Håll då fast vid den muslimska gruppen.”

Uttalanden från Allahs Sändebud (sas) där termen ”grupp” avser majoriteten av muslimer som är överens

Abu Omamah Al-Bahely sade: ”Följ den stora majoriteten.” En man frågade honom: ”Vilka är den stora majoriteten?” Han reciterade denna vers ur Koranen:

﴿ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا ﴾ [النور: ٥٤]

”Säg: ’Lyd Allah och lyd Sändebudet; men om ni vänder er bort, åligger honom endast den [plikt] som har ålagts honom, och er åligger det som har ålagts er. Och om ni lyder honom kommer ni att bli [rätt] vägledda’ …” (Al-Noor: 54)

Moath Bin Jabal berättade att Allahs Sändebud (sas) sade: ”Satan är människans varg, liksom vargen är hjordens varg, och han tar det får som befinner sig långt borta och har avvikit. Akta er för bergsdalarna och håll fast vid den islamiska Jama’ah, allmänheten och masajid.”

Abu Thar berättade att Allahs Sändebud sade: ”Två personer är bättre än en, tre är bättre än två och fyra är bättre än tre; därför måste ni hålla fast vid gruppen, eftersom Allah inte samlar mitt folk annat än på vägledning.”

Ibn Abbas berättade att Allahs Sändebud (sas) sade: ”Den som utför en god gärning för Allahs skull inom Jama’ah, Allah accepterar hans goda gärning; och om han begår ett fel, förlåter Allah honom. Och den som verkar för att splittra [den islamiska Jama’ah], Allah accepterar inte hans gärning, och om han begår ett fel, låt honom då inta sin plats i Elden.”

Detta uttalande från Sändebudet (sas) visar att gruppen är ett skydd för muslimerna; så länge de håller fast vid gruppen kommer de, om de handlar väl, att belönas, och om de inte gör det kommer de att bli förlåtna. Om de avviker från gruppen accepteras inte den rätta gärningen, och den felaktiga gärningen banar vägen till Helvetet.

Ibn Abbas berättade att Allahs Sändebud (sas) sade: ”Allahs Hand är med Jama'ah.”

Att veta att Allahs Hand stöder gruppen är sannerligen tillräckligt för att muslimen ska förbinda sig till och hålla fast vid den muslimska gruppen, eftersom han vet att om han skiljer sig från den kommer han inte att få stöd av Allah (swt).

Al-Tabarany återgav från Yaseer bin Omar att han sade: ”När den tredje Khalifa Othman dödades isolerade Abo Mas’ood sig i sitt hus. Jag gick då till honom och frågade honom om folkets situation, och han sade: håll fast vid gruppen, ty Allah samlar inte Muhammads folk kring falskhet; vänta tills det goda får ro och de onda blir sådana som andra får ro från.”

Al-Tabarany rapporterade också att Abo Mas’ood efter mordet på den fjärde Khalifa, Ali (ra), tillfrågades av samma person: ”Jag kräver av dig i Allahs namn att du berättar för mig vad du har hört från Sändebudet beträffande prövningar.” Abo Mas’ood sade: ”Vi kommer inte att dölja någonting: frukta Allah och håll fast vid gruppen; akta er för att skilja er från gruppen, ty det är en avvikelse, och Allah skulle aldrig låta Muhammads (sas) folk samlas kring falskhet.”

Umar höll en Khutbah för oss i Al-Jabiyah. Han sade: O människor! Jag har sannerligen stått bland er såsom Allahs Sändebud (sas) stod bland oss, och han sade: ”Jag befaller er [att hålla fast vid] mina Följeslagare, därefter dem som kommer efter dem och

därefter dem som kommer efter dem. Sedan kommer lögnen att spridas tills en man avlägger en ed utan att någon har begärt någon ed av honom, och ett vittne kommer att vittna utan att hans vittnesmål har efterfrågats. Se! En man är inte ensam med en kvinna utan att den tredje av dem är Ash-Shaitan. Håll fast vid Jama'ah och akta er för splittring, ty Ash-Shaitan är med en person, och han är längre bort från två. Den som önskar den bästa platsen i Paradiset, låt honom då hålla fast vid Jama'ah."

Abdul Allah Ibn Mas'ood sade: "Håll fast vid lydnaden till gruppen, ty den är det rep som Allah befallde oss att hålla fast vid när Han sade:

﴿ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا ﴾ [آل عمران: ١٠٣]

"Och håll alla fast vid Allahs rep och bli inte splittrade." (Surah Al-i-Imran: 103)"

Således förklarar Ibn Mas'ood att Allahs rep betyder gruppen.

Uttalanden från Allahs Sändebud som innehöll termen "grupp" i betydelsen ordning och enighet

Det rapporterades i Sunan Abo Dawood att Sumrah Bin Jundb sade: "Allahs Sändebud befallde oss alltid att hålla fast vid gruppen, ha tålamod och bevara lugnet närhelst vi stod inför panik eller strid."

Således återvänder muslimerna, närhelst det uppstår en nödsituation eller panik, till gruppen, inom vilken de organiserar sig och kommer överens om olika frågor.

Uttalanden från Allahs Sändebud som innehöll termen "grupp" i betydelsen majoriteten av de muslimska lärda

Al-Bukhari rapporterade att Ali sade: "Döm såsom ni brukade döma, ty jag avskyr meningsskiljaktigheter [och jag gör mitt yttersta] tills människorna förenas som en enda grupp, eller tills jag dör såsom mina Följeslagare har dött." Han menade: samlas kring uppfattningen hos en grupp lärda, eftersom ett beslut som fattas av endast en person löper större risk att vara felaktigt än korrekt. Detta är innebörden av "grupp" enligt juristerna, vilka är de personer som fattar beslut i samhället. Al Imam Al Ghazali rapporterade: "När det råder enighet bland de personer som har anförtrotts att styra, bör människorna veta att detta är det bästa, så länge de lärda som fattar besluten inte motsätter sig detta. Enigheten bland de lärda kan i själva verket benämnas hela Ummahs, eller det muslimska samhällets, konsensus. Detta liknar en situation där en grupp kloka soldater ombeds att fatta ett beslut om vad som ska göras beträffande dem som befinner sig i en borg, på hela arméns vägnar. När de fattar detta beslut säger människorna att hela armén var enig om beslutet. På samma sätt utgör enigheten bland de lärda en konsensus bland folket, och det är så Ummahs konsensus uppstår." Därför säger de lärda att enighet i en särskild fråga föreligger när det finns konsensus inom den

beslutsfattande kretsen i Ummah. Det är välkänt att konsensus utgör en stark form av bevis i vår Shariah.

Uttalanden från Sändebudet (sas) som innehöll termen ”grupp” i betydelsen enigheten hos majoriteten av dem som fattar besluten

Dessa är människor som är kapabla att utöva ledarskap, och detta förklarar Sändebudets (sas) uttalande: ”Håll fast vid gruppen.” Ibn Taimiah sade: ”Enighet kring ledarskapet uppstår när det finns stöd från den krets som fattar besluten i samhället, och därigenom ger ledaren det stöd som han behöver för att förverkliga ledarskapets syften.”

Dessa är några av vårt Sändebuds (sas) uttalanden beträffande den muslimska gruppen. Det finns många uttalanden som har återberättats, varigenom den som är sanningsenlig inte för ett ögonblick kan tro att han kan leva utan en muslimsk grupp, eller att människors liv kan regleras utan en sådan, eller att islam kan upprättas utan en sådan. Detta är ett logiskt begrepp, och Sändebudets (sas) Följeslagare förstod och hanterade detta begrepp på ett tydligt sätt.

För det andra: Synonymer till ordet ”Jama’ah” (grupp)

Det finns vissa ord i det arabiska språket som har en liknande betydelse som ordet Jama’ah, men som samtidigt skiljer sig något från det. Dessa ord (och deras ungefärliga svenska översättningar) innefattar: sekt [Ta’ifah], sekt [Shee’ah], skara [Osbah], grupp [Fi’ah], mängd [Fawj], antal människor [Thulah], krets [Zumrah], parti [Hizb], folk [Qawm], församling [Mala’a], nation [Ummah].

Alla dessa arabiska termer nämns i Koranen och Sunnah, och de har alla i huvudsak samma betydelse som ordet ”Jama’ah”.

En sekt – [Al-Ta’ifah]: Sändebudet (sas) sade: ”En sekt ur min Ummah kommer att fortsätta att lyda Allahs befallning, och de som överger eller motsätter sig dem kommer inte att kunna skada dem. De kommer att dominera människorna tills Allahs befallning verkställs” [dvs. uppståndelsen äger rum]. Här betyder ordet ”sekt” [Al-Ta’ifah] ”Jama’ah”.

En skara – [Al-Osbah]: används på samma sätt som ”sekt” [Al-Ta’ifah]; såsom Sändebudet (sas) sade: ”En skara [Osbah eller Essabah] bland muslimerna kommer att förbli på den Rätta Vägen och fortsätta att segra över dem som motsätter sig dem fram till Domedagen.”

En grupp – [Al-Fi’ah]: betyder en grupp människor som skiljer sig från andra människor.

En mängd [Al-Fawj]: betyder en grupp med ett stort antal; Allah sade:

﴿ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴾ [النصر: ٢]

”...och du ser människorna träda in i Allahs Religion (islam) i stora skaror.”
(Surah An-Nasr 110:2)

Ett antal människor – [Al-Thulah]: betyder en grupp människor som skyndar sig för att uppnå ett mål.

En krets [Al-Zumrah]: betyder en grupp människor som har en närvaro.

Ett parti [Al-Hizb]: betyder en grupp människor som samarbetar i en fråga. Även ”en mans parti” betyder den grupp som stöder individen.

En sekt [Al-Shee’ah]: betyder en grupp människor som älskar varandra.

Folket [Al-Qawm]: betyder en grupp män som hjälper varandra i olika frågor.

En församling [Al-Mala’a]: betyder de ledande män som fyller hjärtan med vördnad och stolthet.

En nation [Al-Ummah]: betyder en grupp människor som förenas av en religion, en tid eller en plats.

Dessa är alla termer som har nämnts i Koranen och Sunnah och som alla betyder Jama’ah.

Man kan se att bildandet av en ”Jama’ah” är en uppenbar och naturlig fråga i islam som på ett naturligt sätt följer av ens tro (Eman) på Allah och frågan om ”Tawheed” (att tillskriva Allahs högsta egenskaper och rättigheter uteslutande till Allah), liksom av Kamp för Allahs sak. Varje muslim som lever isolerad från Jama’ah kommer att vara som en gren som oundvikligen dör kort efter att den har skilts från trädet. Utifrån det islamiska perspektivet är Jama’ah således en fråga om tro, ett krav i den islamiska trosläran och den grundläggande tron, samt ytterligare en aspekt av den islamiska trosbekännelsen ”*det finns ingen gudom utom Allah*”. När någon vittnar om att det inte finns någon gudom utom Allah bör han därför omedelbart förstå att han är förpliktad att kalla människor till denna Sanning (islam), liksom att bilda en Jama’ah som strävar och kämpar för att göra Allahs Ord till det högsta och åtlydda Ordet på jorden. Ironiskt nog nämndes detta uttalande av orientalisten Wilfred Cantwell Smith, som diskuterade betydelsen och nödvändigheten av att bilda en Jama’ah för muslimer och kommunister, i motsats till kristna som inte tillmäter denna fråga någon betydelse. Kommunister anser således att det måste finnas en grupp människor som tror på deras troslära och kämpar för dess sak; och de lyckades i praktiken upprätta en sådan grupp. På motsvarande sätt betraktar islam bildandet av en Jama’ah som ett krav för tron, varigenom en människa inte kan fullkomna sin tro utan den.

Om frågan om Jama'ah således har klargjorts och gjorts obligatorisk i denna utsträckning, och beskrivits som en nödvändighet för tron och ett krav i den islamiska trosläran, kommer varje sann muslim som vittnar om att det inte finns någon gudom utom Allah att finna att Jama'ah är ett naturligt resultat av hans tro.

För det tredje: Den muslimska Jama'ahs grundval och pelare:

Dessa pelare som vi kommer att presentera kommer att åskådliggöra den erforderliga formen och gestaltningen av Jama'ah (det muslimska samhället) som verkligen håller fast vid Allahs Religion och strävar efter att upprätta Allahs Gudomlighet på jorden. Dessa pelare förändras emellertid ibland på grund av att Jama'ah är oförmögen att upprätta vissa av dem. Trots detta är individerna i den muslimska Jama'ah eller gruppen förpliktade att upprätta varje pelare så snart de är kapabla att göra det, för att uppnå sitt slutliga syfte och mål.

Den första pelaren: Den islamiska grundläggande tron (Al-Aqeedah)

Det är obligatoriskt att den muslimska gruppen (Jama'ah) samlas kring den sanna tron på Allah (swt). En Jama'ah kan inte kallas en muslimsk grupp förrän dess individer tror på islams sanna troslära och grundläggande tro; den som Sändebuden (as) tidigare trodde på och som de befalldes att förmedla till mänskligheten, och för vilken människan ursprungligen skapades. Dessutom är det den fråga som vi ständigt upprepar och som är direkt förbunden med vår tjänst under Allah. Om gruppen således samlas för att uppnå detta mål måste deras samling vara grundad på islams sanna troslära och grundläggande tro, vilken emanerar ur Koranen och Sunnah.

Den andra pelaren: Ledarskapet

Närvaron av en ledare är grundläggande för att förvalta Jama'ahs skyldigheter. Hudhaifa bin Al Yamaan berättade: "Människorna brukade fråga Allahs Sändebud om det goda, men jag brukade fråga honom om det onda av rädsla för att det skulle drabba mig. Vid ett tillfälle frågade jag: O Allahs Sändebud! Vi befann oss i okunnighet och ondska och Allah har skänkt oss detta nuvarande goda; kommer det att finnas något ont efter detta goda? Han sade: 'Ja.' Jag frågade: Kommer det att finnas något gott efter detta onda? Han sade: 'Ja, men det kommer att vara befläckat med något ont.' Återigen frågade jag: Vad kommer detta lilla onda att bestå av? Han sade: 'Det kommer att finnas människor som leder [människorna] enligt andra principer än min tradition. Du kommer att se deras handlingar och ogilla dem.' Jag frågade: Kommer det att finnas något ont efter detta goda? Han sade: 'Ja, det kommer att finnas människor som bjuder in andra till Helvetets portar, och den som accepterar deras inbjudan dit kommer att kastas in i det [av dem].' Jag sade: O Allahs Sändebud! Beskriv dessa människor för oss. Han sade: 'De kommer att tillhöra oss och tala vårt språk.' Jag frågade: Vad befaller du mig att göra om något sådant skulle inträffa under min livstid? Han sade: 'Håll fast vid muslimernas grupp och deras ledare.' Jag frågade: Om det varken finns någon grupp [av muslimer] eller någon

ledare [vad skall jag då ska jag göra]?' Han sade: 'Håll dig borta från alla dessa olika grupper, även om du skulle behöva bita [dvs. äta] på roten av ett träd, tills du möter Allah medan du fortfarande befinner dig i detta tillstånd.'"

Allahs Sändebud (sas) rådde således muslimerna att hålla fast vid muslimernas grupp och deras ledare, eftersom detta kommer att skydda dem från dem som bjuder in andra till Helvetets portar. Det är också välkänt att Allahs Sändebud (sas) befallde muslimerna att utse en av dem till ledare även om de endast var ett fåtal, såsom det anges i Hadith: "När tre personer ger sig ut på en resa bör de utse en av dem till sin ledare."

Vidare påpekade Ibn Taimiah: "Om det var obligatoriskt att ett fåtal individer som bildade en grupp skulle utse en ledare, visar detta att det är ännu mer nödvändigt att utse en ledare i en större grupp."

Den tredje pelaren: Kunskap

Kunskap om islam, Religionens väsen, den islamiska grundläggande tron och metodologin, de tillåtna och förbjudna frågorna inom islam, rättsvetenskapens principer samt Shariahs regler och syften; kunskap inom alla dessa områden är avgörande, eftersom den vägleder den muslimska gruppen (Jama'ah) till att välja den rätta vägen i varje steg. Detta framgår även av Allahs Sändebuds (sas) uttalande: "Sannerligen, Allah tar inte bort kunskapen genom att rycka den ur [människornas hjärtan], utan Han tar bort den genom att ta de religiösa lärdas liv, tills ingen av de lärda återstår. Då kommer människorna att ta okunniga personer till sina ledare, vilka, när de tillfrågas om religiösa avgöranden, kommer att utfärda dem utan kunskap, med följden att de själva går vilse och leder andra vilse." Därför måste den muslimska gruppen (Jama'ah) ha en kunnig ledare som fruktar Allah, för att rädda människor från att gå vilse.

Den fjärde pelaren: Metodologin

Den muslimska gruppen (Jama'ah) måste ha en tydlig metodologi, tydliga medel och skyldigheter som den håller fast vid. Ahmed bin Abu Abdulrahman berättade: "De av Allahs Sändebuds (sas) Följeslagare som undervisade oss i Koranen berättade för oss att de tog emot tio verser från Allahs Sändebud (sas) och inte gick vidare till de följande tio verserna förrän de hade förstått innebörden av de första tio verserna och handlat i enlighet med dem." De sade: "Vi undervisades i kunskap och handling."

Det är således otillräckligt att enbart upprätta Jama'ah, utse en ledare och besitta den erforderliga kunskapen. Man måste även handla i enlighet med denna kunskap och omsätta den i verkligheten genom handlingar och uppförande på samma sätt som Allahs Sändebuds (sas) Följeslagare, eftersom de samtidigt kunde lära sig och omsätta lärdomarna i praktiken.

Syftet med den kunskap som nämns här är lydnad inför Allah. Denna kunskap är inte avsedd att visas upp eller användas i debatter eller argumentation. Syftet med att

förvärva denna kunskap måste uteslutande vara för Allahs (swt) skull. ”Inget folk går vilse efter att ha blivit väglett utan att de börjar ägna sig åt argumentation.” Individerna i den muslimska gruppen (Jama’ah) måste vara samstämmiga, samarbetsvilliga och konsekventa i sitt arbete för att uppnå ett produktivt arbete. Förekomsten av tvister och meningsskiljaktigheter samt människans beundran för sin egen uppfattning kommer att leda till brist på produktivt arbete, såsom Al Awza’i sade: ”Om Allah den Allsmäktige vill att något ont ska drabba ett folk, öppnar Han dörren till tvister för dem och får dem att upphöra med att göra gott.” Det råder ingen tvekan om att det inte bör förekomma några tvister och gräl bland muslimer, eftersom de ständigt kommer att sträva efter samstämmighet och enighet i olika frågor, enbart i syfte att lyda Allah snarare än att bevisa att den egna ståndpunkten är riktig eller vinna argumentationen.

Den femte pelaren: Förekomsten av ett rådgivande råd

Det är obligatoriskt att Jama’ah har ett rådgivande råd till vilket alla individer vänder sig för avgöranden och samråd i alla frågor. Samråd är en av grundvalarna för det islamiska organisatoriska arbetet. Den muslimske ledaren måste samråda med sina bröder såsom Sändebudet (sas) brukade göra. Det är viktigt att här notera att det finns en skillnad mellan själva samrådet och det resultat som följer av det. En muslimsk ledare som inte fruktar någon annan än Allah förlitar sig inte enbart på sin egen kunskap och uppfattning. Tvärtom känner han alltid att han behöver sina bröders uppfattningar och råd. Vidare känner han sig svag utan sina bröders och rådgivares stöd, och därför söker han alltid råd i så stor utsträckning som möjligt. Att söka omfattande rådgivning samlar tankarna från många sinnen. I grunden innebär samråd att samla människor med kunskap, visdom och gudsfruktan för att behandla specifika frågor. Ju mer omfattande samrådet är och ju fler rådgivarna är, desto närmare kommer de därför det rätta resultatet. En sann muslimsk ledare är således inte en diktator och förringar inte heller betydelsen av samråd (Shoorah). Tvärtom kommer han att vara mycket angelägen om att praktisera det. Koranen har tydligt föreskrivit denna fråga i två verser:

”De sköter sina angelägenheter genom samråd.” (Surah Al-Shura 42:38)

”Och samråd med dem i viktiga angelägenheter.” (Surah Al-i-Imran 3:159)

När rådet därefter har fattat ett beslut är det obligatoriskt att de sätter sin tillit till Allah samt är beslutsamma och fast beslutna att följa detta resultat.

”Och när du har fattat ett beslut om ett handlingssätt, sätt då din tillit till Allah.” (Surah Al-i-Imran 3:159)

Den sjätte pelaren: Landet

Den sjätte pelaren för den muslimska gruppen (Jama'ah) är förekomsten av ett land där de kan leva och utöva auktoritet. I grunden är detta det sista steget som den islamiska gruppen ska ta: Att erhålla Allahs vägledning och barmhärtighet genom att gruppen ges möjlighet att upprätta en islamisk stat. Upprättandet av denna stat är den ideala gestaltning som varje muslimsk grupp måste sträva efter att uppnå för att etablera islam på jorden. Denna skyldighet kommer sannerligen inte att fullgöras om inte en islamisk nation bildas. Därutöver måste den islamiska nationen ha en stat, en Imam och ett ledarskap. För att förverkliga dessa faktorer krävs emellertid ett islamiskt land. När Jama'ah är stark kommer de faktorer och orsaker som leder till svaghet att försvinna och alla muslimer kommer att samlas under en enda ledare. Därefter kommer denna grupp att vara den enda islamiska gruppen (Jama'ah), och deras tidsålder kommer att vara fri från fördärv såsom de fyra första kalifernas tidsålder var. Under en tid präglad av fördärv och oordning kommer däremot den islamiska gruppen att vara svag, dess medlemmar kommer att vara skingrade och dess folk kommer att vara splittrat.

Under tider då tidsåldern är fri från fördärv kommer muslimer att betraktas som olydiga om de inte håller fast vid den islamiska grupp som är fullständig, enad och samlad under en enda ledare. Den som dessutom bryter sin anknytning till den islamiska gruppen dör såsom en person som tillhör ”jahilliya” och möter Allah som en individ utan trohetsförbindelse. Sändebudet (sas) sade: ”...och den som dör utan att ha en Imam [ledare] kommer att dö såsom en person som tillhör okunnighetens dagar.” Imam Ahmed tillfrågades en gång om den ledare som nämns i denna Hadith och han svarade: denna ledare är den som alla muslimer är eniga om och förklarar vara deras ledare. I detta fall kommer den som bryter sin anknytning till denna Imam eller ledare att dö såsom en person som tillhör ”jahilliya”.

Under tider av fördärv kommer den muslimska grupp som uppfyller eller förverkligar någon av de sex pelare som tidigare nämnts att betraktas som den rättfärdiga muslimska Jama'ah som alla muslimer måste hålla fast vid. Den islamiska grundläggande tron utgör förvisso grunden för den muslimska Jama'ah och måste därför vara etablerad. Vad gäller de övriga pelarna bör de upprättas närhelst det är möjligt att göra detta. Det är möjligt att en muslimsk Jama'ah har en ledare, kunskap och tro på den islamiska grundläggande tron men inte förmår göra mer än att dyrka Allah, och då är detta allt som krävs av den. Om individerna i denna Jama'ah emellertid är kapabla att predika, kalla till Allah och sträva efter att kämpa för Hans sak, är de förpliktade att göra detta efter bästa förmåga. Denna Jama'ah betraktas som den grundläggande Jama'ah för den tiden, vilken varje muslim måste hålla fast vid. Det är avgörande att varje muslim strävar efter att finna en sådan Jama'ah och förbinda sig till den. Om en muslim emellertid bryter sin anknytning till detta muslimska samhälle eller denna Jama'ah – under en tidsålder då allting har blivit fördärvat – kommer han inte att betraktas som att

ha lämnat den sanna muslimska Jama'ah. Även om denna Jama'ah kan vara den sanna och rättfärdiga som alla muslimer måste hålla fast vid, är detta inte känt för muslimerna. Under en tid av fördärv kommer många samhällen och grupper att framträda, och muslimerna kanske inte förmår skilja mellan dem och fastställa vilken som är den rättfärdiga.

Om således många islamiska grupper framträder, vilken av dem ska då betraktas som den sanna muslimska Jama'ah? Det råder ingen tvekan om att muslimen inte bör ansluta sig till någon Jama'ah (grupp av människor) förrän han har försäkrat sig om att den är den sanna muslimska Jama'ah för den tiden, eller att den är den som ligger närmast den sanna och rättfärdiga Jama'ah. Man bör sannerligen inte ansluta sig till eller hålla fast vid en Jama'ah enbart på grund av dess form, yttre framtoning eller antal medlemmar, eller utifrån hur lätta eller stränga dess regler är. Dessa utgör inte kriterierna för att fastställa den sanna muslimska Jama'ah. Den sanna formen av den islamiska Jama'ah är den som Sändebudet (sas) och hans Följeslagare levde i. Ibn Hazm sade: "Om det inte finns någon mäktig Imam, betraktas den som följer Sanningen som en sådan." På motsvarande sätt sade Ibn Masoud: "Jama'ah är den som överensstämmer med Sanningen, även om du är ensam." Om det således inte finns någon mäktig Imam kommer en sådan att utses när detta blir möjligt, eftersom det kan förekomma tider då det endast finns en enda person i världen som följer Sanningen.

När det gäller Jama'ahs skyldigheter och handlingar måste de i detta avseende följa Sändebudets (sas) Följeslagare, eftersom deras generation var den bästa i denna nation. Sannerligen var Följeslagarnas samhälle det som på bästa sätt hade genomfört och samlats kring Sanningen, och de stod längst från splittring och meningsskiljaktigheter.

Den sanna islamiska Jama'ah är därför den som är samlad kring den islamiska grundläggande tron, besitter korrekt kunskap och följer Sändebudets (sas) Följeslagare.

För det fjärde: Fördelarna med att upprätta den muslimska Jama'ah:

Att upprätta Allahs Religion på jorden: Denna fördel överensstämmer med Allahs syfte med Hans skapelse. Detta kan inte uppnås enbart av en eller två eller ens tre personer; det kan endast uppnås av en grupp människor som strävar efter att upprätta Sanningen på jorden.

Muslimerna kan bevisa sin islam och uppriktighet genom att hålla fast vid den muslimska Jama'ah: När en muslim ansluter sig till den muslimska Jama'ah bevisar han att han är uppriktig. Det är inte tillräckligt för en islamisk förkunnare att kalla människor till Allah, skriva en bok om islam eller enbart dyrka Allah i sina hem utan att ta ytterligare steg. Det är obligatoriskt att denna förkunnare även strävar efter att upprätta en muslimsk grupp eller gemenskap.

Det finns ingen Kamp (Jihad) utan en muslimsk Jama'ah: Allah sade:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ﴾ [المائدة: ٥٤]

"O ni som tror! Om någon av er överger sin Religion, kommer Allah att frambringa [i deras ställe] ett folk som Han älskar och som älskar Honom; ett folk [som är] ödmjukt gentemot de troende och fast gentemot de otrogna; de kämpar för Allahs sak och fruktar inte någon kritikers klander." (Surah Al-Ma'ida 5:54)

Här betyder "ett folk" en Jama'ah. Därför finns det ingen Kamp utan den muslimska Jama'ah, och Allah har lovat att bistå och leda muslimerna till seger som grupp snarare än som individer.

Att skydda människors liv och egendom: Genom den muslimska Jama'ah kommer muslimernas liv och egendom att skyddas. Därutöver kommer Dhimmierna (icke-muslimer som åtnjuter skydd i den islamiska staten), liksom alla andra som lever i Dar Al-Islam, att få sina liv och sin egendom skyddade eftersom de lever i Dar Al-Islam.

Det råder enhällig enighet bland muslimska lärda (med undantag för Dawood bin Rashid) om att en person som väljer att alltid be ensam, trots att det finns en gemensam bön som han kan ansluta sig till, inte betraktas som muslim. Eftersom det finns en gemensam bön där muslimer kan be tillsammans som grupp måste man be tillsammans med dem när detta är möjligt. Böner som förrättas i grupp utgör en form av förklaring och manifestation av ens anknytning till islam. Om någon däremot inte ber i församling utan väljer att be ensam, visar detta att han har avvikit från den muslimska Jama'ah. Begreppet grupp är således viktigt inom varje aspekt av islam.

Den som håller fast vid den muslimska Jama'ah kommer att bedömas vara muslim: Det råder ingen tvekan om att den som inte ansluter sig till en muslimsk Jama'ah kommer att få sin ställning som muslim ifrågasatt om det finns en Jama'ah närvarande och han inte håller fast vid den. I detta fall kommer hans handlande att motsäga hans påstående om att vara muslim.

Att värna muslimernas värdighet och sprida skräck i de otrognas hjärtan:
Det råder ingen tvekan om att när den islamiska Jama'ah blir mäktig och har en egen stat, kan den skydda och värna muslimernas värdighet och sprida fruktan i deras fienders hjärtan. Upprättandet av den islamiska Jama'ah är därför en nödvändighet för muslimerna. Det är inte endast en trosmässig nödvändighet utan även en social nödvändighet; eftersom "folket i Dar Al-Harb fruktar den muslimska Jama'ah som helhet snarare än muslimerna som individer, och en muslim vinner styrka och makt i Dar Al-Islam när han befinner sig i en muslimsk Jama'ah." Muslimen är således stark inom Jama'ah.

Den muslimska Jama'ah vittnar om det goda hos den muslimska individen:
Sändebudet (sas) sade:
"Om en muslim dör och fyra av hans närmaste grannar vittnar om att de inte känner till något annat än gott om honom, kommer Allah att säga: 'Jag accepterar ert vittnesmål och förlåter det ni inte känner till av hans synder.'" Att befinna sig i den muslimska Jama'ah är därför en stor välsignelse, eftersom det säkerställer Jama'ahs förbön, vilken består av en stor grupp människor; om fyra muslimer emellertid vittnar om att någon är god, accepterar Allah deras vittnesmål och förlåter det de inte känner till av hans synder. Sändebudet (sas) sade: "Ni kommer snart att kunna skilja Paradisets folk från Helvetets folk."

De sade: "Hur, O Allahs Sändebud?" Han sade: "Genom beröm och fördömande. Ni är Allahs vittnen över varandra." Därför måste vi hålla fast vid den islamiska Jama'ah.

Anas bin Malik sade: "Ett begravningståg passerade [buret av människor] och den avlidne lovordades i goda ordalag. Då sade Allahs Sändebud: 'Det har blivit fastställt, det har blivit fastställt, det har blivit fastställt.' Därefter passerade ett begravningståg och den avlidne fördömdes med dåliga ord. Då sade Allahs Sändebud: 'Det har blivit fastställt, det har blivit fastställt, det har blivit fastställt.' Omar sade: 'Må min far och mor vara lösen för dig! Ett begravningståg passerade och den avlidne lovordades i goda ordalag, och du sade: Det har blivit fastställt, det har blivit fastställt, det har blivit fastställt. Och ett begravningståg passerade och den avlidne fördömdes med dåliga ord, och du sade: Det har blivit fastställt, det har blivit fastställt, det har blivit fastställt.' Då sade Allahs Sändebud (må frid vara över honom): 'Den som ni lovordade i goda ordalag, för honom har Paradiset blivit fastställt, och den som ni fördömde med dåliga ord, för honom har Helvetet blivit fastställt. Ni är Allahs vittnen på jorden, ni är Allahs vittnen på jorden, ni är Allahs vittnen på jorden.'" Detta innebär att Allah accepterar den muslimska Jama'ahs vittnesmål; när dess individer lovordar någon i goda ordalag blir Allah nöjd med honom, och när de fördömer någon med dåliga ord blir Allah missnöjd med honom, och detta gäller endast den islamiska Jama'ah. Därför bör muslimen sträva efter att den muslimska Jama'ah som lyder Allah ska vara nöjd med honom; när Jama'ah är missnöjd med någon tyder det på att denna person inte är god. Muslimen kan också genom den muslimska Jama'ah och dess ledare veta huruvida Allah är nöjd med honom eller inte; när de är nöjda med någon visar det att han står nära Allah och att Allah är nöjd med honom. Omvänt, om den muslimska Jama'ah och dess ledare är missnöjda med någon, blir Allah också missnöjd med honom. Dessutom accepterar Sändebudet (sas) den muslimska Jama'ahs vittnesmål; det fanns en kvinna under Sändebudets (sas) tid som alla pekade ut som prostituerad, varpå Sändebudet (sas) sade: "Om jag skulle stena någon utan bevis, skulle jag ha stenat henne." Detta visar således betydelsen av Jama'ahs vittnesmål och vittnesbörd, eftersom Sändebudet (sas) trodde på

bedömningen beträffande denna kvinna men avstod från att straffa henne utan bevis av rädsla för att orsaka oro och fördärv.

Jama'ah skyddar muslimen från Satans intriger:

Sändebudet (sas) sade: "Satan är människans varg, såsom vargen är för hjorden och tar det får som befinner sig långt borta och avviker från flocken. Akta er för bergsdalarna och håll fast vid den islamiska Jama'ah, allmänheten och moskéerna." Han (sas) sade även: "Om tre män i en by eller i öknen inte anordnar gemensam bön, har Satan säkerligen övervunnit dem. Iaktta därför bönen i församling, ty vargen äter det ensamma fåret som håller sig långt från flocken." Satan kan övervinna en muslim när han är ensam, men han kan inte övervinna honom när han är tillsammans med sina bröder. Därför är den islamiska Jama'ah en välsignelse, eftersom den skyddar muslimen från Satans intriger.

Ibn Taimiah sade: "När muslimerna är många och enas minskar orsakerna till misskötsamhet och orättvisa i jämförelse med när de är få, eftersom de när de är enade inte kommer att enas kring villfarelse eller olydnad mot de islamiska lagarna."

Den muslimska Jama'ah är en källa till styrka för muslimerna och de stärks genom den: Abu Hanifah sade: "Om en icke-muslim [som inte lever under Dhimmas villkor] träder in i Dar Al-Islam utan skydd och en muslim tillfångatar honom, blir han ett krigsbyte [en vinning] för hela den islamiska Jama'ah och inte endast för den individ som tillfångatog honom; eftersom muslimen endast kunde tillfångata honom genom den islamiska Jama'ahs styrka snarare än genom sin egen styrka."

Den muslimska Jama'ah hjälper muslimen att påbjuda det goda och förbjuda det onda: såvida han inte är en svag och kraftlös individ.

Den muslimska Jama'ah skyddar muslimerna från villfarelse: Ibn Masoud sade: "Håll fast vid den islamiska Jama'ah, eftersom Allah inte kommer att samla Muhammads Ummah [nation] kring villfarelse." På motsvarande sätt sade Sändebudet (sas): "Min Ummah kommer inte att enas kring villfarelse [avvikelse]." Ibn Masoud sade även: "Det som muslimerna betraktar som gott är gott hos Allah, och det som de betraktar som ont är ont hos Allah."

Detta är en mycket viktig fråga, eftersom en person kan ha en uppfattning och insistera på den trots att tio eller tjugo av hans bröder, som besitter gott omdöme och ger goda råd, motsätter sig och inte delar hans uppfattning. Han måste veta att när muslimerna anser att något är gott, då är det gott, och när de anser att något är dåligt, då är det dåligt. Att erkänna att de har rätt bör dessutom inte göras av artighet; snarare måste man förstå att majoriteten av muslimernas bedömning alltid är korrekt, såsom Sändebudet (sas) sade: "Jag uppmanar er att frukta Allah och hålla fast vid den islamiska Jama'ah, eftersom Allah inte kommer att samla Muhammads Ummah kring villfarelse." Ibn Masoud sade även: "Allahs Religion är en [islam], akta er för att förändra er Religion. Jag uppmanar er att frukta Allah."

﴿ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ﴾ [آل عمران: ١٠٣]

”Och håll alla tillsammans fast vid Allahs rep och bli inte splittrade.”
(Surah Al-i-Imran 3:103)

Således rådde han dem att enas och att inte splittras.

Den muslimska Jama’ah är som en fästning där muslimen kan söka skydd i tider av svårigheter: Den islamiska Jama’ah – oavsett om den befinner sig i ett tillstånd av svaghet eller styrka – stärker och skyddar muslimen. Allah förbjuder reträtt under starkt tryck från fienden, såvida den inte sker som en krigslist eller för att ansluta sig till en annan grupp, där denna grupp är den islamiska Jama’ah. Om flykten däremot beror på ren feghet eller personliga skäl betraktas den som olydnad. Allah sade i Koranen:

﴿ وَمَنْ يُوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَى فِئَةٍ ﴾ [الأنفال: ١٦]

”Den som på en sådan dag vänder dem ryggen – såvida det inte sker av taktiska skäl i striden eller för att ansluta sig till en annan grupp – har sannerligen dragit över sig Allahs vrede.”
(Surah Al-Anfal 8:16)

Den grupp som nämns här avser den mäktiga islamiska Jama’ah. Det råder ingen tvekan om att när muslimen ser sina bröder modigt kämpa på slagfältet, stärker detta honom och hjälper honom att stå fast. Om han däremot är ensam kan han försvagas och fly. På motsvarande sätt underlättar hans muslimska bröder många saker för honom under tider av svårigheter. Sumrah bin Jundub sade: ”När panik drabbade oss befallde Allahs Sändebud (sas) oss att hålla samman samt att visa tålamod och uthållighet.” Allahs Sändebud (sas) sade: ”Att ni sprider ut er i bergspassen och dalarna är från Satan.” Därefter höll sig Sändebudets (sas) Följeslagare nära varandra när de slog läger, i sådan utsträckning att det sades: om ett tygstycke hade bretts ut över dem skulle det ha täckt dem alla.

Sanningen kan definieras och fastställas genom den muslimska Jama’ah: Al Imam Al Ainy förklarar Sändebudets (sas) Hadith: ”Den som avfaller från islam är den som överger den islamiska Jama’ah.” Al Ainy förklarar att den sanna Religionen är den islamiska Jama’ahs Religion; eftersom den som överger den islamiska Jama’ah anses ha övergett islam självt. Han citerade även versen:

﴿ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ﴾ [النساء: ٥٩]

”Om ni skulle tvista sinsemellan om något, hänskjut det då till Allah och Sändebudet, om ni verkligen tror på Allah och den Yttersta dagen.”
(Surah An-Nisa 4:59)

Och han sade att Allah inte angav att muslimerna, om det inte råder någon oenighet mellan dem, måste hänskjuta frågan till Allah och Hans Sändebud (sas), eftersom den muslimska Ummah inte enas kring villfarelse och det som muslimerna bevittnar [ser] som gott således är gott; men Allah sade att de måste hänskjuta frågan till Allah och Hans Sändebud (sas) om det råder oenighet mellan dem. Därför är en av den islamiska Jama’ahs välsignelser att när muslimerna vittnar om att något är gott, accepterar Allah deras vittnesmål. Den enskilde muslimen måste således ta den islamiska Jama’ahs råd i alla sina angelägenheter för att säkerställa att han har fattat de rätta besluten. Om den enskilde muslimen insisterar på sin egen uppfattning efter att ha hört Jama’ahs uppfattning, anses han ha syndat.

Att undanröja svårigheter för muslimerna:
Det ligger i den islamiska Jama’ahs natur att undanröja svårigheter för muslimerna, eftersom den enskilde muslimen kan ålägga sig själv svåra uppgifter, medan Jama’ah fastställer uppgifter som är mer lämpliga och som individen kan uthärda. Därför är varje angelägenhet som den islamiska Jama’ah beordrar muslimerna att utföra lättare för dem och ligger inom deras förmåga.

Aisha, må Allah vara nöjd med henne, återberättade att Sändebudet (sas) sade: ”Al-Fitr är den dag då människorna bryter fastan, och Al-Adha är den dag då människorna förrättar offret.” Ordet ”människorna” i denna Hadith betyder den islamiska Jama’ah. Därför bör muslimen hålla fast vid den islamiska Jama’ah och aldrig avvika från den. Ibn Al Qayem sade: ”Denna Hadith bevisar att när en person står ensam i sin uppfattning eller bedömning, är han inte skyldig att följa denna bedömning, vare sig beträffande fasta eller brytandet av fastan.” Detta innebär att när en person ser nymånen och den islamiska Jama’ah inte ser den, måste han följa den islamiska Jama’ahs bedömning beträffande huruvida man ska fasta eller inte. Detta innebär att den islamiska Jama’ah har en betydande roll även i frågor som är säkra och uppenbara. Muslimen är således inte tillåten att insistera på sin egen uppfattning och motsätta sig den islamiska Jama’ah, eftersom detta är likvärdigt med att skapa splittring inom Jama’ah. Det är i själva verket bättre för den islamiska Jama’ah att enas kring något felaktigt än att upplösas och splittras kring något rätt.

Att vänja muslimen vid att offra sig för sina muslimska bröder:
Det råder ingen tvekan om att när en muslim är förbunden med Jama’ah, finner han det svårt att överge den eller lämna den oskyddad inför någon fara. Därför offrar han sitt liv för Jama’ahs och sina muslimska bröders skull. Denna fråga framgår tydligt av historien om Sändebudets (sas) Följeslagare, deras muslimska efterföljare och varje muslim och Troende. I grunden återfinns denna anda endast hos den som lever inom en grupp och

en Jama'ah, vilket gör det möjligt för känslor av tillgivenhet att utvecklas, liksom en stark vilja att offra sig och sätta sina muslimska bröder framför sig själv. Däremot kommer individer som lever utan att hålla fast vid den islamiska Jama'ah att utvecklas till att bli självviska och endast bry sig om sig själva. Att hålla fast vid Jama'ah vänjer således muslimen vid att offra sina pengar, sin tid och sina ansträngningar. Därutöver offrar muslimerna sina egna ståndpunkter och uppfattningar för den islamiska Jama'ahs skull, eftersom de väljer Jama'ahs ståndpunkt framför sin egen.

Den islamiska Jama'ah är en kraft som hjälper muslimen att göra det rätta, skyddar honom från det onda och är en barmhärtighet för honom:
Allahs Sändebud (sas) sade: "Den islamiska Jama'ah är barmhärtighet och

"att skilja sig från den är ett straff." Han (sas) sade även: "Allahs Hand är över Jama'ah, och den som avviker, avviker till Elden."

Det råder ingen tvekan om att den islamiska Jama'ah hjälper muslimen att göra det rätta, skyddar honom från det onda och är en barmhärtighet för honom, på samma sätt som det är ett straff att skilja sig från den. Därför bör muslimen inte överge Jama'ah på grund av att han ogillar dess uppfattningar och perspektiv, eller av någon annan anledning, eftersom Satan vill att han ska skilja sig från Jama'ah. När muslimen således är fast övertygad om att den islamiska Jama'ah är ytterst viktig för honom som individ och för det muslimska samfundet som helhet, kommer han att finna att varje svårighet han möter inom Jama'ah är mer fördelaktig för honom än något han skulle kunna vinna genom att överge den.

Muslimen vet att Satan följer dem som skiljer sig från Jama'ah, såsom Sändebudet (sas) sade:
"Allahs Hand är med Jama'ah, och Satan är med den som skiljer sig från Ummah och följer honom." Därför förlorar den som skiljer sig från Jama'ah sig själv, och hans liv fylls av elände och svårigheter eftersom Satan följer honom.

Den islamiska Jama'ah medför välsignelser: Den islamiska Jama'ah skänker välsignelse åt allt, även åt de minsta angelägenheterna såsom att äta och dricka. I en Hadith sade Sändebudets (sas) Följeslagare: "O Allahs Sändebud, vi äter men blir inte mätta." Han (sas) sade: "Kanske äter ni var för sig?" De sade: "Ja." Han (sas) sade: "Samlas och ät tillsammans och nämn Allahs Namn, då kommer det att välsignas för er."

Denna välsignelse visar sig i varje aspekt av livet, vare sig det gäller att äta, dricka eller klä sig. Den välsignar till och med vår fritid och förvandlar den till en god gärning och en handling av lydnad inför Allah, om man när man vilar har i åtanke att man gör detta för att återfå sin energi och styrka för att kunna utföra större och bättre handlingar av dyrkan.
Allahs Sändebud (sas) sade även:

”Ät tillsammans och ät inte var för sig, ty välsignelsen finns i gemenskapen.” Ordet ”välsignelse” är här ett allmänt begrepp som omfattar allt i livet och är inte enbart riktat till ätande och drickande.

Den islamiska Jama’ah skyddar muslimen från den förstörelse som Allah har bestämt för dem som överger den: Allahs Sändebud (sas) sade:
”Judarna splittrades i sjuttioen sekter, varav en kommer att vara i Paradiset och sjuttio i Helvetet. De kristna splittrades i sjuttiotvå sekter, varav sjuttioen kommer att vara i Helvetet och en i Paradiset. Jag svär vid Honom i Vars Hand Muhammads själ är, min nation kommer att splittras i sjuttiotre sekter, varav en kommer att vara i Paradiset och sjuttiotvå i Helvetet.” Det frågades: ”O Allahs Sändebud, vilka är de?” Han (sas) sade: ”Den stora gemenskapen (Al-Jama’ah).”

Således skyddar den islamiska Jama’ah muslimen från förstörelse, och Sändebudets (sas) Följeslagare gjorde sitt yttersta för att inte vara oense i någon fråga. Abdullah bin Masoud kritiserade vid ett tillfälle Othman eftersom denne hade fullbordat bönen i Mina trots att Sändebudet (sas) brukade förkorta den där; trots detta följde han Othman och fullbordade bönen. Därefter sade man till honom: ”Du kritiserade Othman, men ändå bad du själv fyra?” Han svarade: ”Oenighet är av ondo.”

Den islamiska Jama’ah hjälper till att undanröja prövningen av illvilja, hat och förräderi: Muslimen som lever inom den islamiska Jama’ah lär sig islams goda gärningar. Därför kommer han att befrias från illvilja, hat och förräderi, och hans hjärta kommer att bli ett sunt hjärta, i motsats till den som inte tar emot råd från sina muslimska bröder. Allah (swt) sade i Koranen:

﴿ وَالْعَصْرِ ۞ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ۞ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴾ [العصر]

”Vid tiden! (1) Sannerligen, människan befinner sig i förlust. (2) Utom de som har trott och utfört rättfärdiga handlingar och uppmanat varandra att hålla fast vid Sanningen och uppmanat varandra till tålamod. (3)”
(Surah Al-Asr)

Dessa verser visar att människan befinner sig i ett tillstånd av förlust när hon är skild från gruppen, men de som har tro och utför rättfärdiga handlingar befinner sig inte i förlust, eftersom de ingår i en grupp vars individer råder varandra till tålamod och ståndaktighet.

Allah accepterar varje muslims åkallan inom den islamiska Jama’ah: Allahs Sändebud (sas) sade: ”Må Allah låta hans ansikte lysa, den man som hör mina ord och vidarebefordrar dem. Det kan vara så att den som bär kunskap inte själv förstår den, och det kan vara så att han för den vidare till någon som förstår den bättre än han. Det finns tre saker i vilka den troendes hjärta aldrig sviker: uppriktighet i handling för Allahs skull,

att ge uppriktiga råd till muslimernas ledare och att hålla fast vid Jama'ah (muslimernas huvudgemenskap). Deras åkallan blir besvarad (det vill säga omfattar allt gott och alla människor)." Därför blir åkallan besvarad för den muslim som är angelägen om att vara uppriktig i sina handlingar för Allahs skull, ger uppriktiga råd till muslimernas ledare och håller fast vid Jama'ah.

Den islamiska Jama'ah skyddar muslimen från ouppmärksamhet och försumlighet: Imam Al-Shafi'i sade: "Försumlighet uppstår endast genom åtskillnad [det vill säga när muslimerna är splittrade]. Däremot är det inte möjligt att fullständig försumlighet beträffande Koranen, Sunnah [Sändebudets (sas) levnadsexempel] och Qiyas [den deduktiva analogin utifrån Sändebudets (sas) läror] uppstår inom Jama'ah [gruppen]." En människa kan förvisso vara ouppmärksam ibland, men det är mer sannolikt att andra inom samfundet känner till sådant som hon själv har glömt. Jama'ah säkerställer därför att varje fråga där muslimerna rådslår med varandra leder till ett riktigt beslut som överensstämmer med Koranen och Sunnah. Om den enskilde muslimen däremot förlitar sig på sin egen uppfattning och vägrar ta emot råd från andra, kommer han att ha mycket att förlora.

Religionen (Islam) kan inte etableras utan den islamiska Jama'ah: Allah (swt) befallde Sändebuden att avstå från splittring, eftersom etablerandet av denna Religion inte kan ske utan den islamiska Jama'ah. Allah säger i Koranen:

﴿ شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ ﴾ [الشورى: ١٣]

"Han har föreskrivit för er den Religion som Han ålade Noa och som Vi uppenbarade för dig (O Muhammad), och som Vi ålade Abraham, Moses och Jesus – att etablera Religionen och inte vara splittrade däri. Tungt för dem som sätter andra vid Allahs sida är det som du kallar dem till."
(Surah Ash-Shura 42:13)

Om detta således är Allahs befallning och föreskrift för Sändebuden, är det obligatoriskt att även muslimerna handlar i enlighet med den genom att hålla fast vid Jama'ah och undvika splittring och oenighet mellan muslimerna.

Den islamiska Jama'ah etablerar innebörden av lojalitet och avståndstagande (Al-Walaa och Al-Baraa): Den sanna formen av lojalitet och avståndstagande kan aldrig förverkligas utan den islamiska Jama'ah. Muslimen måste vara lojal mot andra muslimer och fientlig mot de otroende. Allah (swt) säger:

﴿ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ۞ وَمَن يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ﴾ [المائدة: ٥٥]

”Er beskyddare är ingen annan än Allah, Hans Sändebud och de som har trott – de som förrättar bönen, betalar Zakah och böjer sig [inför Allah]. Och den som tar Allah, Hans Sändebud och de som har trott till sina beskyddare – sannerligen, Allahs parti – de kommer att vara de segrande.”
(Surah Al-Ma’ida 5:55–56)

Ibn Taimiah sade: ”Att bli Allahs och Hans Sändebuds bundsförvant kan inte förverkligas utan att lyda Hans befallningar. På samma sätt kan man inte bli muslimernas bundsförvant utan att lyda deras befallningar, förutsatt att de har enats om dem.”

Allah accepterar goda gärningar från dem som befinner sig inom den islamiska Jama’ah: Han (swt) förlåter även deras synder. Allah accepterar emellertid inte goda gärningar från dem som skiljer sig från den islamiska Jama’ah. Sändebudet (sas) sade: ”Den som utför en god gärning för Allahs skull inom Jama’ah, Allah accepterar hans goda gärning; och om han begår ett fel, förlåter Allah honom. Och den som verkar för att splittra [den islamiska Jama’ah], Allah accepterar inte hans gärning, och om han begår ett fel, låt honom då inta sin plats i Elden.”

Vi har utförligt behandlat fördelarna med att etablera den islamiska Jama’ah, och jag har varit angelägen om att förklara dem eftersom de kastar ljus över vår förståelse av den islamiska Jama’ah. Vår syn och vårt perspektiv på Jama’ah bör inte enbart vara att den är en nödvändighet för tron och ett krav som följer av den islamiska trosläran. Därutöver måste vi vara medvetna om de fördelar som den kommer att medföra för individen, samfundet och Islam.

På grund av alla de välsignelser och fördelar som emanerar från den islamiska Jama’ah blir etablerandet av den en nödvändighet och en religiös förpliktelse som muslimen måste uppfylla. Eftersom etablerandet av Islam och Allahs herravälde på jorden inte kan äga rum utan etablerandet av den islamiska Jama’ah, blir Jama’ah en nödvändighet för tron och ett krav som följer av den islamiska trosläran, vilken muslimen måste hålla fast vid. Om han däremot överger den kommer han att ledas vilse, såsom Sändebudet (sas) sade: ”ty vargen äter det ensamma fåret som håller sig långt från flocken …”

Således är den islamiska Jama’ah en tillflykt för muslimen. Om muslimen lämnar Jama’ah och beger sig till bergspassen eller dalarna kommer han utan tvekan att utsätta sig själv för fara. Därför måste muslimen vara lika angelägen om, hängiven åt och uppmärksam på den islamiska Jama’ah som han är beträffande de andra aspekterna av sin Religion, däribland sin dyrkan och sin underkastelse inför Allah.

Som vi tidigare nämnde är det bättre för den islamiska Jama’ah att enas kring något felaktigt än att splittras och skiljas åt kring något rätt. Orden ”rätt” och ”fel” betyder här

inte Sanning och falskhet; det finns endast en Sanning, och därför måste vi enas kring denna Sanning och skiljas åt om vi inte är överens om den. På samma sätt bör vi aldrig enas kring falskhet.

Orden ”rätt” och ”fel” som nämns ovan avser endast sådana frågor där människor gör sitt yttersta för att nå den korrekta slutsatsen och fatta det korrekta beslutet inom Islams fastställda ramar. Vi kan exempelvis vara oense i en samhällelig fråga, en dynamisk fråga, fördelningen av pengar eller fördelningen av skyldigheter, och Imamen kan fatta ett felaktigt beslut; eller så kan vi uppfatta det som ett felaktigt beslut. Vi måste emellertid instämma i Imamens uppfattning även om den kan vara felaktig, eftersom vi måste vara enade och aldrig splittras. Vi bör således enas kring detta beslut trots att det enligt vissa människors uppfattning förefaller vara felaktigt. Detta beror på att vi är förpliktade att säkerställa en annan angelägenhet, nämligen att undvika splittring inom Jama’ah. Att enas kring en felaktig fråga kan dessutom vara fel, men att splittras och skiljas åt är en ännu allvarligare sak och betraktas som en synd. När någon strävar efter att härleda det korrekta beslutet och tillvägagångssättet i en viss fråga men misstar sig, kommer han fortfarande att belönas och kommer inte att anses ha syndat, såsom Sändebudet (sas) sade: ”Om en domare avkunnar en dom och anstränger sig för att nå den rätta slutsatsen och har rätt, får han två belöningar; om han anstränger sig för att nå den rätta slutsatsen men har fel, får han ändå en belöning.” Därför belönas Imamen för sina felaktiga beslut, och om han håller fast vid dem och befaller sina soldater att lyda honom, belönas de för att de lyder honom, förutsatt att frågan inte rör Sanning och falskhet.

Detta uttryck förstärker människans försiktighet i frågor som kan leda till splittring. Det råder ingen tvekan om att vi alla härleder slutsatser i vissa frågor och försöker nå ett korrekt beslut, och vi blir förvånade när andra inte instämmer i våra uppfattningar. Oenighet kommer emellertid att leda till splittring inom Jama’ah. Om jag är övertygad om min uppfattning och mina beslut och du är övertygad om dina, vem ska då döma mellan oss? Islam har befallt oss att lyda och följa Imamens beslut även om det är felaktigt, eftersom Allah inte accepterar det rätta beslutet om vi splittras på grund av det. Muslimen bör därför inte tro att han ger upp en del av sin Religion när han lyder ett felaktigt beslut som fattats av Imamen. Tvärtom håller han fast vid sin Religion när han gör detta. Så länge det inte finns någon tydlig text om frågan i Koranen eller Sunnah är Imamens beslut – även om det är felaktigt – obligatoriskt för varje muslim att lyda, i syfte att förhindra splittring inom den islamiska Jama’ah, eftersom det är bättre för Jama’ah att enas kring en felaktig fråga än att splittras kring en korrekt.

Detta inträffade vid många händelser i Islams historia och kan ha orsakat smärta, men detta förändrade inte muslimernas perspektiv på denna fråga. Därför bör vi inte förändra vår syn på denna princip även om den kan orsaka smärta. På samma sätt bör vi inte säga att det hade varit bättre om vi inte hade lytt Imamen i den frågan. Det är bättre att lyda

Imamens beslut, eftersom varje svårighet som inträffar är en prövning som skulle ha inträffat genom Allahs Vilja även om vi inte hade lytt Imamen.

Denna princip upphävs aldrig, även om vissa prövningar drabbar oss till följd av ett beslut som vår Imam har fattat i en viss fråga. I sådana fall bör vi inte klandra eller förebrå varandra. I stället måste vi följa principen att ”de Troende är förenade gentemot andra, och de skyndar sig att upprätthålla det skydd som beviljats av den lägste av dem [i ställning].” Om exempelvis en muslimsk kvinna ger skydd åt en armé av otroende, kommer muslimerna också att ge denna armé skydd, såvida ett sådant skydd inte medför allvarlig skada för dem. I så fall måste Imamen vägra varje överenskommelse med dem och offentligt underrätta armén om att han inte kan ge dem skydd innan han inleder någon fientlig handling mot dem. Detta steg är nödvändigt för att han inte ska åsidosätta kvinnans skydd, och för att en Troende – som är svag i tron – inte ska ge skydd åt en armé enbart därför att de har lovat honom en stor summa pengar. Det är också nödvändigt att offentligt underrätta armén om att den inte kommer att ges skydd, eftersom detta ger den möjlighet att förbereda sig för krig. Detta inträffade när den turkiska armén stod i begrepp att inta Petersburg, och detta slag var avgörande för Turkiets erövring av Europa eftersom Petersburgs fall innebar Rysslands fall. Eftersom Ryssland var ett av de största och farligaste länderna innebar dess fall hela Europas fall. Det ryska tsardömet lovade emellertid befälhavaren för den turkiska armén guld om han utrymde staden och inte erövrade den. Därför föll staden inte, och historiens gång förändrades.

Muslimerna är således förenade och de varken kritiserar sina Följeslagare eller grälar. Om någon av dem strävar efter att nå den korrekta slutsatsen eller det korrekta beslutet i en fråga men misstar sig, förändrar detta inte

deras ställning. I stället förstår de att det är ett öde som Allah har förutbestämt. Så var fallet vid slaget vid Uhud, då Allahs Sändebud (sas) före slaget såg i en dröm att han skulle bli skadad och att medlemmar av hans familj skulle dödas, och därför ville han inte lämna Medina. Några av Sändebudets (sas) Följeslagare ansåg emellertid att de borde bege sig ut, och därför följde han med dem för att lära dem en oförglömlig läxa. Därefter klandrade han dem inte för nederlaget, eftersom Allah befallde honom (sas):

﴿ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ ﴾ [آل عمران: ١٥٩]

”...och rådslå med dem i angelägenheter av betydelse.” (Surah Al-i-Imran 3:159)

Abdullah bin Masoud sade: ”Håll fast vid lydnaden och den islamiska Jama’ah, eftersom den är Allahs rep som Han har befallt er att hålla fast vid. Det som ni ogillar inom den islamiska Jama’ah är bättre än det som ni tycker om i åtskillnad. Allah har inte skapat någonting utan att låta det nå sitt slut [Allah gör slut på allting i världen], och denna Religion har fullbordats och den kommer att avta.” Att hålla fast vid Jama’ah är således

nödvändigt för att förhindra att muslimen övermannas av de prövningar och vedermödor som människor genomgår. Därutöver är det en fråga som återspeglar människans underkastelse och tjänande inför Allah, eftersom hon lyder och verkställer varje befallning som ges till henne oavsett om hon är nöjd med den eller inte. Det är vanligt att Imamens uppfattning i en viss fråga skiljer sig från andras uppfattningar; det är emellertid nödvändigt att nå en överenskommelse. Trots att man ogillar en viss fråga är man skyldig att rätta sig efter den, eftersom detta är mer fördelaktigt för en både i denna värld och i livet efter detta.

Detta är en mycket viktig regel. En muslim bör inte insistera på sin egen uppfattning om den strider mot den islamiska Jama'ahs uppfattning. Om någon ogillar vissa angelägenheter inom Jama'ah kommer han säkerligen att uppskatta andra. Om han däremot förkastar de angelägenheter som han ogillar, kommer det inte att finnas någon form av Jama'ah på jorden, vare sig islamisk eller jahili. Vi ser exempelvis i det jahili samhället att minoriteten rättar sig efter majoritetens beslut även om de inte håller med om dem. Därutöver beslutar majoriteten i ett parlament om frågor som rör strider, frågor om liv och död samt frågor som rör fattigdom och hunger. Denna majoritet kan bestå av två eller tre personer, och de kan fatta beslut i avgörande frågor. Ibland orsakar de beslut som de fattar allvarlig skada, men eftersom de har enats om dem är de skyldiga att hålla fast vid dem. Detta är något som är vanligt och praktiseras bland de otroende, eftersom de förstår fördelarna med att vara enade och komma överens i olika frågor. Om de otroende således tillämpar denna regel trots att de förlitar sig på falskhet och är överträdare, är det obligatoriskt för muslimerna att hålla fast vid denna regel, eftersom de är förenade med Allahs rep och håller fast vid Koranen och Sunnah [Sändebudets (sas) läror].

Abdullah bin Abbas tillfrågades om en man som fastade under dagen och stod i bön under natten men som inte deltog i fredagsbönen eller någon gemensam bön. Han svarade: "Han kommer att vara i Elden." Detta är en vanlig uppfattning, där vissa individer tror att det är tillräckligt att utföra dyrkanshandlingar och att de inte har något behov av en Jama'ah. Ibn Abbas säger emellertid att denne man kommer att vara i Elden trots att han rent tekniskt inte begick någon uppenbar synd. Därför är det nödvändigt för varje muslim att hålla fast vid den islamiska Jama'ah.

Det råder ingen tvekan om att detta är en viktig fråga som vi bör förstå till fullo. Jama'ah är en nödvändig och obligatorisk angelägenhet, och utan den kommer alla andra frågor som rör Islam att hindras. Att etablera den islamiska Jama'ah är ett krav som följer av den islamiska trosläran, eftersom den islamiska trosläran inte heller kommer att etableras utan den.

Dar Al-Islam och Dar Al-Harb

Att tala om den islamiska Jama'ah leder oss till att tala om Dar Al-Islam och Dar Al-Harb. Dar Al-Islam är den plats som styrs av islamisk lag, medan Dar Al-Kufr eller Dar Al-Harb är den plats som inte styrs av islamisk lag. Således delas världen inom Islam in i två delar:

Den första delen:

Dar Al-Islam: är den plats där muslimer känner sig trygga och säkra. Den omfattar alla länder där muslimerna har makt, oavsett om de utgör majoriteten eller minoriteten. Den omfattar även alla länder som har fördragsförpliktelser gentemot muslimerna och vars folk följer den islamiska lagen, även om de inte är muslimer. Exempelvis betraktades Khaybar under Sändebudets (sas) tid som Dar Al-Islam, även om alla dess invånare var judar med undantag för härskaren, Abdallah bin Rawaha. Khaybar betraktades som Dar Al-Islam eftersom det styrdes enligt den islamiska lagen. Därför betraktas alla platser där muslimer fritt kan tillämpa islamisk lag och ingen hindrar dem från att göra detta som Dar Al-Islam.

Detta villkor för att avgöra huruvida en plats är Dar Al-Islam eller inte missförstås av vissa människor. De tror att det syftar på utövandet av religiösa riter såsom bön och fasta. De muslimska lärda syftade emellertid på att styras enligt islamisk lag och inte enbart på utövandet av religiösa riter. Exempelvis styrde muslimerna under tatarernas styre, vilka vid den tiden var icke-muslimer, sig själva enligt den islamiska lagen. Detta land kallades då Dar Al-Islam. Om muslimerna däremot hindrades från att styra enligt den islamiska lagen skulle platsen betraktas som Dar Al-Harb.

Dar Al-Islam omfattar även alla naturliga landmärken såsom berg, öknar, floder och sjöar samt naturliga gränser, vare sig de utgörs av luftrum, hav, land eller berg. Även varje plats i Dar Al-Harb där muslimer är etablerade, såsom en ambassad, betraktas som Dar Al-Islam. På denna grund betraktas muslimska militära fartyg som en del av Dar Al-Islam även om de befinner sig på fiendens hav, och fienderna måste respektera dem och behandla dem på samma sätt som de behandlar Dar Al-Islam.

Därutöver betraktas de islamiska länder som har flera härskare vilka inte är överens med varandra som Dar Al-Islam. Exempelvis existerade under den abbasidiska staten i Bagdad även den umayyadiska staten i Andalusien, och båda var islamiska stater. Därför kallades de Dar Al-Islam, och varje muslim kunde röra sig inom dessa vidsträckta gränser.

Dar Al-Islam kan delas in i följande delar:

Dar Al-Adl: Det är den plats där Islam är etablerad, Sunnah skyddas och som styrs av muslimernas legitima Kalifat.

Dar Al-Baghy: Det är den plats som kontrolleras av människor som har gjort uppror mot muslimernas Kalifat, även om de styr enligt islamisk lag.

Dar Al-Bid'ah: Det är den plats som kontrolleras av innovatörer inom Religionen och där deras religiösa innovationer praktiseras.

Dar Al-Riddah: Det är den plats där människor blir avfällingar eller den plats som kontrolleras av avfällingar. Det kan även vara ett land av otroende som underkastade sig muslimerna men bröt fördraget och tog kontroll över landet. Det betraktas som en del av Dar Al-Islam, eftersom muslimerna i Dar Al-Adl förväntas återföra det till Dar Al-Islam. Om Dar Al-Riddah däremot inte dömer enligt den islamiska lagen kommer det inte att betraktas som en del av Dar Al-Islam.

De stulna länderna: Det är den plats som tidigare var en del av Dar Al-Islam men som har tagits över av otroende utifrån den islamiska staten.

Här betraktar de muslimska lärda Dar Al-Riddah och de stulna länderna som delar av Dar Al-Islam, eftersom muslimerna måste göra sitt yttersta för att återföra dem till Dar Al-Islam.

Den andra delen: Dar Al-Harb:

Det avser alla främmande länder som inte styr enligt den islamiska lagen och som är platser av fruktan och fientlighet gentemot muslimerna.

Dar Al-Harb delas in i två delar:

Dar Al-Harb med vilket vi är förenade genom ett fördrag, och det kallas Dar Al-Ahd (fördragets land), samt Dar Al-Harb med vilket vi inte är förenade genom något fördrag, och det kallas det ursprungliga Dar Al-Kufr.

Femte: Stegen mot upprättandet av en islamisk grupp (Jama'ah)

Nu... hur tar den islamiska Jama'ah sina steg i det verkliga livet för att nå slutmålet?

Vilka är de etableringsfaser som den islamiska Jama'ah måste genomgå om den börjar från grunden eller från jahiliyyas lägsta nivå för att nå den höjd genom vilken den uppnår sitt stora mål, vilket är att sprida Islam och upprätta Dar Al-Islam i hela världen? Detta mål har sannerligen givits oss av Allah (swt):

﴿ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ ﴾ [الأنفال: ٣٩]

"Och kämpa mot dem tills förföljelsen upphör och den väg som Allah har föreskrivit – i sin helhet – råder."
(Surah Al-Anfal 8:39)

Etableringens faser:

Allah, den Allsmäktige, sade:

﴿ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴾ [الأحزاب: ٢١]

”Sannerligen har ni i Allahs Sändebud ett gott föredöme för var och en som hoppas på Allah och den Yttersta dagen och ofta åminner Allah.”
(Surah Al-Ahzab 33:21)

Milstolparna i den islamiska Jama’ahs dynamiska metodologi kan identifieras genom Sändebudets (sas) biografi, eftersom den utgör det främsta exemplet på den islamiska Jama’ah. Sändebudet (sas) tog det första steget i upprättandet av Jama’ah och nådde slutmålet, där Islam segrade. Hans biografi ger tydliga detaljer som vi med tillförsikt kan följa.

Det finns vissa principer för att förstå begreppet gradvis utveckling. Bland dessa principer finns att följa Sunnah, Sändebudets (sas) levnadssätt, i denna fråga. Vi måste följa det som Sändebudet etablerade, eftersom vi är befallda att följa honom. Vi vägleds också av de islamiska principer som styr våra liv. Genom både Sunnah och de islamiska principerna kan vi korrekt förstå den rättslära som är lämplig för varje stadium. Denna dynamiska rörelse liknar en organisms liv. Varje stadium i dess liv kräver en särskild behandling, och på motsvarande sätt kräver den dynamiska rörelsen en särskild rättslära för varje stadium samt en gradvis tillämpning. Detta är av yttersta vikt för den islamiska Jama’ah.

Vi måste noggrant studera Sändebudets välsignade steg, vilket kräver stor visdom för att vi ska kunna förstå händelserna och avsikterna bakom varje händelse. Genom att förstå detta kan vi till fullo begripa hur Sändebudet ledde den första islamiska Jama’ah från den lägsta nivån till den högsta.

Den som inte kan förstå orsakerna bakom Sändebudets plan kommer inte heller att förstå orsakerna bakom framgången.

Det finns många människor som är uppriktigt entusiastiska och mycket angelägna om att etablera Islam. De förstår emellertid inte principen om gradvis tillämpning, visdomen bakom Sändebudets planer eller visdomen bakom uppenbarelsen medan Sändebudet planerade för muslimerna. Deras bristande förståelse har fått dem att vidta felaktiga åtgärder, och i stället för att gradvis gå igenom faserna har de i hast hoppat från en fas till en annan. Detta har resulterat i att de själva blivit hinder och fått människor att vända sig bort från Allahs väg. De har också orsakat svårigheter för muslimska grupper och gett jahiliyya en möjlighet att föra krig mot Islam och förvränga dess budskap. Orsaken bakom allt detta är att dessa grupper aldrig befann sig på en sådan nivå av förståelse att de bättre kunde följa Sändebudets (sas) välsignade steg.

Etableringens faser, såsom de framgår av Sändebudets liv och utifrån vår tolkning, är följande:

1. Den första fasen är den hemliga perioden, under vilken kallelsen till Islam var hemlig och rörelsen var hemlig.
2. Kallelsen tillkännages, men rörelsen förblir hemlig.
3. Rörelsen tillkännages, medan vissa individer fortfarande förblev i hemlighet beroende på intressen och möjligheter.
4. Offentlig proklamation inför alla människor.
5. Sökandet efter en säker plats och efter stöd för Sändebudet (sas), så att han kunde förmedla det som hade uppenbarats för honom från Allah.
6. Därefter ingick Sändebudet en överenskommelse med folket i Yathrib (Medina) och började förbereda migrationen. Denna fas tog omkring två till tre år för att förbereda migrationen, förbereda Yathrib för emigranterna och ta emot den islamiska Jama'ah.
7. Migration och konsolidering av samhället och staten.
8. Tillstånd till Kamp och utforskning samt Kampens gradvisa utveckling, såsom tidigare diskuterats och sammanfattas i följande steg:
9. Den defensiva fasen.
10. Kamp riktad mot folken på Arabiska halvön.
11. Slutligen Kamp riktad mot alla icke-muslimer så att Islam skulle råda, men inte för att tvinga människor att anta Islam.

Till slut öppnades Mecka för Islam. Därefter kom Mecka och Taif – vilka var de största arabiska samhällena och de största maktcentrumen på halvön – under den islamiska statens styre. Efter detta ägde slaget vid Mu'ta rum, och muslimerna mötte en av de två största makterna på jorden vid den tiden – romarna. Därefter började Sändebudet (sas), före sin död, förklara Kamp mot de största makterna utanför Arabiska halvön, och han sände därför Zaid bin Harithas expedition och därefter Osama bin Zaids expedition.

Dessa är etableringens faser såsom de framgår av Sändebudets (sas) liv, och utan tvekan kommer vi att stöta på många frågor när vi presenterar Sändebudets liv i detta avseende.

[2] Offentlig i den bemärkelsen att alla medlemmar i rörelsen träder fram öppet. Det syftar inte på att själva kallelsen upphörde att vara hemlig, eftersom den aldrig var hemlig från den tidpunkt då kallelsen tillkännagavs.

De fem första faserna ägde rum under den meckanska perioden, då muslimerna befalldes att hålla tillbaka sina händer, med tålamod uthärda de prövningar som drabbade dem, kalla människor till Allahs väg med visdom och söka efter en säker plats.

Därefter ingick Sändebudet en överenskommelse med folket i Yathrib och började förbereda migrationen. Den perioden var början på genombrottet, då muslimerna kände att de verkligen skulle kunna få kontroll över ett land. Det var en övergångsperiod, och muslimerna upplevde en känsla av lättnad medan de fortfarande befann sig i Mecka. De började migrera som individer och grupper till Medina, och efter Sändebudets migration slog sig muslimerna ned i Medina. De började upprätta en stat som blev det centrum från vilket de färdades till alla delar av världen. Därefter fick de tillåtelse att kämpa, och hela Arabiska halvön öppnades och underkastade sig slutligen Allah.

Dessa är etableringens faser. Vi är nu intresserade av de meckanska faserna, särskilt den första fasen, som är den hemliga perioden.

Första: den hemliga perioden.

Mahmoud Shaker sade i sin anmärkningsvärda bok om Sändebudets liv: ”Sändebudet (sas) offentliggjorde inte kallelsen till Islam på Qurayshs stammars samlingsplatser eller i det centrala Haram (där Ka’bah är belägen), utan hans kallelse riktades till särskilda individer. De tidiga muslimerna dolde sitt islamiska utövande eftersom de var vaksamma på Qurayshs religiösa fanatism. Därför bestod etableringens första fas i att i hemlighet kalla de människor som stod Sändebudet närmast till Allahs väg, och de första personerna som trodde på Sändebudet (sas) var Khadija (hans hustru), därefter Abu Bakr (hans nära vän), Ali bin Aby Talib (som Sändebudet uppfostrade) och Zaid (som Sändebudet adopterade). Därefter kallade Abu Bakr i hemlighet åtta personer till Islam, däribland Othman och Al-Zubair. När fler än trettio personer hade blivit muslimer började Sändebudet (sas) träffa dem i grupper i Al Arkam bin Aby Al Arkams hem och i vissa andra hem, såsom Saeed bin Zaids hem. Han vägledde dem och undervisade dem för att forma den fasta grund som kunde möta de otroende.

Det sägs alltid att de som följer Sändebuden är de svaga. Ordet ”svaga” betyder inte slavar och människor ur de lägsta samhällsklasserna, utan det betyder människor som inte tillhör den härskande klassen. I själva verket var de flesta av de ”svaga” människorna rika och förnäma personer inom Quraysh. De var således inte alla slavar och fattiga människor som hatade det jahilitiska systemet, såsom den materialistiska historiesynen hävdar. Därför var de människor som följde Sändebuden alltid de klokare och mest uppriktiga personerna. Bland dem som följde Sändebudet (sas) under de första sex åren fanns således trettioen personer från Qurayshs förnäma släkter och tre från andra stammar, tolv kvinnor samt fjorton personer bland slavar och fattiga. Detta innebär att de flesta personer som följde Sändebudet (sas) tillhörde de förnäma, såsom Othman och Saad bin Aby Wakas, Khaled bin Saeed och Abu Hothaifah bin Otbah från Abd Shams söner, Obaidah bin Al Harith från Abd Al Muttalibs söner, Mus'ab bin Omair

från Abd Al Dars söner, Abu Bakr Al Seddiq från Tamims söner samt Omar bin Al Khattab och Saeed bin Zaid från Adays söner.

Även de flesta kvinnor som följde Sändebudet (sas) tillhörde Qurayshs förnäma släkter, såsom Khadija, Asmaa, Aisha, Asmaa bint Omais, Fatimah bint Al Khattab, Fatimah bint Al Mujallal, Fakihah – Al Khattabs hustru –, Om Hbibah bint Aby Soufian och Ramla bint Aby Aouf. Det fanns även några kvinnliga slavar, såsom Um Ayman, som tog hand om Sändebudet (sas), och Somaia, Yassirs hustru. Därför är det fel att säga att de flesta människor som följde Sändebudet (sas) var slavarna och de svaga som ville anta Islam för att frigöra sig från de rikas kontroll och förtryckarnas tyranni. Tvärtom var de flesta av de människor som

som följde Sändebudet (sas) tillhörde Qurayshs förnäma, såsom Mus'ab bin Omair – som tillhörde de allra rikaste – samt Omar bin Al Khattab och Hamza, vilka var framstående ledare inom Quraysh. De var varken svaga eller fattiga, men Allah befallde dem:

﴿ وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا ﴾ [الكهف: ٢٨]

”Och håll dig tålmodigt tillsammans med dem som åkallar sin Herre morgon och kväll och söker Hans välbehag, och låt inte dina ögon vändas bort från dem i önskan efter det jordiska livets prakt. Och lyd inte den vars hjärta Vi har gjort likgiltigt inför åminnelsen av Oss.” (Surah Al-Kahf 18:28)

Mahmoud Shaker sade: ”För det första: Da'wa började genom att aktiva och dynamiska troende valdes ut, och det islamiska arbetet började genom bildandet av de första muslimska gemenskapsgrupperna, där individerna var fullständigt förpliktade till Islam. Omar bin Al Khattab sade: ’Det finns ingen Islam utan den islamiska Jama’ah.’ Därför måste muslimerna göra sitt yttersta för att upprätta den islamiska Jama’ah, oavsett vad människor och avlönade lärda säger om att det inte finns någon Jama’ah i Islam, eftersom dessa människor inte förstår Islam och endast arbetar för sina personliga intressen.”

Han sade också: ”Varje muslim som befinner sig på den rätta vägen får inte avvika från den islamiska gruppen eller välja att förhålla sig neutral. Han får aldrig skilja sig från den eller inta en neutral hållning, eftersom det i en konflikt inte finns någon neutralitet. En neutral person stöder i själva verket den starke mot den svage, eftersom han, om han hade ställt sig på den svages sida, skulle ha gjort den svage starkare och hjälpt honom att få det som rätteligen tillhör honom. När någon däremot väljer att vara neutral tillåter han den starke att begå orättvisa. Därför står man antingen med den svage eller med den starke; det finns ingen neutralitet. Var och en måste välja sin väg, eftersom den som inte står med sanningen i själva verket står med falskheten. Det är nödvändigt för en muslim att ha band till en Jama’ah och inte förbli neutral. Om han är osäker på gruppen

eller finner vissa fel måste han göra sitt yttersta för att rätta till det som är fel. Om han finner att felen är allvarliga eller att gruppen avviker från vägen och han inte längre kan vara medlem, måste han söka efter en tillfredsställande grupp. De grupper som befinner sig på den rätta vägen motsäger inte varandra; antingen har omständigheterna gjort deras separata etablering nödvändig eller så skiljer de sig åt beträffande geografisk plats."

Om den person som söker en Jama'ah inte finner en sann islamisk Jama'ah bör han försöka och göra sitt yttersta för att upprätta en, så att han kan fullgöra den plikt och det ansvar som lagts på hans axlar. Om det däremot finns en grupp som verkligen fullgör sin islamiska plikt och han trots detta försöker upprätta en annan, begår han en stor synd, eftersom detta leder till splittring bland muslimerna. Att hålla fast vid Jama'ah är en viktig fråga inom Islam, särskilt eftersom muslimska individer inte längre har någon roll i de samhällen som inte värdesätter dem (de icke-muslimska samhällena). Sändebudet (sas) sade: "Jag befaller er fem saker: Jama'ah, att lyssna och lyda, Hijrah och Kamp för Allahs sak. Den som avlägsnar sig från Jama'ah ens ett handbrett har sannerligen kastat Islams ok från sin hals, såvida han inte återvänder." Därför är upprättandet av den islamiska Jama'ah ett måste, eftersom Islams krav och dess förpliktelser inte kan fullgöras utan den islamiska Jama'ah och muslimernas gemensamma ansträngningar.

Vi kan finna vissa människor som ogillar tanken på den islamiska Jama'ah, som uppmanar till att Jama'ah ska förkastas och anser att det inte finns något behov av en islamisk Jama'ah. Dessa kan antingen vara okunniga om Sändebudets väg, vilja uppnå ledarskap för egen del eller vara rädda för att bära ansvar.

För det andra: Den islamiska Jama'ah kallar alla människor till att anta Islam och tillämpa de islamiska reglerna inom livets alla områden, såväl offentligt som privat, i den utsträckning det är möjligt.

För det tredje: Under den offentliga kallelsen till Islam väljer den islamiska Jama'ah ut individer som är aktiva och dygdiga, kallar dem till att arbeta tillsammans med Jama'ah och bildar tillsammans med dem privata, familjeliknande sammanslutningar för att bygga Jama'ahs fasta grund. Dessa handlingar måste hållas hemliga, såsom Sändebudet (sas) gjorde. Därför finns det ingen motsättning mellan den offentliga kallelsen till Islam och den hemliga rörelsen. Varje medlem i den islamiska Jama'ah måste offentligt kalla människor till Islam och visa människor att han är förpliktad till Islam; han bör emellertid inte visa att han är medlem i den islamiska Jama'ah.

För det fjärde: Medlemmarna i den islamiska Jama'ah bör inte dras in i det intensiva materialistiska livet. Detta innebär att arbetet för den islamiska Jama'ah måste vara deras prioritet och att de inte bör prioritera pengar eller arbete framför den islamiska Jama'ah.

För det femte: Moralen bör inte försummas, såsom tilliten till Allahs stöd och seger om vi håller fast vid Islam och lyder Allahs befallningar. Vi måste uppriktigt följa Sändebudets steg och därefter sätta vår tillit till Allah tills Allah uppenbarar sanningen. Detta är Sändebudets (sas) väg, och Allah har uppenbarat för honom:

﴿ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۞ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴾ [النجم: ٣-٤]

”Inte heller talar han utifrån sitt eget begär. Det är ingenting annat än en uppenbarelse som förmedlas till honom.”
(Surah An-Najm 53:3–4)

Därför måste vi följa Sändebudets väg, och alla andra vägar än Sändebudets är ofullständiga och bristfälliga. Detta gäller exempelvis många som har antagit en annan väg, såsom de som enbart förlitar sig på offentlig förkunnelse och arbete utan Jama’ah. Det är inte möjligt att med denna metod forma en fast grund, en grund som kommer att ha förmågan att leda.

Här sade Mahmoud Shaker att det måste finnas en islamisk Jama’ah som offentligt kallar människor till Islam. Det är inte möjligt att enbart förlita sig på styrka, utan det är nödvändigt att förlita sig på strikt förpliktelse till arbete och organisation samt vidta alla de åtgärder som leder till seger, såsom att ha god kunskap om den omgivande jahiliyya, anta metoder som stärker den islamiska Jama’ahs medvetenhet, vara medveten om konspirationerna omkring den samt förbereda grundläggande personer och ledare som senare kommer att inta ledande roller och vägleda Jama’ah. Allt detta är mycket viktigt.

Han tillade att vissa islamiska grupper har hoppat över vissa av faserna i den islamiska metodologin och att allt de varit upptagna av är att nå makten. När de emellertid nådde makten framträdde många motsättningar, eftersom var och en sökte sina egna intressen. Dessutom har väpnade sammandrabbningar upprepade gånger ägt rum mellan deras medlemmar, såsom det som inträffade bland Kamp-grupperna i Afghanistan.

Därutöver bör den islamiska Jama’ah inte ägna sig åt politiska mord eller dödande av specifika personer av någon anledning, eftersom Sändebudet (sas) inte gjorde detta i Mecka, trots att han enkelt hade kunnat välja ett sådant tillvägagångssätt. Om han hade gjort det skulle detta ha lett till att Islams fiender blivit mer våldsamma mot muslimerna och hindrat människor från att lyssna till det islamiska budskapet.

Den islamiska Jama’ah betraktas som det lilla islamiska samfundet under en tid då islamiskt styre saknas. Jama’ah bär ansvaret för kallelsen till Islam och är angelägen om att sprida Islam med visdom och på ett enkelt sätt.

Det muslimska samfundet är kärnan i den muslimska nationen och kärnan i det muslimska samhället. Ledaren för den islamiska Jama’ah är densamme som Ameer

(ledaren) i den islamiska staten. Ameer är Kalifen eller Sändebudets (sas) representant. Den som lyder Ameer lyder därmed Sändebudet (sas), och den som lyder Sändebudet lyder därmed Allah:

﴿ مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ ﴾ [النساء: ٨٠]

”Den som lyder Sändebudet lyder därmed Allah.” (Surah An-Nisa 4:80)

Därför måste muslimerna lyda Ameer så länge han lyder Allah: ”Det finns ingen lydnad i frågor som innebär olydnad mot Allah.” Ameer är muslimernas imam och deras ledare, och lydnad gentemot honom är obligatorisk, och att kämpa under hans fana är obligatoriskt när tiden för kamp kommer. Imam Muslim återberättade att Sändebudet (sas) sade: ”En befälhavare (över muslimerna) är en sköld för dem. De kämpar bakom honom och skyddas genom honom (från tyranner och angripare).” Att tala illa om Ameer är således ett brott mot Allahs och Hans Sändebuds befallning och strider mot trohetseden. Detta kommer att leda till att det islamiska arbetet bryts ned och att samhället undergrävs. Därför måste den islamiska Jama’ah renas från tid till annan genom prövningar och svårigheter för att bevara och upprätthålla den islamiska Jama’ah.

Det islamiska styret innebär tillämpningen av Allahs lag på jorden, genomförandet av det islamiska uppdraget och spridandet av den islamiska kallelsen till hela världen. Det islamiska styret är målet för varje islamisk kallelse (Da'wa), förhoppningen för varje islamisk förkunnare och en plikt som varje muslim måste fullgöra. Därför måste varje muslim avlägga trohetseden till den islamiska Jama’ahs Ameer. Omar bin Al Khattab återberättade att Sändebudet (sas) sade: ”Den som drar tillbaka sin hand från lydnaden (till Ameer) kommer inte att finna något argument (till sitt försvar) när han står inför Allah på Uppståndelsens dag, och den som dör utan att ha avlagt trohetsed kommer att dö såsom en som tillhörde jahiliyya.” Sändebudet (sas) sade också: ”Den som avlägger trohetsed till en Kalif bör ge honom sin hands trohetsed och sitt hjärtas uppriktighet (det vill säga underkasta sig honom både utåt och inåt). Han bör lyda honom efter bästa förmåga. Om en annan man träder fram (som anspråkstagare till Kalifatet) och bestrider hans auktoritet, bör de (muslimerna) halshugga den senare.”

I dag finns det inget Dar Al-Islam där Allahs lag tillämpas, och därför är den islamiska Jama’ahs Ameer såsom Kalifen. Varje muslim måste avlägga trohetsed till Ameer och lyda honom, även om han inte kan tillämpa de islamiska reglerna: ”och den som dör utan att ha avlagt trohetsed kommer att dö såsom en som tillhörde jahiliyya.” De tidiga muslimerna hade avlagt trohetsed till Sändebudet (sas), trots att det inte fanns någon islamisk stat som kunde verkställa de rättsliga straffen eller tillämpa Allahs lag. Ubada bin As Samit återberättade:

”Vi avlade trohetseden till Allahs Sändebud (sas) att vi skulle lyssna till och lyda honom både när vi var aktiva och när vi var trötta, att vi inte skulle kämpa mot härskaren eller

vara olydiga mot honom, att vi skulle stå fasta för sanningen eller tala sanningen var vi än befann oss och att vi på Allahs väg inte skulle frukta klandret från dem som klandrar." Muslimerna avlägger således trohetsed till Ameer om att döma enligt Allahs lag, och den muslim som avlägger trohetseden måste fullgöra sin trohetsed. Om Ameer däremot inte uppfyller villkoren för trohetseden kan muslimerna avsätta honom. Vi bör också vara mycket försiktiga, eftersom det alltid förekommer försök att undergräva eller skada den islamiska Jama'ah, särskilt genom angrepp riktade mot Ameer. Därför ser vi att Ameer ständigt anklagas och att rykten sprids mot honom och den islamiska Jama'ah av de jahilitiska systemen, såsom vi har sett genom historien, med stöd av korsfararna, judarna och giriga muslimer. De tidiga muslimerna gjorde sitt yttersta för att bevara den första islamiska Jama'ah. De tog emot sina befallningar från Sändebudet (sas), och det var endast till honom som de framförde sina klagomål. Han representeras nu av Ameer.

Sändebudet (sas) ägnade stor uppmärksamhet åt familjen, som utgör kärnan i det islamiska samfundet. Syftet med sammankomsterna bland de tidiga muslimerna var inte enbart att ta emot och förmedla kunskap, utan att leva det islamiska livet som en förebild för livet i den förväntade islamiska staten, vilken de arbetade för. Muslimerna i Mecka träffades i små grupper och lärde känna varandra och utvecklade gemenskap genom dessa möten. De träffade även Sändebudet (sas) i Dar al-Arqam ibn Abi Arqam.

Det råder ingen tvekan om att när den islamiska kallelsen når människor försöker de först förhandla och kompromissa med den islamiske förkunnaren innan de förklarar krig mot honom. Detta var vad Quraysh gjorde med Sändebudet (sas), när deras ledare kom till honom och sade: "O Muhammad, låt oss dyrka det som du dyrkar, och du dyrkar det som vi dyrkar, så att vi båda kan ta del i saken. Om Den som du dyrkar är bättre än det vi dyrkar, kommer vi att ha fått del av Honom. Och om det vi dyrkar är bättre än det du dyrkar, kommer du att ha fått del av dem."

Därefter uppenbarades den avgörande gudomliga befallningen som klargjorde att frågan om den islamiska trosläran uteslutande tillhör Allah och att Sändebudet (sas) inte hade något utrymme att kompromissa i denna fråga. Allah sade:

﴿ قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ۞ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ۞ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۞ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ ۞ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۞
لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴾ [سورة الكافرون]

"Säg: 'O ni som förnekar tron! (1) Jag dyrkar inte det som ni dyrkar, (2) och ni dyrkar inte Honom som jag dyrkar. (3) Inte heller kommer jag att dyrka det som ni har dyrkat, (4) och inte heller kommer ni att dyrka Honom som jag dyrkar. (5) För er är er religion och för mig är min religion.' (6)"
(Surah Al-Kafiroon)

Versernas uttryckssätt visar en bekräftelse som följs av ytterligare en bekräftelse av trosläran, vilket understryker att detta är det första steget på vägen. Det bör dessutom

vara det första steget för varje muslimsk förkunnare, följt av att känslomässigt frigöra sig från och bryta sin anknytning till de otroende. Islamiska förkunnare måste känna sig åtskilda från sitt folk och sin nation och vara medvetna om att de har en religion medan deras folk har en annan religion. De bör dock inte helt bryta banden med sitt folk, eftersom detta skulle undanröja bron mellan förkunnaren och de människor som han avser att kalla till Islam.

Som vi tidigare har nämnt är det som för närvarande berör oss den första perioden, då Da'wa (kallelsen till Islam) var hemlig och även den islamiska rörelsen var hemlig.

Den hemliga perioden existerar emellertid inte i samma form som den gjorde under Sändebudets (sas) tid, eftersom Islam i dag är tydligt och många islamiska grupper och författare har förklarat och klargjort Islam, även om deras förklaringar är ofullständiga och innehåller många brister. Den sanna islamiska Jama'ah måste därför korrigera dessa uppfattningar och fylla dessa luckor. Trots detta förekommer konceptet med en hemlig rörelse fortfarande inom många andra grupper.

Sjätte: Den muslimska Jama'ahs egenskaper och grundpelare

Vi kommer att avsluta ämnet om det muslimska samfundet med en sammanfattning av dess egenskaper och grundpelare.

För det första: Broderskap

Broderskap är ett grundläggande krav efter tron och efter att ha omfattat denna Religion, såsom Allah säger i Koranen:

"De troende är förvisso bröder."
(Surah Al-Hujurat 49:10)

Vi har sett hur Sändebudets (sas) följeslagare behandlade varandra utifrån detta broderskap, till den grad att Islam till en början lät dem ärva varandra för att den islamiska Jama'ah skulle bli fullständigt sammanhållen. Detta broderskap var en av de främsta grundvalarna för den första islamiska Jama'ah, och det var starkare än alla släkt- och blodsband. Det råder ingen tvekan om att ju starkare sammanhållningen är mellan gruppens medlemmar, desto starkare blir gruppen när det gäller tro, Religion och organisation, samtidigt som den blir starkare gentemot sina fiender.

För det andra: Särprägel

Den dominerande känslan och uppfattningen bland dessa muslimer var att de var något annat än jahilliya och utgjorde en gemenskap skild från jahilliya. Dessutom upplevde de att de hade en särskild gemenskap där de ansträngde sig för att uppnå den eftersträvade fullkomligheten:

"De troende är i sin ömsesidiga vänlighet, medkänsla och sympati som en enda kropp. När en kroppsdel lider reagerar hela kroppen med sömnlöshet och feber."

Det muslimska samfundets första kännetecken är att dess individer är förenade kring den islamiska trosläran, samstämmiga i den islamiska ideologin, harmoniska i sina känslor och integrerade med varandra, samtidigt som varje medlem fullgör de uppgifter som tilldelats honom för att uppfylla sin roll. Ledarskapet i denna gemenskap är intellektuellt och aktivt. Det vägleder samtliga medlemmar, omfattar hela samhället med dess behov och problem samt renar dess tankar och föreställningar.

Muslimen känner sig som en främling som lever i jahili-samhället och upplever inte att han tillhör det. I stället känner han att han tillhör en annan gemenskap, den islamiska gemenskapen, även om han befinner sig långt ifrån den rent geografiskt.

För det tredje: Samarbete

Samarbete är ett av den islamiska Jama'ahs kännetecken. Detta samarbete gäller inte endast fullgörandet av skyldigheter och uppbyggnaden av den islamiska strukturen, utan omfattar även solidaritet och ömsesidigt stöd i materiella frågor och i livets bördor.

Det råder ingen tvekan om att Abu Bakr gav ett storartat exempel på detta när han frigav många muslimska slavar. Hans far, Abu Quhafah, kritiserade honom för detta eftersom han inte förstod denna Religions natur. Han sade därför till honom:

"Min son, jag ser att du frigör många svaga slavar, men om du i stället frigjorde starka slavar skulle de kunna skydda dig."

Abu Bakr svarade:

"Min far, jag har gjort detta för Allahs skull."

Sändebudets (sas) följeslagare stödde varandra under prövningar och önskade dela varandras svårigheter. När exempelvis Othman bin Muth'oon erbjöds beskydd från de otroende genom Al-Walid bin al-Mughira avböjde han detta och nöjde sig med att leva under samma förhållanden som de övriga följeslagarna som saknade sådant beskydd.

För det fjärde: Lydnad

Muslimerna i det första islamiska samfundet var medvetna om att de hade ett Sändebud som också var deras ledare. Lydnad till honom (sas) var därför obligatorisk, eftersom han (sas) var Allahs Sändebud:

﴿ مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ﴾ [النساء: ٨٠]

"Den som lyder Sändebudet har därmed lytt Allah. Och den som vänder sig bort – Vi har inte sänt dig som väktare över dem."
(Surah An-Nisa 4:80)

Varje muslim upplevde att Sändebudet (sas) var honom kärare än hans eget jag:

”Sändebudet står de troende närmare än de står sig själva, och hans hustrur är [i ställning som] deras mödrar.”
(Surah Al-Ahzab 33:6)

Sändebudet (sas) var det stora föredömet för muslimerna:

﴿ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ ﴾ [الحجرات: ١٣]

”I Allahs Sändebud har ni förvisso ett gott föredöme, för den som hoppas på Allah och den Yttersta dagen.”
(Surah Al-Ahzab 33:21)

Dessutom var lydnad till Sändebudet (sas) obligatorisk eftersom han var ledare för det islamiska samfundet. Ingen muslim företog sig något utan hans tillåtelse. Hans (sas) tecken uppfattades som befallningar och hans (sas) önskemål betraktades som obligatoriska uppgifter som måste fullgöras. På samma sätt är lydnad till ledaren obligatorisk, eftersom han är ledare för det muslimska samfundet och representerar Allahs Sändebud (sas).

För det femte: Uppoffring

Muslimerna offrade allt för Sändebudets (sas) och den islamiska kallelsens skull, som en följd av deras stora respekt för honom (sas). De offrade sig också för honom (sas), eftersom han var en symbol för den islamiska kallelsen.

När Quraysh exempelvis planerade att döda Sändebudet (sas) medan han sov, lade sig Ali bin Abi Talib i Sändebudets (sas) säng för att själv bli måltavla. Denna vilja till uppoffring var i själva verket tydlig i varje strid, då följeslagarna skyddade Sändebudet (sas) genom att sätta sina egna liv på spel.

För det sjätte: Medvetenhet

Varje muslim var fullt medveten om det jahili-samhälle som han levde i. Därför iakttog han det, höll uppsikt över dess planer mot Islam och rapporterade allt detta till sin ledare. Utifrån denna information vidtog ledaren de åtgärder som krävdes.

För det sjunde: Att värdera andra på rätt sätt

Muslimerna värderade andra muslimer utifrån deras rättfärdighet, närhet till Allah och underkastelse under Islams läror, utan att bedöma dem efter deras rikedom eller materiella ställning. De hade förstått Allahs ord:

﴿ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ ﴾ [الحجرات: ١٣]

”Den ädlaste av er inför Allah är förvisso den av er som fruktar Allah mest.”
(Surah Al-Hujurat 49:13)

Muslimerna var beredda att offra sig själva för att skydda varandra. Ett exempel på detta var när Naim bin Abdullah ledde Omar bin Al-Khattab till hans syster och hennes man för att hindra honom från att skada Sändebudet (sas). Detta trots att både Naim och Omar tillhörde samma stam, Bani Aday.

För det åttonde: Att upprätthålla rörelsens sekretess

Detta visade sig när Fatima bint al-Khattab kallades till Abu Bakr och hon inte yttrade sig i hans mors närvaro, för att skydda rörelsens hemligheter, förrän han gav henne tillåtelse att tala.

Skyddet av rörelsen upprätthölls även när ett fåtal muslimska individer stod under beskydd av Qurayshs ledare, eller när de utvandrade till ett land där rättvisa rådde i viss utsträckning.

Vissa undrar om det är tillåtet att ansluta sig till någon av jahiliyyas institutioner och organisationer som ett sätt att få skydd från fiendernas ondska och därigenom arbeta för Islam genom den. De grundar denna fråga på att Sändebudet (sas), efter sin återkomst från Taif, stod under Mut'am bin Adays beskydd, liksom att Abu Bakr stod under Malik bin al-Daghanahs beskydd och att Othman bin Muth'oon stod under Al-Walid bin al-Mughiras beskydd. De hänvisar slutligen även till att Sändebudet (sas) tillsammans med Bani Hashim och Bani Abd al-Muttalib begav sig till Abu Talibs dalgång.

Svaret är att detta inte är tillåtet av flera skäl, bland annat följande:

För det första: Att en individ träder under en annan individs beskydd skiljer sig från att han träder under en jahili-organisations eller institutions beskydd. Detta beror på att förhållandet mellan två individer förblir mellan dem och kan fördjupas och stärkas eller brytas om någon av dem finner att förhållandet är oförenligt med hans idéer och principer. Så var fallet när Abu Bakr lämnade Ibn al-Daghanahs beskydd och när Othman lämnade Al-Walid bin al-Mughiras beskydd.

Förhållandet mellan en individ och en institution är däremot annorlunda. Så länge individen förblir medlem i organisationen eller institutionen måste han underordna sig den och följa dess tillvägagångssätt och idéer, även om dessa står i konflikt med hans egna idéer, eftersom han är den svagare parten i detta förhållande.

För det andra: Att Sändebudet (sas) stod under Bani Hashims och Bani Abd al-Muttalibs beskydd betraktades som att en individ befann sig under sin egen familjs beskydd, medan han (sas) uppmanade andra att bege sig till Abessinien för att finna en säker plats. Sändebudet (sas) skyddades från sina fiender av sin familj till den grad att när han (sas) skulle gå till sängs kunde hans släktingar ibland be honom att sova i en annan säng – i någon av sina släktingars sängar – för att han skulle förbli skyddad från skada.

Dessutom ser vi ofta att en individ ansluter sig till jahili-institutioner och organisationer för att uppnå sina egna intressen och därefter försöker finna rättfärdiganden för detta, tills det blir en etablerad verklighet och materiella angelägenheter blir hans enda fokus.

Därför anser vi att inträde i sådana institutioner inte är en fråga om att söka skydd genom dem, eftersom detta tvingar muslimen att inta den svagare positionen och acceptera sådant som det inte är tillåtet för honom att acceptera. Om det däremot vid någon tidpunkt finns ett sådant system där en stat, ett samhälle eller en organisation erbjuder ett villkorslöst beskydd, kan detta vara tillåtet under förutsättning att det islamiska ledarskapet och samfundet godkänner det.

Detta är ett exempel på livet i det muslimska samfundet och på dess medlemmars kännetecken.

Efter tron på den islamiska trosläran samt troheten och lydnaden till det muslimska ledarskapet kommer broderskapet att etableras, och muslimerna kommer att utmärka sig genom att samlas och förenas kring den islamiska trosläran. På samma sätt kommer de att stödja varandra i livets alla angelägenheter, vare sig det gäller praktiska eller materiella frågor.

Dessutom kommer de att lyda ledarskapet, skydda det och värna om dess angelägenheter, liksom vara beredda att offra sig själva för det muslimska samfundets skull och dess fortbestånd. Muslimerna är också mycket medvetna om det jahili-samhälle som omger dem och rapporterar därför jahiliyyas planer till sitt ledarskap för att hjälpa det muslimska ledarskapet att planera på ett ändamålsenligt sätt.

Vidare värderar muslimerna andra muslimer utifrån deras rättfärdighet, närhet till Allah och underkastelse under Islams läror, utan att bedöma dem efter deras rikedom eller materiella ställning:

”Den ädlaste av er inför Allah är förvisso den av er som fruktar(, lyder, följer och älskar) Allah mest.”
(Surah Al-Hujurat 49:13)

Muslimerna måste förvisso skydda varandra genom att strikt upprätthålla sekretessen kring sin rörelse och genom alla andra åtgärder som hjälper dem i deras kall till Allahs väg.

Därmed avslutar vi vår diskussion om den islamiska Jama’ah, dess betydelse och hur den tog sig uttryck i det första muslimska samfundet, liksom den rättsliga grunden för denna Jama’ah och de fördelar som följer av dess etablerande, både för individens och nationens liv.